

'Αε' 'Ολα

Τὸ σῆματόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

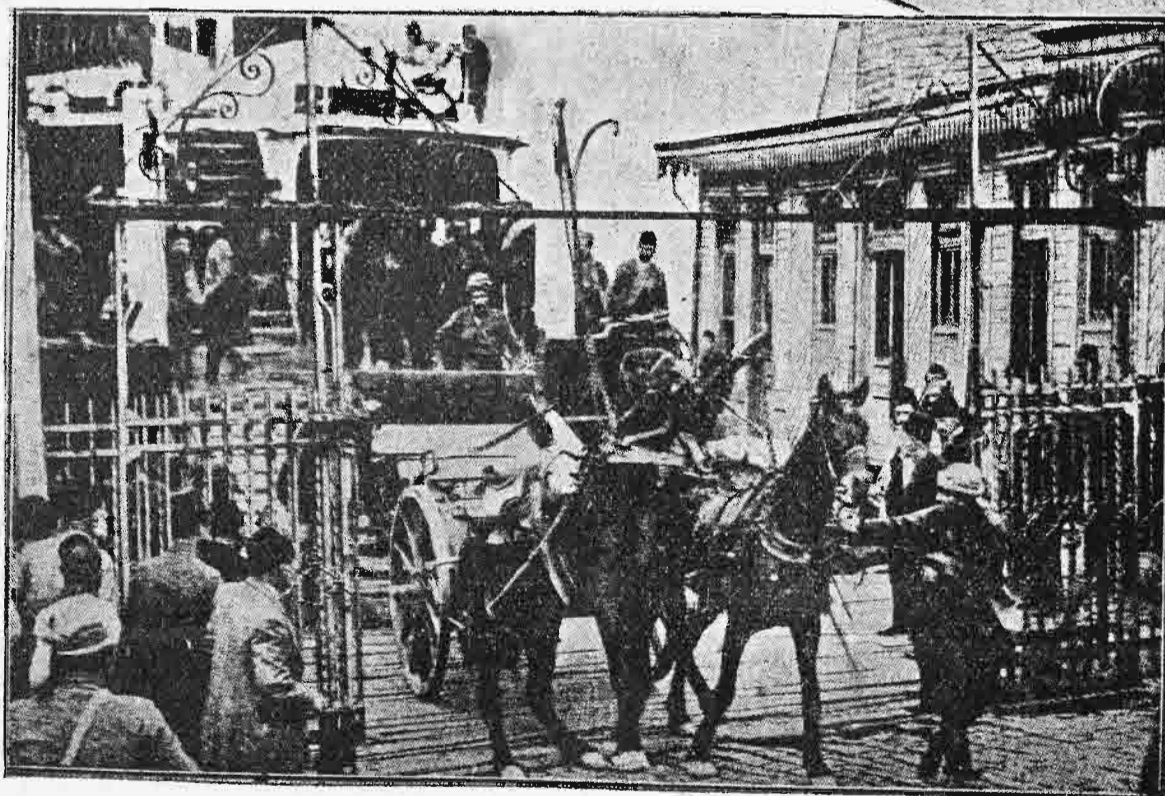
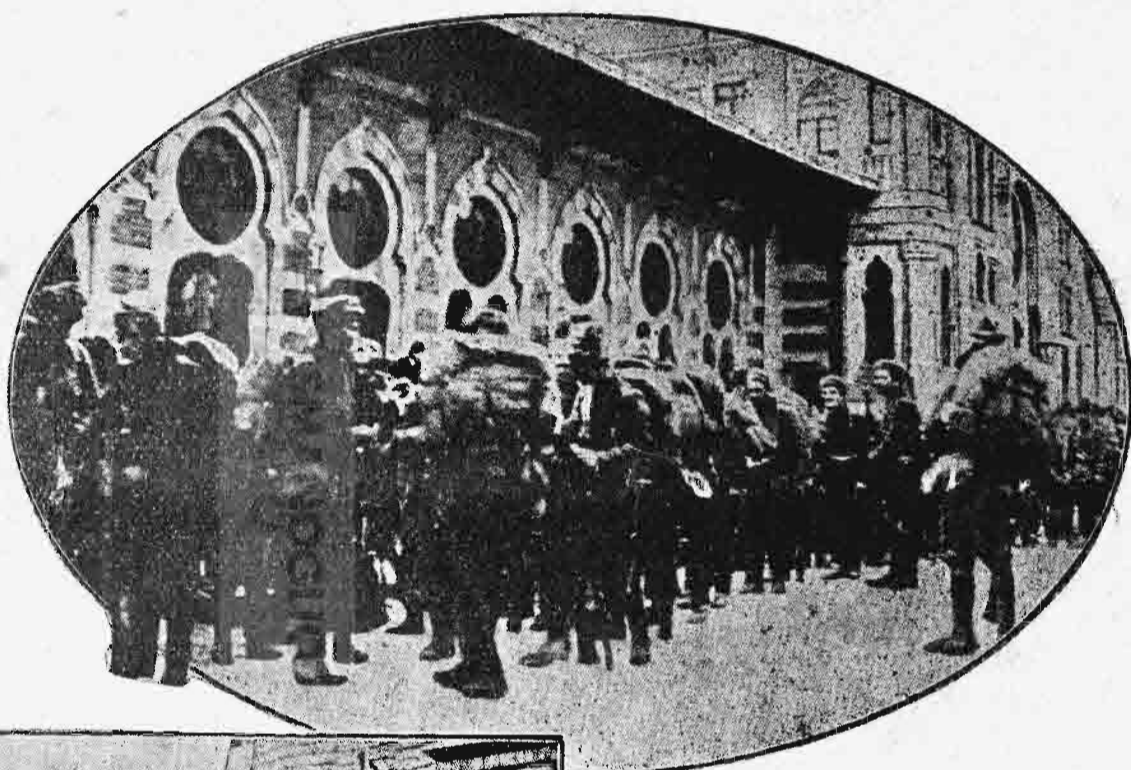
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΥΡΚΟ-ΒΑΛΚΑΝΙΚΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Συγκέντρωσις

στρατευμάτων

εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν
σταθμὸν τοῦ Σιρκετζῆ
πρὸς ἀναχώρησιν.

Ἀποβίβασις

ἰππικοῦ καὶ πυροβολικοῦ

ἐξ

ἀμαξαγωγοῦ ἀτμοπλοίου

εἰς τὴν ἀποβάθραν Σιρκετζῆ.

Κυκλοφορεῖ ἀπὸ σήμερον εἰς τρίτην ἔκδοσιν, βελτιωμένην καὶ ἐπινηξημένην, ὁ ὑπὸ τοῦ 'Αε' 'Ολα ἐκδοθεὶς ΧΑΡΤΗΣ ΤΩΝ ΕΜΠΟΛΕΜΩΝ ΚΡΑΤΩΝ.

Τιμᾶται 1 Γρόσιον.

Ἡ δευτέρα ἔκδοσις ἐξηντηλήθη ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ

Ἡ ἠθικὴ δύναμις, ἥτις ὡς ἀπὸ ἀκενώτου τινὸς κέντρου ἐκπεπομένη, διέπει τὰς ἀνθρωπίνους βουλὰς καὶ εὐεργετικῶς ἐπιδρῶσα ἐπ' αὐτῶν, κινεῖ ταύτας εἰς εὐεργετικὴν δρᾶσιν, ὑποῖ δὲ τὴν ψυχὴν εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀγαθοῦ, εἶναι βεβαίως ἡ χάρις, τῆς ὁποίας τὰ ὠφελήματα ἐξαίρει εἰς τὴν αὐριανὴν περικοπὴν τοῦ ὁ Ἀπόστολος.

Ἄν ἐξετάσωμεν τὰς σχέσεις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν, θὰ ἴδωμεν ὅτι ἡ ἀπολύτρωσις εἶναι ἔργον τῆς χάριτος, ἀλλὰ οὐχὶ μόνον ἀπαξ διὰ τῆς ἐπεμβάσεως τῆς θείας χάριτος ἐπετελέσθη ἡ ἀπολύτρωσις τοῦ ἀνθρώπου. Τοιαύτη δύναται νὰ ἐπισυμβῇ καθ' ἑκάστην εἰς τὰς καρδίας μας, αἱ ὁποῖαι πικρότατα δοκιμᾶζουσι τὰς ἐξ ἐνδομύχων ἀδυναμιῶν ἢ ἐξωτερικῶν αἰτίων συνεπείας τῶν παραπλανήσεων καὶ τῆς καταπτώσεως. Διὰ τῆς χάριτος βεβαίως δὲν αἴρεται ἡ δύναμις τῆς θελήσεως τοῦ ἀνθρώπου, δύναμις ἠθικὴ ἀναφαίρετος, οὔτε καταπίπτει ὁ ἀνθρώπος εἰς ἑτεροκίνητον ὄν, ἀλλὰ τοῦναντίον, ἐξαγνιζόμενος, ἔρχεται εἰς ἀντίληψιν τοῦ ἀληθῶς καλοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ καθίστησι σκοπὸν τοῦ ἠθικοῦ αὐτοῦ βίου.

Διὰ τοῦτο εἶπον ὅτι τὸ ἔργον τῆς ἀπολυτρώσεως καθ' ἑκάστην δύναται νὰ ἐπιτελεσθῇ ἐν ἡμῖν, ἀρκεῖ πρὸς τοῦτο νὰ παρουσιάσωμεν ἑαυτοὺς πρόσφορα ἐδάφη πρὸς καλλιέργειαν αὐτῆς.

Αὐτὸς εἶναι ὁ προορισμὸς τῆς θρησκείας μας. Θρησκεία νεκρωθεῖσα ἐν τῇ ἀδρανεῖα, θρησκεία τύπων καὶ μόνον, δὲν ἐπιτελεῖ τὸν προορισμὸν αὐτῆς, ὅστις εἶναι ἡ παρακολούθησις τοῦ ἀνθρώπου κατὰ πόδας εἰς τὰ διαβήματα αὐτοῦ καὶ ἡ ἀναβάπτισις τῶν διαθέσεων αὐτοῦ εἰς τὴν ἐξαγνιστικὴν κολυμβήθραν.

Ἄλλὰ τὸ ἔργον τῆς χάριτος ὅσον αὕτη δύναται νὰ θεωρηθῇ ἠθικὴ καὶ ἄυλος δύναμις, διενεργεῖται καὶ ἐκδηλοῦται διὰ μέσων, πᾶσα τῶν ὁμοίων ἀτέλεια ἐπιδρᾷ ἀναμφηρίστως ἐπὶ τῆς ὅλης ἐνεργείας. Ὅπως δὲ οἱ ἀγωγοὶ διαδραματίζουσι μέγιστον μέρος ἐν τῇ ἠλεκτρικῇ κινήσει, οὕτω καὶ τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἡ θρησκεία ἐνεργεῖ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ πρὸς τὴν ἐξάγνισιν αὐτοῦ καὶ ἠθικὴν τελειοποίησιν, δὲν εἶναι δυνατόν, εἰ μὴ νὰ συντελῶσι σπουδαίως.

Πολλάκις ἀκούονται παράπονα, ὅτι ὁ ἀνθρώπος βαίνει πρὸς τὴν κατάπτωσιν· τὰ παράπονα ταῦτα δὲν εἶναι ἀληθῆ καὶ δίκαια, εἰ μὴ ἐπὶ μέρει, ἀλλ' εἶναι πάντοτε ἠτιολογημένα, ὅταν ἀναφέρονται εἰς τὰ μέσα, δι' ὧν ἡ χάρις τῆς ἀπολυτρώσεως διενεργεῖται. Οὐχὶ ἡ χάρις ἐξησθῆναι ἄς μὴ ἀποδίδωμεν εἰς ἄλλας αἰτίας φαινόμενα ξένα. Ἡ χάρις πάντοτε ὑπῆρξεν ἡ μόνη ἠθικὴ δύναμις, ἡ κινουσα τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν εἰς τὸ ἀγαθόν, καὶ ἡ δύναμις αὕτη δὲν ἐξηντλήθη.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ἡ κοινὴ προσοχὴ εἶναι ἐστραμμένη τόσον εἰς τὰ ἐδάφη, ἐνθα κρίνεται ἡ τύχη τῶν πολέμων, ὅσον καὶ πρὸς τὴν νέαν Ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν, ἥτις θὰ καθορίσῃ τὸν προσανατολισμὸν τῆς ἡμετέρας πολιτικῆς.

Γενομένης δεκτῆς τῆς παραιτήσεως τοῦ Γαζῆ Μουχτάρ πασᾶ, ἐκλήθη εἰς τὴν Μ. Βεζυρσίαν ἢ Α. Υ. ὁ Κιαμὴλ πασᾶς, ὅστις καὶ κατήρτισε τὸ νέον ὑπουργεῖον ἐξ ἀνδρῶν πανθομολογουμένης πολιτικῆς περινοίας καὶ ὑποσχομένων πολλὴν δρᾶσιν καὶ περίσκεψιν κατὰ τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις.

Τὸ νέον ὑπουργεῖον κατηρτίσθη ὡς ἐξῆς :

Μ. Βεζύρης Κιαμὴλ πασᾶς, Σείχουλισλίμης Δζεμαλεδδίν ἐφέντης, ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ προσωρινὸς πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους Ἄριφ Χικμέτ πασᾶς, τῶν Ἐσωτερικῶν Γαμπριέλ Νοραδουγκιάν ἐφέντης, τῶν Ἐσωτερικῶν Ρεσίτ βέης (νομάρχης Σμύρνης), τῶν Στρατιωτικῶν Ναζήμ πασᾶς, τῶν Ναυτικῶν Σαλήχ πασᾶς (τέως ὑπουργὸς τῶν Δημοσίων Ἔργων), τῶν Δημοσίων Ἔργων Ζιά βέης (ἄλλοτε ὑφυπουργὸς τῆς Μ. Βεζυρσίας), τῶν Οἰκονομικῶν Ἀβδουρραχμάν βέης, τοῦ Ἐμπορίου καὶ τῆς Γεωργίας Ρεσίτ πασᾶς, τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως Λαμὰτ Σερίφ πασᾶς, τοῦ Ἐβκαφίου Ζιά πασᾶς (ἄλλοτε ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν), τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων Μουσοῦρος βέης (ἄλλοτε μέλος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους).

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἐχαιρείσθη ἡ πολιτικὴ αὕτη μεταβολή, ἡ δ' ἐν Εὐρώπῃ δημοσία γνώμη καὶ οἱ πολιτικοὶ κύκλοι τρέφουσι μεγάλην ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν νέον Μ. Βεζύρη, τῆς πείρας τοῦ ὁποίου πολλὰ εὐεργετικὰ δείγματα ἔσχομεν. Τῆς ὁμοφωνίας ταύτης ἐξαίρεσιν ποιεῖται μόνη ἡ ἀντικαταστάτις τῆς «Τανίν», ἥτις καὶ σφοδρῶς ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ νέου ὑπουργεῖου.

→ Πολιτικὴν μεταβολὴν ἐπίσης εἶχον καὶ οἱ ἐν Ρουμανίᾳ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ὁ βασιλεὺς ἐδήλωσε τὴν σπουδαίαν θέσιν, ἣν ἐν τῇ πολιτικῇ κονίστρᾳ καὶ εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις κατέχει ἡ Ρουμανία, ἥτις κατὰ τινὰς διαδόσεις εἶναι ἐτοιμὴ νὰ ἐπιστρατεύσῃ μετὰ τὴν πρώτην σπουδαίαν τῶν βουλγαρικῶν ὄπλων νίκην.

→ Αἱ ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου εἰδήσεις εἶναι λίαν εὐχάριστοι. Ὁ Ὀθωμανικὸς στρατὸς ἤρε νίκην ἐπὶ τῆς γραμμῆς Λουλέ Βουργάζ-Βιζύης. Τὸ ἠθικὸν τοῦ στρατοῦ εἶναι ἐξαίρετον.

ΔΙΠΑΡΩΜΑΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΕΚ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΤΥΠΟΙ ΚΑΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

Ὁ Hegel λέγει κάπου, ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι θεῖον πρᾶγμα, διότι, μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν του, ἀποκαλύπτει καὶ τὰς βαθειὰ κεκρυμμένας ἀρετὰς τοῦ ἀνθρώπου, αἱ ὁποῖαι, ἄλλως, θὰ ἔμεινον ἀγνωστοὶ βυθισμένοι μέσα εἰς τὰ σκότη τῆς συνειδήσεως.

Βλέπετε, ὅτι ἐδῶ ὁ σκοτεινὸς φιλόσοφος τῆς Στουτγάρδης, εἰς τὸν ὀρισμὸν αὐτὸν τοῦλαχιστον, εἶναι ἀρετὰ σαφῆς καὶ εὐνόητος καὶ δὲν ἐρχομαι νὰ συνεχίσω τὴν πολεμικὴν τοῦ Κουζέν, ὁ ὁποῖος κατηγορεῖ τὸν μέγαν ἰδρυτὴν τοῦ τριαδικοῦ συστήματος, ὅτι οὔτε αὐτὸς κατελάμβανεν ὅσα παρέθε-
τεν εἰς τὰς «Φιλοσοφικὰς Ἐπιστήμας» του.

Ἄν τὸν ἐνεθυμήθῃ ὁμοῦ σήμερον, εἰς τοῦτο συντέλεσε βέβαια ὁ περὶ ἡμᾶς πόλεμος καὶ ἡ ἐπαλήθευσις τοῦ ὀρισμοῦ του, τὸν ὁποῖον ἀνωτέρω ἀνεφέρθημεν.

Βεβαίως ὁ πόλεμος εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀφαιρεῖ τὸν πέπλον ποῦ ἐκάλυπτε τὰς ἀρετὰς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ ὁποῖος τὰς ἀναβιβάζει ἐπὶ τοῦ ληνοστάτου, ἐνῶ ἦσαν κεκρυμμένα ὑπὸ τὸ μόδιον. Κάνει βεβαίως δὲν τολμᾷ ν' ἀρνηθῇ τὴν ἀλήθειαν τοῦ ὀρισμοῦ αὐτοῦ, ἀλλὰ πιστεύω, ὅτι καὶ πολλοὶ μετ' ἐμοῦ θὰ συμφωνήσῃτε, πρῶτος δ' ἀπ' ὅλων αὐτὸς ὁ Hegel, ἂν ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν ὑπομνησθέντα, ὅτι ὁ ὀρισμὸς του εἶναι ἀτελής.

Ναί, εἶναι ἀτελής. Ἄς μὴ τριξοῦν τὰ ὄστα τοῦ σκυθροποῦ φιλοσόφου ἰσως εἰς τὴν ἐποχὴν του, κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ὁ ὀρισμὸς του οὗτος νὰ ἦτ' πλήρης, ἀλλ' ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον ἐπέ-
ρασαν ἑκατὸν πενήτηντα χρόνια, τὰ ὁποῖα μετέ-
λαξαν πολὺ τὰ πράγματα.

*

Διὰ νὰ μὴ λάβῃ λοιπὸν τὸν κόπον ὁ Hegel νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸν τάφον του διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸν ὀρισμὸν του, τοῦ τὸν συμπληρώσω ἐγὼ χωρὶς καμμίαν ἀξίωσιν ἐπὶ τῆς δόξης του.

Λοιπὸν, ἂν ὁ πόλεμος ἀποκαλύπτῃ ἀρετὰς, ἀποκαλύπτει ἐπίσης καὶ μερικὸς τύπους καὶ χαρακτῆρας, οἱ ὁποῖοι φαίνονται μὲ τὸ πρῶτον κανόνι, ποῦ θ' ἀκούσθῃ, ζοῦν, γυρίζουν, εὐρίσκονται εἰς ἀέανον κίνησιν καθ' ὅλην τὴν σειρὰν τῶν ἐχθροπραξιῶν καὶ τότε μόνον ἐξαφανίζονται ἢ διαλύονται ὡς φαντάσματα, ὅταν ἡ μελάνη τῆς διπλωματικῆς γραφίδος ὑπογράψῃ τῆς εἰρήνης τὸ ἔγγραφο.

*

Τοὺς τύπους τούτους τοὺς βλέπετε, φίλε μου, γύρω σου, τοὺς γνωρίζεις καλὰ καὶ ἰσως-ἰσως εἶσαι καὶ σὺ εἰς ἀπ' αὐτούς.

Πρῶτος ἀπ' ὅλων παρουσιάζεται ὁ κύριος τῶν «σπουδαιοφανῶν εἰδήσεων». Εἶναι ὁ κύριος «Σπουδαιοφανής», ὑψηλός, σοβαρός, μεγαλοπράγμων. Ἔχει βυθισμένο τὸ μορπὲ του ἕως τὰ μάτια του, βαδίζει μὲ θέλησιν Βίσμαρκ καὶ μὲ ἐπιβολὴν Γουλιέλμου.

Τὸ παράστημά του καὶ τὸ ὄφος του σὰς ἐξαναγκάζει νὰ τὸν χαιρετήσετε εὐσεβῶς. Σὰς ἀντιχαιρετᾷ μὲ προστατευτικὸν ὄφος, σὰς κρατεῖ τὸ χεῖρ καὶ σὰς παραμερίζει σὲ μιὰ γωνία τοῦ δρόμου.

— Φίλε μου, ἡ κατάστασις εἶναι σοβαρὰ ξεύρεις... Εἰς τὴν προεβίαν τῆς Παραγουάης, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐρχομαι, συνεζητήθη τὸ ζήτημα, μοῦ ἐξήτησαν μάλιστα καὶ τὴν γνώμην μου...

Καὶ ἐπειδὴ σεῖς δεῖκνυτε τὴν ἀφελῆ σας ἀγνοίαν καὶ κάποιαν ἐκπληξιν, διότι δὲν καταλαμβάνετε ὅσα σὰς λέγει, ἐκεῖνος μειδᾷ μ' ἐν μειδίᾳ, τὸ ὁποῖον μεταφράζεται:

— Καὶ μένε, σὲ οἰκτεῖρω, διότι δὲν εὐρίσκεισαι ὅπως ἐγὼ εἰς τὰς ἀνωτάτας σφαῖρας, πτωχὲ θνητέ, ποῦ δὲν ἀνεβαίνεις τὰ σκαλιὰ τῆς προεβίας τῆς Παραγουάης καὶ δὲν πίνεις τσάϊ εἰς τὰ σαλόνια τῶν ὑπουργῶν.

Ἐπειτα σοῦ σφίγγει τὸ χεῖρ καὶ σοῦ λέγει μὲ τὸ αὐτὸ ὄφος:

— Κρίμα, καὶ μένε, δὲν εἴμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ περισσότερα· αἱ ἀποφάσεις τηροῦνται ὑπὸ ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν. Εἶναι μυστικά.

Καὶ φεύγει.

*

Ἄλλος τύπος εἶναι ὁ «στρατηγός». Μὴ νομίσῃτε, ὅτι εἶναι στρατηγὸς ἐν ἐνεργείᾳ· δὲν εἶναι οὔτε καν ἀπόστρατος ὑποδεκανεύς, ἰσως-ἰσως εἶναι καὶ ἀπαλλαγέντος. Μ' αὐτὸ ὁμοῦ δὲν ἔπεται, ὅτι δὲν ἔχει τὰ προσόντα στρατηγοῦ. Εἶναι ὁ καλλίτερος στρατάρχης καὶ μάλιστα, ἂν ἐλάμβανον ὑπ' ὄψιν τὰ σχέδιά του, κανεὶς στρατὸς δὲν θὰ ἐνικάτο.

Τὸν βλέπετε εἰς ἓνα τραπεζάκι μ' ἓνα μολύβι εἰς τὸ χεῖρ, ἀντὶ δὲ χαρτιοῦ τὸ μάρμαρο τοῦ τραπεζιοῦ ὑφίσταται τὰς ἐπιθέσεις του.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ Βίτσα, παρέκει ἡ Πρέβεζα, καὶ σημειῶναι δύο στιγμὰς· ἂν ὁ στρατὸς περάσῃ ἀπ' ἐδῶ καὶ προχωρήσῃ κατ' ἐπάνω...

— Μὰ... τὸν διακόπτετε, δὲν εἶναι τόσο κοντὰ αἱ δύο αὐταὶ πόλεις...

Σὰς κυττάζει μ' ἐν ἀγριον βλέμμα καὶ προσθέτει:

— Ἐμένα μοῦ τὰ λέγεις αὐτά; ὅταν εἰς τὸν προηγουμένον πόλεμον... εἰς τὸν ὁποῖον ἐπῆρα μίαν σφαῖρα εἰς τὸ πλευρόν... διηύθυνα ἓνα λόχον... ἀλλ' ὡς εἶναι. Λοιπὸν ἂν ὁ στρατὸς...

Καὶ τὸ σχέδιον ἐξακολουθεῖ θαυμάσιον καὶ τελεσφόρον ἀπὸ τὸν στρατηγόν, ὁ ὁποῖος πολλὰκις κοκκινίζει, ἀγριεύει, ἀδημονεῖ, διότι δὲν τὸν ἀκολουθοῦν...

*

Μετὰ τὸν στρατηγόν, ἔρχεται ὁ «καλῶς πληροφορημένος». Αὐτὸς δὲν καταδέχεται νὰ διαβάσῃ τὰς ἐφημερίδας.

— Δὲν ξεύρουν νὰ γράφουν, σὰς λέγει. Τὴν μάχην τῆς Μελοῦνας ἐγὼ τὴν ἤξευρα δέκα ἡμέρας προητέρα, ἀδιόφορον ἂν μ' ἓνα μικρὸν ὑπολογισμόν, ἀνακαλύψῃτε, ὅτι πρὸ δέκα ἡμερῶν δὲν εἶχεν οὔτε κηρυχθῆ ὁ πόλεμος.

Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς λαμβάνει τὰς καλλιτέρας εἰδήσεις δι' ὅλων τῶν μέσων, ἐκτὸς τῶν ἐφημερίδων. Σ' αὐτὸ εἶμαι σύμφωνος καὶ φρονῶ μάλιστα, ὅτι ὁ ἀσύρματος παίξει μὲγάλον ρόλον...

*

Ἔρχεται κατόπιν ὁ «ἀχόρταγος». Διαβάζει ὅλας τὰς ἐντοπίους ἐφημερίδας καὶ κατατρώγει τὰς εὐρωπαϊκάς. Σὰς σταματᾷ εἰς τὸν δρόμον καὶ σὰς ἐρωτᾷ:

— Τί νέα;

Τοῦ λέγετε ὅσα ξεύρετε, τοῦ προσθέτετε ὅτι ὑποθέτετε καὶ σὰς ἀφῆνει μὲ τὴν ἐπιδοδόν:

— Τόσα μόνον;

*

Ἵστερα ἔρχεται ὁ «φλύαρος»· ἄλλος τύπος αὐτός, ἐπικίνδυνος καὶ ἀγριός. Ἄλλ' εἶναι περιττὸν νὰ σὰς τὸν συστήσω περισσότερον τὸν ἐγνωρίσατε καλὰ καὶ ὑπέστητε λυσοαλέαν τὴν ἐπίθεσίν του, ἂν εἴχετε τὴν ὑπομονὴν νὰ φθάσῃτε εἰς εἰς τὴν τελευταίαν γραμμὴν τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ.

*

— Εἶναι λοιπὸν ἀτελής ἢ ὄχι ὁ ὀρισμὸς τοῦ Hegel;

Θ. Κ. Μ.

*Ἡ αὐτοκτονία ὡς ὠραία τέχνη. — Σύλλογος πρὸς διάδοσιν αὐτῆς ἐν Ρωσίᾳ.

15 Ὀκτωβρίου 1912.

Ὁ «Χρονογράφος» τοῦ Λονδίνου δημοσιεύει τὴν ἐξῆς ἐκ Πετροπόλεως ἐνδιαφέρουσαν, συνόμα δὲ ἀπιστευτον ἀνταπόκρισιν:

Τὸ αὐτοκτονεῖν ἔλαβεν ἐσχάτως τὸ πρόσχημα ὠραίας τέχνης ἐν Ρωσίᾳ, χάρις τῇ ἐνεργείᾳ μουσικοῦ Συλλόγου, σκοπὸν ἔχοντος τὴν διάδοσιν τῆς αὐτοκτονίας παρὰ τῷ κοινῷ λαῷ. Μὲ κέντρον ἐν Πετροπόλει καὶ κλάδους εἰς ἀπάσας τὰς ρωσικὰς μεγαλοπόλεις, συνέρχεται ὁ Σύλλογος οὗτος τακτικῶς εἰς τὰς κατοικίας τῶν μελῶν, ἀποφασίζων τὸν τρόπον, καθ' ὃν θὰ αὐτοκτονήσῃ ὁ ἐκάστοτε ἔχων τὴν καλὴν τύχην νὰ σύρῃ τὸν μαῦρον κλῆρον τοῦ θανάτου.

Ἐνθαρρύνων τὴν αὐτοκτονίαν καὶ ἀνάγων αὐτὴν εἰς βαθμὸν ὠραίας τέχνης, ὁ Σύλλογος ἀποβλέπει εἰς ἰδεώδεις ὑψηλὸν καὶ θεῖον, διὸ καὶ ἀπαγορεύει ρητῶς εἰς τὰ μέλη του αὐτοκτονίας προσερχομένας ἐκ ποταπῶν ἐλατηρίων, ὡς ὁ ἔρω, ἡ ζηλοτυπία κλπ.

Ὅρος ἀπαράβατος κατὰ τῆς αὐτοκτονίας εἶναι νὰ ὑπάρχῃ τι τὸ νεωτεριστικὸν καὶ ρομανικὸν ἐν αὐταῖς. Αἱ διὰ κοίτων δηλητηρίων δηλητηριάσεις περιφρονοῦνται, ἡ δὲ χρῆσις ρεβόλβερ θεωρεῖται συνήθεια πυρῶν χρόνων. Πιγμὸς ἐπιτρέπεται μόνον ὡσάκις οὗτος λαμβάνῃ χώραν ἐντὸς οἴνου ἢ ἀρωματικῶν ὑγρῶν. Τῆς αὐτοκτονίας προηγείται πάντοτε πομπώδης τελετὴ.

Τὰ μέλη τοῦ παραδόξου τούτου Συλλόγου ὑποχρεοῦνται νὰ τηρῶσι μυστικὰ τὰ περὶ τοῦ Συλλόγου καὶ οὕτω καθίσταται δυσκολώτατον, ἂν μὴ ἀδύατον, νὰ ληφθῇ περαιτέρω οὐσιώδης λεπτομέρεια περὶ τῆς ὁργανώσεώς του.

Παρὰ πάντων ὁμολογεῖται, ὅτι ὁ Σύλλογος οὗτος ὑπῆρξε καρπὸς καὶ ἔκφρασις τῆς γενικῆς τάσεως, ἣτις ἐπικρατεῖ ἐν Ρωσίᾳ πρὸς αὐτοκτονίαν. Ἐν Πετροπόλει μόνον 15 αὐτοκτονίαι, ἄλλαι δὲ τόσαι εἰς τὰς ρωσικὰς μεγαλοπόλεις σημειοῦνται καθ' ἐκάστην ἐπισήμεν, παρ' ὅλας δὲ τὰς προσπάθειαι τῶν ἰθυνόντων, ἡμέραν παρ' ἡμέραν αὐξάνουσιν αὐταὶ ἀστραπηδόν.

Ἡ ἐπιδημικὴ αὕτη μανία ἐξηγεῖται διὰ τοῦ ὅτι ὁ Ρώσος παῖς βυθίζεται εἰς τὸς πικρίας τῆς βιοπλήθης πολὺ ἐνωρίς, ἐνῶ ἀκόμη οἱ ξένοι ὀμηλικῆς του παίζουν εἰς τὰς αὐλάς τῶν σχολείων.

Ἡ ἐλεεινὴ ρωσικὴ μυθιστοριογραφία δηλητηριάζει τὰ πνεύματα τῶν μικρῶν, πρὸς τούτους δὲ ἡ ἐν γένει ρωσικὴ φιλολογία εἶναι τὰ μάλᾳ μεμψιμοίρος, οὐδὲν τὸ ἐνθαρρυντικὸν ἢ αἰσιόδοξον ἐμπεριέχουσα.

Ὁ πρῶτον πρωθυπουργὸς τῆς Ρωσίας Στουλτιν ἀπέδιδε τὰς συχνὰς αὐτοκτονίας εἰς τὴν ἑλλειψιν σωματικῆς ἀσκήσεως κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, διὸ καὶ εἶχε καταρτίσει τὸ σῶμα τῶν νεαρῶν προσκόπων, κατὰ μίμησιν τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ boy scouts. Ἡ παρούσα Κυβέρνησις, κηρύξασα καὶ αὕτη σταυροφορίαν κατὰ τῆς μάλιστα ταύτης κοινωνίας, λαμβανει δρακόντια μέτρα κατὰ τῶν ἐμμέσως ἢ ἀμέσως ἐπιρραζόντων τὴν νεολαίαν κέντρων, ἀπαγορεύουσα αὐστηρῶς τὴν φροῖτησιν ἀνηλικῶν καὶ νέων ἀκόμη εἰς καφωδεῖα καὶ ὀρισμένας λέσχας.

Εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν σχολείων εἰσῆχθη ἡ ὑποχρεωτικὴ γυμναστικὴ, ἤρχισαν δὲ νὰ καταργῶνται αἱ ἀπειρηθῆμοι ἑορταὶ καὶ διακοπαί, αἰτινες παρέχουν σπανίαν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς μαθητὰς πρὸς σχεδίασιν ἀπονενουμένων.

Τὰ μέτρα ὁμοῦ ταῦτα, ἂν καὶ λίαν σύντονα καὶ ὀρθά, εἶναι ἀμφίβολον ἐάν θὰ ἐπιφέρουν πρακτικὸν τι ἀποτέλεσμα, καθότι τὸ μικρόβιον τοῦ κακοῦ ἔχει εἰσδύσει πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν καρδίαν πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας.

Λονδίνον.

ΠΡΟΔΡ. Π. ΓΙΑΝΝΑΣΘΓΛΟΥ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑΙ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΟΝ Ή ΚΑΚΟΝ ;

Ένω τὸ τηλεβόλον συγκλονεῖ δλόκληρον τὴν Χερσόνησον, ἀπὸ τὴν βόρειον Εὐρώπην μᾶς ἔρχονται εἰδήσεις ἀποδοκιμασίας τοῦ πολέμου. Οὕτως ἐν Βερολίῳ, εἰς συλλαλητήριον παμμέγεθες, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος 250,000 ἔργαται, ἐζητήθη ν' ἀποσοβηθῇ ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος, εἰς ἕτερον δέ, γενόμενον ἐν Πετρούπολει, πλῆθος σοσιαλιστῶν ἀπεφάνθησαν κατὰ τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου.

Γεννάται τώρα τὸ ζήτημα, λίαν ἐπίκαιρον καὶ πολὺ σπουδαῖον ἐν ταύτῳ: ὁ πόλεμος εἶναι καλὸν ἢ κακόν ;

Ἡ σκεπτομένη ἀνθρωπότης ἀνέκαθεν ἐφάνη, ὅτι δίσταται, διότι τόσον ὁ πόλεμος ἔχει τοὺς διαπύρους ὀπαδούς του, ὅσον καὶ ἡ εἰρήνη τοὺς πιστοὺς λάτρεις της. Ἡ διάστασις αὕτη τῶν γνωμῶν ἔχει τὴν ἀρχὴν της ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, μέχρι σήμερον δ' ἐξακολουθεῖ ὑφισταμένη. Ἡμεῖς ἐνταῦθα θὰ δώσωμεν δείγματα τῶν γνωμῶν, τὰς ὁποίας διάσημοι πολιτικολόγοι, ποιηταὶ καὶ φιλόσοφοι εἶχον περὶ πολέμου καὶ εἰρήνης.

Τί εἶπεν ὁ Ὅμηρος :

Ἄφρητῳ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόνετος.
Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει, τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.

Ἡτοι :

Ἄκοινώγητος, ἄδικος καὶ ἄπατρις εἶναι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾷ τὸν πόλεμον, τὸν ἐμφύλιον καὶ φρικώδη.

Ἄνδρας μὲν φονεύουσι, τὸ πῦρ δέ καταστρέφει τὴν πόλιν, αἰχμαλωτίζουσι δ' ἄλλοι τὰ τέκνα καὶ ἀπάγουσι τὰς κομπὰς γυναῖκας.

Ἡ γνώμη τοῦ Ἀράτου :

Χαλκείη γενεή, προτέρων ὀλοώτεροι ἄνδρες, οἱ πρῶτοι κακόεργον ἔχαλκεύσαντο μάχαιραν εἰνοδίην· πρῶτοι δέ βοῶν ἐπάσαντ' ἀροτήρων.

Μ' ἄλλους λόγους :

Χαλκεία γενεά, τῶν προτέρων καταστρεπτικώτεροι ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι τὴν κακοποιὸν κατασκευάσαν μάχαιραν τὴν συνοδόν· πρῶτοι δέ ἐξουσίασαν τοὺς ἀροτήρας βοῦς.

Ὁ Πλάτων περὶ τοῦ πολέμου :

Ἦν γὰρ καλοῦσι τῶν ἀνθρώπων οἱ πλεῖστοι εἰρήνην, τοῦτο εἶναι μόνον ὄνομα, τῷ δ' ἔργῳ πάσαις πρὸς πάσας αἰετὰς πόλεις πόλεμον ἀκήρυκτον κατὰ φύσιν εἶναι καὶ σχεδὸν ἀνευρίσεις, οὕτω σκοπῶν τὸν Κρητῶν νομοθέτην, ὡς εἰς πόλεμον ἅπαντα δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ τὰ νόμιμα ἡμῖν ἀποβλέπων ξυνετάξατο, καὶ κατὰ ταῦτα οὕτω φυλάττειν παρέδωκε τοὺς νόμους, ὡς τῶν ἄλλων οὐδενὸς οὐδὲν ὄφελος ὄν, οὔτε κτημάτων, οὔτε ἐπιτηδευμάτων, ἂν μὴ τῷ πολέμῳ ἄρα κρατῇ τις, πάντα δέ τὰ τῶν νικωμένων ἀγαθὰ τῶν νικῶντων γειέσθαι.

Ὡστε ὁ Πλάτων εἶναι ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι φρονοῦσι τὸν πόλεμον φυνικόν.

Ὁ Δημοσθένης :

Πόλεμος ἐνδοξὸς εἰρήνης αἰσχροῦς αἰρετώτερος.

Ὁ Πλούταρχος :

Ἡ ἀρπαγὴ τῶν ἀγαθῶν τοῦ ἄλλου καὶ ἡ ἐποφθαλμίας αὐτῶν, ἔφερον τὴν ἀδικίαν καὶ τὸν πόλεμον εἰς τὸν κόσμον.

Ὁ Βολταῖρος :

Πολεμοῦν διὰ νὰ θερίσουν τοὺς στάχεις, τοὺς ὁποῖους ἄλλοι ἔσπειραν.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ :

Σήμερον ἡ δύναμις καλεῖται βία καὶ ταύτην ἤρχισαν νὰ ἐπικρίνουν· ὁ πόλεμος ἀποδοκιμάζεται. Ὁ πολιτισμὸς, ἐπὶ τῇ κατηγορίᾳ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, συνάγει τὰς καταμαρτυρίας καὶ πληροῖ τὸν ἐγκληματικὸν φάκελλον τῶν κατακτητῶν καὶ τῶν στρατηγῶν. Οἱ λαοὶ ἐνόησαν, ὅτι ὅταν ἐν ἐγκλημα πολλαπλασιάζεται, δὲν ἐκλείπει· ὅτι, ἂν ὁ φόβος ἐνός εἶναι ἐγκλημα, ὁ φόβος πολλῶν δὲν ἔχει ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις· ὅτι, ἂν τὸ κλέπτειν εἶναι αἰσχρὸν, ἡ δῆμιση δὲν εἶναι δόξα. Ἄς κηρύξωμεν τὰς ἀπολύτους ταύτας ἀληθείας καὶ ἄς ἀποδοκιμάσωμεν τὸν πόλεμον.

Ὁ Φλαμαριὼν :

Ὁ ἀνθρώπινος παραλογισμὸς εἶναι τόσος, ὅσπερ, ἀντὶ τῆς εἰρηνικῆς καὶ φιλέργου ζωῆς, τῆς πνευματικῆς καὶ εὐτυχῆς, οἱ ἀνθρώποι προτιμῶσι ν' ἀνοίγουν τὰς φλέβας τῶν καὶ νὰ χύνουν τὸ καλλίτερον αἷμα τῶν κατὰ τὰς ἐξάλλους ταραχάς. Παρατηρήσατε τί κάμνει ἡ ἀνθρωπότης: ἐκλέγει τὰ ἰσχυρότερα τῆς παιδείας, τὰ ἀνατρέφει, τα περιβάλλει μὲ πολλὰς περιποιήσεις μέχρι τῆς ἐνηλικιωσῆώς των, ἔπειτα τὰ παρατάσσει μεθοδικῶς.

Ἐντὸς ἐνός αἰῶνος φονεύει 40,000,000 ἐξ αὐτῶν! Ἐπειδὴ δὲ ὁ αἰὼν ἔχει μόνον 36,525 ἡμέρας, δὲν κουράζεται οὔτε μίαν στιγμὴν καὶ μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὴν χεῖρα φονεύει 1100 τὴν ἡμέραν, σχεδὸν 1 εἰς τὸ λεπτόν, 46 κατ' ὥραν . . .

Ἄλλ' ὁ Μόλτεκε :

Ὁ πόλεμος εἶναι ἱερὸς καὶ θείας καταγωγῆς, εἶναι εἰς τῶν ἱερῶν νόμων τοῦ κόσμου, διατηρεῖ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἀνθρώπων ὅλα τα μεγάλα καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα: τὴν τιμὴν, τὴν ἀφιλοκέρδειαν, τὴν ἀρετὴν, τὸ θάρρος καὶ τοὺς ἐμποδίζει ἐνὶ λόγῳ νὰ πέσωσιν εἰς τὸν ἀπεχθέστερον ὕλισμόν.

Τοῦ Ἐράσμου :

Εὐρίσκειτε μωρότερον πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ νὰ συγκρούωνται τόσαι ὁμάδες ἀνθρώπων, χωρὶς νὰ γνωρίζωσι πολλάκις πρὸς τί καὶ νὰ συναπτῶσι πολέμους, οἱ ὁποῖοι φέρουν εἰς ἀμφοτέρω τὰ μέρη μᾶλλον καταστροφὰς παρ' ὠφελείας;

Ὁ Joseph de Maistre :

Συγκρίνουσι τὸν πόλεμον πρὸς τὰς πλημμύρας τοῦ Νείλου, αἱ ὁποῖαι καταπίνουσι πᾶν προστυχόν, ἀλλ' αἵτινες, ὅταν τὸ ὕδωρ ἀποσυρθῇ, ἀφίνουσιν εἰς τὰ ἐδάφη λίπασμα καὶ προξενουσι τὴν εὐτυχίαν εἰς τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα κατέστρεψαν καὶ ἐπύκρναν.

Ὁ Hegel :

Ὁ πόλεμος δίδει ὑπόστασιν εἰς τὴν ὑποβόσκουσαν ἀρετὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἀναβιβάζει τὰ ἔθνη εἰς τὴν ἰσχύν, τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα ἡ εἰρήνη εἶχεν ἐκθηλύνει, παγίονει τὰ κράτη, δοκιμάζει τὰς φυλάς καὶ ἐγγείει εἰς τὴν κοινωνίαν τὴν κίνησιν, τὴν ζωὴν καὶ τὴν φλόγα.

Ἡ γνώμη τοῦ Diderot :

Ὅταν ἡ ἐπιθυμία τῆς ἀνέσεως διαδοθῇ χάρις εἰς μακρὰν εἰρήνην, ὁ ἐνθουσιασμὸς χάνεται, καθίστανται οἱ ἀνθρώποι σκεπτικιστῆς καὶ νωχελεῖς, ἀρέσκονται εἰς τὸ παρὸν καὶ τὸ ἐπαινοῦσι, σκοπὸς τῶν εἶναι ἡ ἀπόλαυσις καὶ ἔχουσιν ὡς σύμβολον: «Μετ' ἐμὲ ὁ κατακλυσμὸς».

Ὁ Renan :

Ἄν ἡ ἀνοησία, ἡ ἀκηδία, ἡ ὀκνηρία καὶ ἡ ἀπρονοησία τῶν κρατῶν δὲν εἶχον ὡς συνέπειαν τὸν πόλεμον, εἶναι δύσκολον νὰ προσδιορίσῃ τις εἰς ποῖον βαθμὸν καταπτώσεως θὰ ἐφθάνεν ἡ ἀνθρωπότης. Ὁ πόλεμος εἶναι στοιχεῖον προόδου· ἡ μαστίγωσις, ἡ ὁποία ἐμποδίζει μίαν χώραν νὰ ἀποκοιμηθῇ καὶ τὴν κάμνην νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀπαθείας της· Ὁ ἀνθρώπος δὲν στηρίζεται, εἰμὴ διὰ τῆς προσπαθείας καὶ τοῦ ἀγῶνος. Ὅταν ὁ λαὸς κάμνη ὅ,τι δύναται νὰ δημιουργήσῃ, θὰ ἐξεθλύνετο ἂν ὁ φόβος τοῦ γείτονος δὲν τὸν ἀφύπνιζε, διότι σκοπὸς τῆς ἀνθρωπότητος δὲν εἶναι ἡ ἀπόλαυσις. Ἡ ἀπόκτησις καὶ ἡ δημιουργία εἶναι ἔργον τῆς νεότητος, ἡ ἀπόλαυσις ἴδιον τοῦ βαθυτάτου γήρατος. Ὁ φόβος τῆς ἀρπαγῆς εἶναι ἐπίσης μεταξὺ τῆς ἀνθρωπότητος μίᾳ ἀναγκαίᾳ ἐγκεντρῆς. Ἡ ἡμέρα, κατ' ἣν ἡ ἀνθρωπότης θὰ καθίστατο ἐν ἀπέραντον κράτος εἰρηνευμένον καὶ μὴ ἔχον ἐχθροὺς ἐξωτερικοὺς, θὰ εἶναι ἡ ἡμέρα, κατ' ἣν ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ σύμπνοια θὰ διατρέχωσι τὸν μεγαλείτερον κίνδυνον.

Ὁ Dostoiewski :

Ἡ γενναιοφροσύνη ἐκλείπει ἀπὸ τὰς ψυχὰς κατὰ τὰς περιόδους τῆς μακρᾶς εἰρήνης. Δὲν διαπιστοῖ τις ἢ τὸν κυνισμόν, τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν πλῆξιν. Δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅτι μακρὰ εἰρήνη καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους ἀγρίους, διότι ἡ ἀγριότης κυριαρχεῖ τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν κατὰ τὰς περιόδους ταύτας, ὡς π. χ. τὰ πλοῦτη καὶ τὸ κεφάλαιον. Μετὰ ἓνα πόλεμον ἡ ἀφιλοκέρδεια καὶ ἡ φιλανθρωπία ἐπανέρχονται, ἀλλ' ἂν ἡ εἰρήνη διαρκέσῃ, καὶ αὐτὰ τὰ ὠραία αἰσθήματα ἐξαφανίζονται. Μακρὰ εἰρήνη φέρει τὴν χαμέρπειαν τῆς σκέψεως καὶ τὴν διαφθοράν, ἀμβλύνει ὅλων τὰ ὠραία αἰσθήματα. Αἱ τέρψεις γίνονται χυδαῖαι κατὰ τὰς εἰρηνικὰς περιόδους. Δὲν σκέπτεται τῆς εἰμὴ διὰ τῶν ἱκανοποιήσεως τῆς σαρκός. Ἡ τροφή φέρει τὴν ἀσέλγειαν, τὴν ἀγριότητα. Ὁ πόλεμος ἀναζωογονεῖ τὸ πᾶν. Ἡ τέχνη ἐκπίπτει κατὰ τοὺς μακροὺς χρόνους τῆς εἰρήνης. Αἱ ὠραιότεραι ἰδέαι ἐνεπνεύσθησαν ἀπὸ τὰς ἰδέας τῆς πάλης. Ἴδου διατὶ ὁ πόλεμος εἶναι ἀγαπητὸς εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἥτις βλέπει αὐτὸν ὡς φάρμακον.

Τὰ θαυμάσια προϊόντα τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας, τὰ κομψότερα καὶ χρησιμώτερα ἀντικείμενα τῆς Ἰαπωνικῆς καλλιτεχνίας, τὰ περιφραγμένα ἰαπωνικὰ σκεύη, κατὰλληλα διὰ κάθε σπιτί, ἐξαιρετὰ διὰ δῶρα, θὰ εὐρεθῆτε εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου

ΕΥΡΩΠ. ΟΛ. ΣΑΜΑΘΡΑΚΗ

Γαλατῆ, Μέγα Ἐθνικὸν Χάνιον 4, 5 καὶ 14,

ὅπου πωλοῦνται χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τιμὰς συμφερούσας καὶ ἀποκλειούσας πάντα συναγωνισμόν.

Τὸ Κατάστημα Σαμαθράκη, προμηθευόμενον ἀπ' εὐθείας ἐξ Ἰαπωνίας τὰ εἶδη ταῦτα, δύναται νὰ προμηθεύσῃ κάθε κατάστημα ἐπαρχιακόν, τὸ ὁποῖον θὰ ἤθελε νὰ πλουτισθῇ μὲ τὸν κλάδον τοῦτον τῆς Ἰαπωνικῆς βιομηχανίας.

Εἶδη εὐρισκόμενα. Βάξια, παραβάν, τραπέζακια, σεργίτσια τείον καὶ καφέ, ὑφάσματα τοίχων, δίσκοι, ἔβανταῖλλ κτλ.

Καὶ ἐν ἄλλο: Οἱ ἀγορασταὶ τοῦ καταστήματος δικαιούνται νὰ λάβωσι δωρεὰν εἶδος προμίας τῶν Σιδηροδρόμων Ρωμυλίας, παρέχουσαν τὸ δικαίωμα διὰ μίαν κλήρωσιν.

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

Μυθιστορία πρωτότυπος

(ἀπὸ σελ. 117)

— “Αν πρόκειται νὰ εὐχαριστήσω τὴν δεσποινίδα Καίτην. Ἀλλὰ τί θὰ εἶπῃ ἡ κυρία Καλλιᾶδου; χωρὶς νὰ ξεύρῃ τίποτε... ἂν ἐννοήσῃ κάτι...

— Μὴ φοβεῖσαι, διότι προτοῦ ἐννοήσῃ ὅ,τι φοβεῖσαι, θὰ τὸ μάθῃ ἀπὸ ἐμέ· τὸ αἰσθημᾶ μου αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπιπόλαιον. Ἐγὼ μίαν μόνην συνέντευξιν μυστικὴν θὰ ζητήσω ἀπὸ αὐτόν, τὴν πρώτην· τὰ ἄλλα θὰ ἐπακολουθήσουν τὸν δρόμον των, θὰ τὰ εἰπῶ εἰς τοὺς γονεῖς μου, ἀλλὰ θέλω πρῶτον νὰ τὸν ἀκούσω.

— Δὲν σκέπτεσθε ἄσχημα, δεσποινίς.
— Ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν ἀκούσω, πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ καὶ δι’ αὐτὸ πρέπει νὰ εὐρωμεν τὴν διεύθυνσίν του. Σὺ θ’ ἴ μου τὴν εὐρησ, δὲν εἶναι ἔτσι; ἔβγα πρὸς χάριν μου ἔξω καὶ ἐνέργησε. Καὶ ἂν ἀργήσῃ, μὴ σὲ μέλλει, θὰ πῶ ὅτι σ’ ἔστειλα εἰς τῆς διδασκαλίσης μου, κατόπιν εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα νὰ μοῦ πάρῃς ἓνα βιβλίον καὶ ἓνα μουσικὸ κομμάτι. Τί λέγεις;

— Εἶμαι πρόθυμη.
— Δοιπὸν ἀπὸ τώρα ἐτοιμάσου· ὀνομάζεται Γεώργιος Εὐκάλυπτος καὶ εἶναι ἀνταποκριτὴς τῆς ἐφημερίδος «Σφενδόνης». Εἶμαι βεβαία, ὅτι θὰ κατορθώσῃς σὲ μιὰ ὥρα νὰ μάθῃς ὅ,τι μᾶς χρειάζεταιται.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε.

Ἡ Φανὴ ἐσηκώθη καὶ ἀπὸ ἐφόρσε τὸ κοστὸν τῆς ἐξόδου, ἐβγήκε διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς μικρᾶς κυρίας τῆς.

Ἡ Καίτη καθ’ ὄλον τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τῆς Φανῆς ἀνέμενε. Ἀνέμενε, ἀλλὰ δὲν ἀπρακτοῦσεν.

— Ἡ Φανὴ θὰ εὐρῇ τὴν διαμονὴν του, ἐσκέπτετο, ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἐγὼ πρέπει νὰ ἐτοιμάσω τὸ γράμμα μου. Ἀλλὰ τί νὰ τοῦ γράψω; πῶς νὰ τοῦ ἐκφρασθῶ; Ἴδου ἐν ζήτημα, τὸ ὅποιον δὲν ἐσκέφθη.

Ἐπλησίασεν εἰς τὸ μικρὸν κομψὸν γραφεῖόν της, τὸ ὅποιον ἦτο ἀληθινὸν κομποτέγνημα, ἔσυρεν ἐν ἐρμάριον καὶ ἔβγαλεν ἀπὸ ἐκεῖ μερικὰ φύλλα ροῦζ χαρτῶν, τὰ ὅποια ἀπέπνεον εὐωδίαν βιολετῆς, καὶ τὰ ἐπέθεσεν ἐπὶ τοῦ ἐκ μαροκηνοῦ χαρτοφυλακίου της. Δὲν ἐτόλμησεν ὅμως νὰ λάβῃ τὴν πένναν· ἐστήριξε τὴν ράχιν της εἰς τὸ ἐρεισίνωτον τοῦ καθίσματός της καὶ προσήλωσε τὰ βλέμματα εἰς ἐν σημεῖον χωρὶς νὰ βλέπῃ· ἐσκέπτετο...

— Τί νὰ γράψω; ἐσυλλογίζετο· τὸ γράμμα νὰ εἶναι ἐξομολόγησις ἢ μίᾳ ἀπλῇ μόνον πρόσκλησις δι’ αὐρίον; ἂν πρέπει νὰ τοῦ ἐξομολογηθῶ εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ χαρτάκι, δὲν θὰ εἴμπορῶ... ὅ· ἀποτύχω, διότι δὲν θὰ κατορθώσω νὰ φανερώσω τὸ αἰσθημᾶ μου. Ὑπάρχουν πολλοὶ ποῦ ἐκφράζουσιν περισσότερα ἀπὸ ὅσα αἰσθάνονται ἢ καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον δὲν αἰσθάνονται, καὶ τὸ ἐπιτυγχάνουσιν, ἀλλ’ εἶμαι βεβαία, ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον αἰσθάνονται αἱ εὐαίσθητοι καρδίαι, δὲν εἴμποροῦν νὰ ἐκδηλώσουν μὲ γραμμᾶς ἢ πέννα τρέμει εἰς τὰ δάκτυλά των καὶ προτοῦ τελειώσουν τὴν ἀρχὴν, θὰ ἤθελον νὰ πηδήσουν εἰς τὸ τέλος.

Εἰς ἀναστεναγμὸς ἀπὸ τὸ νεανικὸν στήθος τῆς Καίτης ἐξέφυγε.

— Διατί, ἀλήθεια, ὁ ἔρωσ εἶναι ζυμωμένος μὲ στεναγμούς; διατί ὁ περρωτὸς αὐτὸς θεὸς ἔχει ὡς ἀχώριστον ἐπιτελεῖόν του τοὺς στεναγμούς, τὰ δάκρυα, τὴν ἀμηχανίαν; Ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι δὲν ἠράσθησαν, δὲν εἴμποροῦν νὰ μᾶς τὸ εἰποῦν· ἀλλὰ μήπως καὶ ἐκεῖνοι ποῦ ἀγαποῦν, εἶναι εἰς καλλιτέραν θέσιν;

Ὁ ἀναστεναγμὸς αὐτὸς τῆς Καίτης, ἡ μελαγχολία της, τὸ ρεμβῶδες της ὄψος, εἶναι ἀψευδῆ σημεῖα τῶν κατορθωμάτων τοῦ τοξοφόρου θεοῦ. Ἄν ἡ Σοφία Καλλιᾶδου, πεπειραμένη γυνή, ἔβλεπε τὴν κόρην/της, θὰ ἠδύνατο νὰ στοιχηματίσῃ τὸ

πάν, ὅτι ἦτο δηλαδὴ ἐρωτευμένη, ἀλλὰ ἡ κ. Καλλιᾶδου δὲν ἦτο ἐκεῖ καὶ ὁ βαθὺς στεναγμὸς τῆς Καίτης ἐπνίγει μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Παρήλθον μερικὰ λεπτὰ ἀπολύτου σιγῆς, τελείας ἀκινήσιας. Αἴφνης τὸ σωματάκι τῆς Καίτης ἀνεκίνηθη.

— Ἀπεφάσισα, ἐσκέφθη μὲ ἀνακούφισιν, θὰ τοῦ γράψω μίαν πρόσκλησιν δι’ αὐρίον· αὐρίον εἶναι Σάββατον καὶ ἡ μαμά τὸ ἀπόγευμα θὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἀδελφότητα, ἔχει συνεδρίασιν τὸ συμβούλιον, τῆς ἤλθε προχθὲς προσκλητήριον, δὲν θὰ εἶναι λοιπὸν ἐδῶ· εἴμπορῶ νὰ τον προσκαλέσω.

Ἐλαβε τὴν πένναν καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ:

«**Ἀξιότιμη κύριε Γεώργιε Εὐκάλυπτε,**

Ἐνταῦθα.

Ἐπιθυμῶ νὰ σας ἴδω προτοῦ ἀναχωρήσῃτε εἰς Ἀθήνας· ἔχω κάτι νὰ σας ἀνακοινώσω. Ἄν θέλετε, περάσατε αὐρίον τὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τὸ σπίτι. Θὰ σας περιμένω.

Μὲ πολλὴν ὑπόληψιν

Ἡ Καίτη Καλλιᾶδου.

Ἀπὸ ἐτελείωσε τὰς πέντε αὐτὰς γραμμᾶς, ἔσηκωσε τὸ φύλλον καὶ ἤρχισε νὰ τὰς διαβάξῃ ἐκ νέου:

— «Ἀξιότιμη Κύριε...». Τί κρούα ἔκφρασις! τί ψεῦδος! νομίζει κανεὶς, ὅτι διαβάξῃ κάμμιν ἀναφορᾶν. Ὅχι, τὸ «Ἀξιότιμη Κύριε» δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο· σημαίνει: ἀγαπητέ μου, λατρευτέ μου, γλυκὲ μου Γεώργιε». Καὶ ὅμως, πρέπει ὅλα αὐτὰ τὰ ζωντανὰ λόγια νὰ τα θάψω μ’ ἓνα σίββανον. «Ἀξιότιμη Κύριε». Ἄχ, αὐτὴ ἡ ὑποκριτοσύνη, ποῦ μᾶς ἐπιβάλλει ἡ κοινωνία, πόσον με στενοχωρεῖ!...

Ἡ Καίτη ἐξηκολούθησε τὰς κρίσεις της:

— «... Ἐχω κάτι νὰ σας ἀνακοινώσω»· ἄλλη παγωμένη ἔκφρασις! οἱ ὑπουργοὶ κάμνουν ἀνακοινώσεις, οἱ διευθυνταὶ τῶν Τραπεζῶν εἰς τοὺς ὀφειλέτας των, τὰ δημόσια γραφεῖα εἰς τοὺς κινόν... Ἀνακοίνωσις δὲν εἶναι ἢ ἐκδήλωσις τοῦ αἰσθημᾶτος, εἶναι ἐξομολόγησις, εἶναι ἀνακούφισις, εἶναι ἐκδήλωσις... Καὶ ὅμως, μόνον ἡ λέξις αὐτὴ εἴμπορεῖ νὰ γράφῃ εἰς τὸ πρῶτον γράμμα, ποῦ στέλλεται σὲ κάποιον, ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει ἀκόμη τίποτε... Ἔστω! Αὐτὸ δὲν θὰ διαρκῆσῃ ἐπὶ πολὺ· αὐρίον θὰ γνωρίζω τὸ τί πρέπει νὰ σκέπτομαι καὶ πῶς πρέπει νὰ ὁμιλῶ πρὸς τὸν Γεώργιον.

Ἡ Καίτη ἐπῆρεν ἓνα φάκελλον, ἔθηκε μέσα τὴν μικρὰν ἐπιστολήν, ἔγραψεν ἐπ’ αὐτοῦ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν, ἀλλὰ δὲν τὸν ἐκλείσεν. Ἐπερίμενε τὴν Φανὴν, ἢ ὅποια ὅμως ἐβράδυνε νὰ ἐπιστρέψῃ.

Ε'. — Ἡμέρα κρίσιμος.

Ἀνέτειλε τὸ Σάββατον.

Ὅταν ἐτινάχθη ἀπὸ τὸ κρεββατάκι της ἡ Καίτη, ἡ συγκίνησις τὴν εἶχε κυριεύσει. Ἡ μεγάλη ἡμέρα εἶχε φθῆσει, ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμνε τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς δημιουργίαν τοῦ μέλλοντός της, ἡ ἡμέρα, ἣτις θὰ τῇ ἐπεφύλαττεν ἢ τὴν μεγαλύτεραν χαρὰν ἢ τὴν μικροτέραν λύπην.

Ὁ Γεώργιος Εὐκάλυπτος εἶχε λάβει τὸ γράμμα της. Ἡ Φανὴ κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὴν διαμονὴν του καὶ μόνῃ της ἐπῆρεν εἰς τὴν ὁδὸν Σάγ-Σόλ, ὅπου ἦτο ἡ κατοικία του καὶ ἔδωσε τὸ γράμμα εἰς τὴν οἰκοκυρὰν τοῦ Εὐκάλυπτου, μὲ τὴν παράκλησιν νὰ τὸ ἐγγχειρῆσῃ ἐκεῖνη εἰς αὐτόν ὅταν θὰ ἐπέστρεφε. Καὶ ἐπειδὴ εἶχε τὸν λόγον του, ὅτι θὰ ἤρχετο, τὸν ἐπερίμενε τὸ ἀπόγευμα μὲ πολλὴν βεβαιότητα.

Μέσα εἰς τὴν καρδίαν της ἡ χαρὰ ἀνεμιγνύετο μὲ τὴν ἀνησυχίαν, καὶ εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου της ἐξωγραφίζετο πότε ἡ ἰλαρότης τῆς εὐτυχίας, πότε ἡ ταραχὴ τῆς ἀμφιβολίας.

Ἡ Καίτη ὅμως ἦτο αἰσιόδοξος· ἐπίστευεν, ἤλπιδε καὶ ἀπέβλεπε μετὰ περισσοῦς πεποιθήσεως εἰς τὸ μέλλον, τὸ ὅποιον θὰ ἦνοιγεν ἢ σημερινὴ ἐπίσκεψις. Δι’ αὐτὸ, ἀφοῦ ἐπῆρε μὲ τοὺς γονεῖς της τὸ ἐλαφρὸν της πρόγευμα καὶ ἔκαμε τὴν πρωινήν τουαλέτταν της, ἔκαθησεν εἰς τὸ πιάνο καὶ ἤρχισε νὰ παίξῃ.

Ἡ Φανὴ ἦτο κοντὰ της διὰ νὰ γυρίξῃ τὰ φύλλα τῆς νότας.

Ἡ κ. Καλλιᾶδου ἀπὸ τινος ἐζήτηε εὐκαιρίαν διὰ ν’ ἀνακοινώσῃ τὰς ἀποράσεις, τὰς ὁποίας ἔλαβον αὐτὴ καὶ ὁ σύζυγός της, διὰ τὸν γάμον τῆς κόρης των. Ὅσον καὶ ἂν ἦτο πεπειραμένη γυναῖκα, ἠσθάνετο κάποιαν δειλίαν νὰ τὴν καταλαμβάνῃ, προκειμένου νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν κόρην της διὰ ζήτημα τόσον σπουδαῖον.

Ἄλλ’ ἡ δειλία αὐτῆ, ἢ ὅποια οὐδὲν ἄλλο ἦτο, παρὰ μίᾳ τρυφερότητος καὶ μίᾳ ὑπερβάλλουσα στοργῆς, ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ μίαν συγγμῆν. Καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐπεξήτει ἡ κ. Καλλιᾶδου. Ὅταν δὲ ἤκουσε τὸ πιάνο νὰ ἐκπέμπῃ φαιδρὰς μελωδίας ἀπὸ τὰ δάκτυλα τῆς κόρης της, ἐφαντάσθη ὅτι ἡ Καίτη εἶναι εὐδιήθητος καὶ ὅτι συνεπῶς ἡ εὐκαιρία ἔφθασεν. Ἔσπευσε λοιπὸν μὲ τὸ μητρικὸν μετῴριον εἰς συνάντησιν τῆς κόρης της.

Ἐπῆρεν εἰς τὰς χεῖράς της τὸ κεφαλάκι τῆς Καίτης, τὸ στολισμένον μὲ τὰ ὠραία καστανὰ της μαλλιά, καὶ τὸ ἐφίλησεν. Ἡ νέα ἀφῆκε τὰ πλήκτρα καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν μητέρα της.

— Καίτη μου, καλὸ μου κορίτσι, ξεύρεις ποῦ παίζεις ἐξαισία; Καὶ ἄλλη φορὰ σ’ ἔκαμάρωνα διὰ τὸ τάλαντον καὶ τὴν εὐχέρειάν σου, μὰ σήμερον, νομίζω, ποῦ ἀνακαλύπτω μιὰ πειρὸ μεγάλη δύναμι, ἓνα αἰσθημᾶ σὲ σέ, τὸ ὅποιον φανερόν, πόσον ἐξηκολούθησεν εἰς τὸ πιάνο.

— ὦ, μαμά, ἡ κλιτοσύνη σου καὶ ἡ ἀγάπη σου σὲ κάμνουν νὰ αἰσθάνεσαι προτερήματα καὶ τάλαντα καὶ ἐκεῖ ποῦ δὲν ὑπάρχουν.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θέλω νὰ σε κολακεύσω· παίζεις ὠραία, γι’ αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ μου παίξῃς κάτι τῆς ἰδικῆς σου ἐκλογῆς.

Ἡ κυρία Καλλιᾶδου ἐκάθησεν δίπλα στὸ πιάνο· ἡ Φανὴ ἐθεώρησε καλὸν ν’ ἀπομακρυνθῇ.

— Ἡ κυρία μὲ θέλει τίποτε;

— Ὅχι, Φανή, μόνον εἰπέ τῆς Ἑλένης νὰ μου ἐτοιμάσῃ τὴν μπλὲ φορεσιά μου καὶ τὸ μακρὸν ἐπανωφόρι, διότι στὰς δύο τὸ ἀπόγευμα θὰ ἐξέλθω.

— Πολὺ καλά, κυρία, ἀπήτησεν ἡ μικρὰ θαλαμηπόλος καὶ ἀπεσύρθη.

Ἡ Καίτη ἤρχισε νὰ παίξῃ· ἡ μητέρα της ἀνέλαβε νὰ γυρίξῃ τὰ φύλλα τῆς μουσικῆς· ἀλλ’ ἂν ἔκρινε κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀνετοιμότητα, μὲ τὴν ὁποίαν ἔσπευδε νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποῦ ἀνέλαβε, θὰ ἐπείθετο, ὅτι δὲν ἐπρόσχε διόλου εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὅποιον ἔπαιζεν ἡ κόρη της. Δι’ αὐτὸ καὶ πρὶν τελειώσῃ ἐκεῖνη:

— Μπράβο, φθάνει, ἐκουράσθηκες, καλὸ μου κορίτσι, ἔλα κοντὰ μου νὰ σὲ χαϊδέψω... Ἐσύρεις, Καίτη μου, πόσο σὲ ἀγαπῶ;

— Ἄν τὸ ξεύρω! ἂν τὸ ξεύρω! ἐψιθύρισεν ἡ Καίτη, ἐναγκαλιζομένη τὴν μητέρα της.

— Ναί· μὰ ἐσύ δὲν μ’ ἀγαπᾶς ὅσον ἐγώ.

— Μπᾶ! καὶ πῶς τὸ ἐφαντάσθηκες;

— Νά, γιατί καμμιὰ φορὰ δὲν μοῦ ἀνοιξες τὴν καρδιά σου, δὲν μοῦ εἶπες...

(ἀκολουθεῖ)

RENÉ BAZIN (ἀκαδημαϊκῶ)

ΕΞ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(ἀπὸ σελ. 138)

Ἡ μήτηρ ἦτο τότε μία θελκτικὴ μικρὰ ἐργάτρια, ξανθὴ, κατακόκκινη, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθει μὲ τὴν μάμμην τῆς εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ κερδίσουν τὸ ἡμερήσιον. Ἦτο Μάιος καὶ ἐργασία εὐρέθη εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ κ. Λεμαριέ. Ἐκεῖ ἡ κόρη εὐρέθη εἰς ἄλλο περιβάλλον ἢ ἠθικὴ τινὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῆ ἀύστηρά τ' οὐναντίον ἦτο πολὺ ἕλαφρὰ μάλιστα. Μεταξὺ τῶν κοριτσιῶν, τὰ ὁποῖα ἐργάζοντο, ἀνέφερον ὠρισμένα, τὰ ὁποῖα ἦσαν ποτὲ ἢ ἦσαν ἀκόμη ἐρωμέναι τοῦ ἰδιοκτήτου Λεμαριέ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἔτι νέος ὠραῖος, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἀρκετὰ πλούσιος· ἄλλαι ἠρκοῦντο εἰς μερικὸν τμηματάρχας.

Πόσον εὐκόλος εἶναι ἡ κατάκτησις τοιούτων ψυχῶν! Ἀφελεῖς, πτωχαὶ χωρικά, διὰ πρώτην φορὰν εὐρισκόμεναι εἰς τὸ ἀπατηλὸν περιβάλλον τῶν πόλεων, ἀρκετὰ ὠραῖαι, ὥστε νὰ εἶναι φιλόκαλοι, ἄνευ προστασίας καὶ συμβούλου, ἐκολακεύοντο εἰς τὴν διάκρισιν αὐτὴν, εἰς τὰς ἰδιαιτέρας περιποιήσεις τοῦ αὐθέντου, αἱ ὁποῖαι ἠρχίζαν ἀπὸ μικρὰ δῶρα στολισμοῦ, ἔφθανον εἰς ὀλίγον χρυσόν, καὶ κατέληγον . . . ἀλλοίμονον!

Ἡ Ζακελίνη Μελιέ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαιρεθῆ τοῦ κύκλου ἐκείνου, ἀλλὰ ταχύτατα ἠσθάνθη, ὅτι τὰ πράγματα εἶχον λάβει τροπὴν σοβαρὰν· εἶχε μείνει ἔγκυος. Τὸ πᾶν τότε μετ' ὀλίγον θ' ἀπεκαλύπτετο· ἡ ἀτίμωσις θὰ ἦτο δημοσία, ἡ αἰσχύνῃ ἀνεξάλητος. Ἐσπευσε πρὸς ἐκείνον, ὁ ὁποῖος τὴν ἠπάτησεν, ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας του, παρακαλοῦσα αὐτὸν νὰ τὴν σώσῃ. Ἐκεῖνος ἠρκέσθη νὰ τῆς δώσῃ δύο χιλιάδας φράγκων. Καὶ μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ κατώρθωσεν ἡ Ζακελίνη νὰ εὖρη ἓνα πτωχὸν ἐργάτην, πολὺ πτωχόν, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει ἀπὸ κάποιον χωριὸν μακρυνῆς ἐπαρχίας διὰ νὰ ἐργασθῆ. Αὐτὸς συνήνεσε νὰ λάβῃ γυναῖκά του τὴν Ζακελίνην, ἡ ὁποία μετὰ ἐξάμηνον ἐγέννησεν ἓν παιδίον· ἦτο ἡ Ἐρριέττα Μαδιώ.

Ἡ μήτηρ οὐδέποτε παρηγορήθη διὰ τὸ πταίσμά της. Ἐθνησκε βραδέως, βασανιζομένη καὶ ἀπὸ τὴν θέαν τοῦ κοριτσιοῦ τῆς, τὸ ὁποῖον ἐμεγάλωνε καὶ τὸ ὁποῖον ὑπεργαποῦσε. Καμμία ὑπαρξίς, πλέον ἐπιμελῶς ἀνεπτυγμένη, δὲν ἐφαντάσθη μέσον καταληλότερον διὰ νὰ βασανίσῃ ἑαυτήν. Ἡ Ζακελίνη κατὰ τὸ μακρὸν διάστημα τῶν δέκα ἐτῶν εἶχε μίαν καὶ μόνην σκέψιν. Ἡ ταπεινή, ἡ γλυκεῖα, ἡ περιορισμένη γυνή, ἡ ὁποία ἐρραπτεν ὅλην τὴν ἡμέραν παρὰ τὸ παράθυρον, εἶχε τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως προσωποποιημένην ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ οὐδὲν ἄλλο ἠσθάνετο παρ' αὐτήν.

Ὁλη τῆς ἡ ζωῆς, ὅλη τῆς ἡ δύναμις διετέθη διὰ νὰ λησμονηθῆ παρὰ τῶν ἄλλων—καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ ἀνδρός της—τὸ σφάλμα της, καὶ ἦτο ἡ μόνη, ἡ ὁποία δὲν κατόρθωνε νὰ τὸ

λησμονήσῃ. Εἶχεν εἰπεῖ ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου τῆς εἰς τὸν Ἠλίαν Μαδιώ, τὸν ἀδελφὸν τοῦ ἀνδρός της :

— Σὰς ἐξορκίζω νὰ μείνετε εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Λεμαριέ. Ἐὰν μείνετε σεῖς, ὁ ἀρχαῖος στρατιώτης, τὸν ὁποῖον ὅλοι ὁμολογοῦν ὡς τιμιώτατον, αἱ κακαὶ διαδόσεις θὰ πέσωσιν. Ὑποσχεθῆτέ μου ὅτι θὰ μείνετε. Προσπαθήσατε ἢ μικρὰ νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ τὸ αἰσχὸς της, οὔτε τὰ ἄλλα παιδιὰ, ἂν γεννηθοῦν.

Ὁ ἀρχαῖος στρατιώτης εἶχεν ὑποσχεθῆ καὶ εἶχε διατηρήσει τὴν θέσιν τοῦ δεματιστοῦ εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Λεμαριέ. Ἀργότερον δέ, ἐπιθυμῶν νὰ συντελέσῃ περισσότερον εἰς τὴν ἐξάλειψιν τοῦ αἰσχύου καὶ εἰς τὴν λήθην, ἔβαλε καὶ τὸν Ἀντώνιον εἰς τὸ ἐργοστάσιον νὰ ἐργάζεται πλησίον του. Καὶ ἴσως, χάρις εἰς τὴν στάσιν τοῦ Μαδιώ, τὸν ὁποῖον ἐφοβοῦντο, χάρις εἰς τὰς ἐπαναλαμβανόμενας διαψεύσεις του, ἡ προσβολὴ ἀπεσοβήθη καὶ αἱ διαδόσεις ἐσβέσθησαν.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲ εἰς τὴν συνοικίαν τῶν πτωχῶν ἐργατῶν σχεδὸν οὐδεὶς ἐνεθυμείτο πλέον τὸ γεγονός. Οἱ γονεῖς εἶχον ἀποθάνει, τὰ παιδιὰ ἐμεγάλωναν εἰς ἄλλην οἰκίαν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θεοῦ, ἡ Ἐρριέττα ἀνῆκεν εἰς ἰδιαιτέραν κατηγορίαν ἐργατριῶν, ἦτο δὲ διάφορος αὐτῶν καὶ περισσότερον ἀνεπτυγμένη, τέλος δὲ ἦτο εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν καὶ ὁ ἀδελφὸς εἴκοσι καὶ ἑνός.

Δυστυχῶς ὁ Ἀντώνιος ἐγνώριζε τὸ θλιβερὸν παρελθόν, ἠσθάνθη δὲ μῖσος ἄγριον κατὰ τῆς Ἐρριέττας κατ' ἀρχάς, τῆς παρεισάκτου, τῆς ὁποίας ἐφθόνει τὴν ὠραιότητα, τὴν διάκρισιν, τὴν εὐτυχὴ ζωὴν καὶ πρὸ πάντων τὴν θέσιν, τὴν ὁποῖαν εἶχον ἀφαρπάσει εἰς τὸν οἶκον τῶν δύο Μαδιώ.

Συχνότατα συνέβαινε νὰ τὴν συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον, τὴν ἐχαιρέτα μὲ τὸ σκεπτικὸν ὕφος του καὶ τὴν ὑπεδείκνυε σὲ κάποιον σύντροφον, λέγων :

— Δὲν εἶναι κομψὴ αὐτὴ ἢ μικρὰ πριγκηπέσσα; Ποιὸς φαντάζεται ὅτι ἐμεγάλωσαμε μαζύ!

Καμμία φορὰ, ὅταν ἦτο μόνος, τὴν ἐπλησίαζε διὰ νὰ τῆς ζητήσῃ χρήματα. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἐκέρδιζεν αὐτὸς ἀρκετὰ, ἀλλὰ τὰ ἐξώδευεν ὅλα στῆς γυναῖκες ἢ μὲ τοὺς συντρόφους του εἰς τοὺς χοροὺς ἢ εἰς τῆς ταβέρνας. Ὅταν δὲ τοῦ ἔλλειπον χρήματα, ἐζήτηε ἀπὸ τὴν Ἐρριέτταν ἀναιδῶς.

— Μοῦ τὰ χρωστᾷ, ἐσκέπτετο, ἐπῆρε περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι τῆς ἐρραπτεν εἰς τὸ σπίτι μας.

Ἡ νεαρὰ κόρη ἐδίδεν, ἐπροθυμοποιεῖτο μάλιστα, διότι ἠλπίζεν, ὅτι θὰ τὸν εἴλκυε πρὸς ἑαυτήν.

Ἄλλ' ὁ Ἀντώνιος δὲν ἦτο ὠργισμένος κατὰ τῆς ἀδελφῆς του μόνον· ἡ ὀργὴ του ἐφθανε καὶ εἰς τὸν θεῖόν του Ἠλίαν, διότι

οὗτος εἶχεν ὑποστῆ τὴν ἐπιρροὴν τῆς Ἐρριέττας, διότι τὸν ἐβλεπεν ἄλλοτε εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Λεμαριέ καὶ διότι καὶ ὁ ἴδιος ἔμενε ἀκόμη. Μεταξὺ τῶν ὑπῆρχεν ἓν μυστικόν, τὸ ὁποῖον ὁ καθεὶς ἐφύλαττε δι' ἑαυτόν, διότι αἱ συναντήσεις τῶν ἦσαν σπάνιαι καὶ τυχαῖαι. Ὁ Ἠλίαν Μαδιώ δὲν ἐπίστευεν ὡς δυνατόν, ὅτι ὁ Ἀντώνιος θὰ εἶχε μάθει τὰ μακρυνὰ αὐτὰ γεγονότα καὶ οὐδέποτε θὰ εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ἐπ' αὐτῶν. Διότι ὁ Ἀντώνιος, παρὰ τὰ ἐλαττώματά του, παρ' ὅσα καὶ ἂν ἔμαθεν, εἶχε μείνει πιστὸς εἰς τὴν μνήμην τῆς μητρὸς του, ἡ ὁποία τὸν ἐλίκνισε. Διὰ νὰ μὴ τὴν κατηγορήσῃ, ἦτο ἱκανὸς νὰ σιωπᾷ καὶ δὲν ὠμίλει, ἀλλ' ἡ ὀργὴ του ἐστράφη τότε κατὰ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἐργοστασίου, τοῦ υἱοῦ του, τῆς οἰκογενείας του, κατὰ τῶν ἐργοστασιαρχῶν γενικῶς, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο ἀλληλεγγύως ὑπεύθυνοι διὰ τὸ σφάλμα καὶ ἐνὸς μόνου.

Ἡ Ἐρριέττα ἀπ' ἐναντίας οὐδὲν ὑποπεύετο· ἔζη σχεδὸν ἀνέτως καὶ εὐτυχῶς, ἠγάπα τὸ ἔργον τῆς· ἡ οἰκία της, τὸ δωμάτιόν της ὁμοιάζε πρὸς εὐκτήριον οἶκον. Τὴν ἐσπέραν μάλιστα αὐτήν, ὅταν ἀνέβαινε τὴν κλίμακα, ἐδοκίμαζε ζωηροτέρην ἀκόμη τὴν συγκίνησιν, τὴν ὁποῖαν προσφέρει ἡ στέγη, ὅταν γνωρίζῃ τίς τίς εἶναι ὁ καιρὸς καὶ τοῦ ἔξω κόσμου. Εἶχεν ἀναβῆ καὶ καταβῆ πολλάκις τὰς βαθμίδας αὐτὰς τὰς στενάς. Εἰς τὸ δεῦτερον πάτωμα ἦτο ἡ κατοικία των. Ἡ Ἐρριέττα ὠθήσθη τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθε. Μία δυνατὴ φωνὴ τὴν ὑπεδέχθη.

— Νυχτέρι εἶχατε καὶ ἀπόψε! Θέλουν λοιπὸν νὰ σὲ σκοτώσουν στὴ δουλειά!

Ἐκείνη ἀπήντησε γελῶσα :

— Ἄλλ' ὄχι, θεῖέ μου. Ἡ κόρη τῆς μαρκεσίας Βιέλ ὑπανδρεύεται καὶ ἔπρεπε νὰ ἐτοιμάσωμεν μερικὰ καπέλλα.

— Αἱ μαρκεσία! Ἔ! ναί! ἔχεις δίκαιον. Εἰς τὸν τόνον τοῦ Μαδιώ ὑπῆρχε μία διαμαρτυρία ὡσὰν νὰ ἔλεγε :

— Δὲν γνωρίζω καμμίαν ἄλλην μαρκεσίαν ἐκτὸς σοῦ, τὴν ὁποῖαν ἐμεγάλωσα. Σὺ ἀξίζεις ὅλας μὲ τὴν καλλονὴν σου καὶ τὴν χάριν σου. Εἶμαι εὐτυχὴς διότι σ' ἐμεγάλωσα!

Ἡ Ἐρριέττα ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της διὰ ν' ἀλλάξῃ ἐνδύματα· οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ θεοῦ ἐξηκολούθουν νὰ παρατηροῦν τὴν ἀνοικτὴν θύραν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἡ Ἐρριέττα ἐξῆλθεν.

(ἀκολουθεῖ)

Ζητήσατε ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τοῦ «Ἀπ' Όλα» τὸ :

Διατί ἡ Ζωή;

Γρ. 3. (Δεκτὰ καὶ γραμματόσημα).

ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΘΩΜΕΝ

Αγαπηταί μου φίλοι,

Είς μὴν συνεπληρώθη σχεδὸν ἀφ' ἧς ἡμέρας τὸ «*Αὐτὸ Ὄλα*» προεκήρυξε τὰς ἐρωτήσεις τοῦ Β' Κοινωνικοῦ Διαγωνίσματος· καθὼς δὲ μανθάνω, ἤρχισαν ἤδη φθάνοντες ἀρχετοὶ φάκελλοι, παρ' ὧν τὴν ἀκαταστασίαν τῆς συγκοινωνίας, ἡ ὁποία προσωρινῶς ὑφίσταται μὲ πολλὰς τῶν ἐπαρχιῶν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι δὲν εἶδα τοὺς φακέλλους αὐτούς, οὔτε θὰ ἦτο ποτε δυνατόν, καὶ ἂν τοὺς ἐβλεπον, ἐκ μόνου τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος τῆς ἐπιγραφῆς νὰ ἐξακριβώσω ἂν προέρχονται ἀπὸ γυναικείας γραφίδας καὶ ἀπὸ γυναικεία πειράματα. Ἡ Ἑλλάς ὀδύκος Ἐπιτροπὴ τοῦ Διαγωνίσματος τούτου θὰ μᾶς τὸ εἶπῃ ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς. Ἄλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλω νὰ τονίσω ἐδῶ, εἶναι τὸ ἑξῆς :

Τὸ Διαγώνισμα θίγει ἐν πολὺ σπουδαίον σημεῖον ἀφορῶν τὴν γυναῖκα. Ἐρωτᾷ : *Ὅποια εἶναι τὰ ἐλλείποντα ἢ ἀτελῶς ἀνεπτυγμένα στοιχεία χαρακτῆρος καὶ διανοητικῆς μορφώσεως εἰς τὴν Ἑλληνίδα, ὅπως αὕτη καταστῆ τελειότερα ὡς κόρη, ὡς σύζυγος καὶ ὡς μήτηρ ;*

Τὸ θέμα, βλέπετε, εἶναι πολὺ σπουδαῖον δι' ἡμᾶς. Φρονεῖτε, ὅτι πρέπει ν' ἀφήσωμεν τοὺς ἄνδρας μόνους νὰ ἀποφανθῶσι περὶ αὐτοῦ καὶ νὰ κρίνωσι περὶ τῆς τύχης μας ; Δὲν νομίζετε, ὅτι πρέπει ἡ φωνὴ μας ν' ἀκουσθῇ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον εἰς τὰ ζητήματα τ' ἀφορῶντα τὴν ὑπόστασιν μας αὕτην καὶ τὴν τύχην μας ; Ἡ Ἑλληνὶς τῆς σήμερον εἶναι ἀρχετὰ ἀνεπτυγμένη. Ἔχει πολλὰν κρίσιν, παρατηρητικότητά καὶ διαύγειαν· διατὶ ν' ἀφίγη τὰ προτερήματά της αὐτὰ κρυμμένα καὶ ὅταν πρόκηται περὶ ζητημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα αὕτη διαδραματίζει τὸ σπουδαιότερον πρόσωπον ; Ἐπιθυμῶ, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν μου αὕτην ἀρκετὰ νομίζω ἠτιολόγησα, νὰ λάβετε ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον μέρος εἰς τὸ Διαγώνισμα αὐτό. Ἄς ληφθῇ καὶ ἐδῶ τὸ γνωστὸν λόγιον : *Ἡ Γυνὴ διὰ τὴν Γυναῖκα*, καὶ ἄς δεῖξωμεν εἰς τοὺς ἄνδρας, ὅτι δὲν ἀφήκαμεν μόνον ἐκεῖνους νὰ φροντίζωσι διὰ τὴν τύχην των καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν μας, διὰ τὴν τελειοποίησιν των καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν, ὅτι εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἱκαναὶ νὰ σκεφθῶμεν, νὰ κρίνωμεν, ν' ἀποφανθῶμεν, καὶ μάλιστα μὲ περισσοτέραν ἐδικοτήτητα καὶ ἀληθῆ τῶν πραγμάτων ἐκτίμησιν.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν προθεσίαν τοῦ Διαγωνίσματος, ἔχετε καιρὸν ἀκόμη μέχρι τέλους τοῦ ἐπομένου μηνός· ἂν θέλετε δὲ νὰ μάθετε τοὺς λοιποὺς ὅρους, οὗτοι ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 110 φύλλον.

Με πολλὰ φίλιά.

Ἀθηναῖς P...

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἡ συνήθεια νὰ σιδηρώνονται τὰ μαλλιά εἴτε μὲ πυρακτωμένον σίδηρον, εἴτε μὲ φουρκέταις διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὰ κύματα, βλάπτει πολὺ τὰ μαλλιά. Ἐπίσης πρέπει νὰ κατακρίνωμεν καὶ τὸ ψαλλίδισμα, τὸ ὁποῖον κάμνουν μερικαὶ εἰς τὰ περὶ τὸ μέτωπον μαλλιά των.

Ἀλλὰ καὶ τὰ ξένα μαλλιά ἔχουν τοὺς κινδύνους των· δύναται νὰ μεταδώσουν τὰς ἀσθενείας τῆς κεφαλῆς ἐκεῖνης, ἡ ὁποία τὰ ἔφερε, παρ' ὅλον τὸν καθαρισμὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ· τὰ μαλλιά τὰ ἀποκοπτόμενα ἀπὸ κεφαλὴν νεκρᾶς, εἶναι ὄχι μόνον επικίνδυνα, ἀλλὰ καὶ ἀκατάλληλα, διότι δυσκόλως κτενίζονται καὶ πλέκονται. Ἐν πάσῃ περιπτώσει χρειάζεται πολὺ προσοχὴ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν ξένων μαλλιών, τῶν ὁποίων καλὸν εἶναι νὰ γνωρίζετε τὴν προέλευσιν.

Μεταχειρίζεσθε ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγοτέρας φουρκέτας ἐκ μετάλλου, διότι αὗται ἐρεθίζουν τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς. Καλὸν εἶναι ἀνὰ δύο ἡμέρας νὰ ἀλλάζετε τὸ σχῆμα τῆς κομμώσεως, διότι τότε τὰ μαλλιά δὲν χάνουν τὴν εὐκαμψίαν των.

Σὰς συνιστῶ εἰς ἐκάστην νέαν σελήνην νὰ κόπτετε τὰ μαλλιά σας κατὰ ἐν ἑκατοστὸν τοῦ μέτρου· μὴ φοβηθῆτε, διότι εἰς τὴν ἐπομένην σεληνιακὴν περιόδον θὰ ἔχουν ἀνακτήσει ὄχι μόνον τὸ ἀποκοπέν ἑκατοστὸν τοῦ μέτρου, ἀλλὰ καὶ κατὰ περιπλέον.

Εἶναι πολὺ ὑγιεινὸν νὰ κοιμᾶσθε μὲ τὴν κεφαλὴν ἀκάλυπτον, διότι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων λόγων, πολὺ σπουδαίων μάλιστα, καὶ τὰ μαλλια διατηροῦν τὴν λαμπρότητά των καὶ ὀλην των τὴν χάριν. Δι' αὐτὸ δένετε πρὸ τοῦ ὕπνου τὰ μαλλιά σας εἰς ἓνα κόμβον ὑψηλά, ἀνωτέρω τῶν ὠτων, διὰ κορδέλλας μεταξωτῆς ἢ βαμβακερᾶς. Δύνασθε νὰ περιβάλετε τὰ μαλλιά σας μὲ ἐν ὥραϊον φιλέ· ἀποφεύγετε τὰ σαφικτὰ μπονέ.

Διὰ νὰ διατηρήσετε τὰ μαλλιά σας, βρουτσαρίζετε τα δις τῆς ἡμέρας μὲ μαλακὴν ψήκτραν. Ἀποφεύγετε ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον τὰ ἔλαια καὶ τὰς πομάδας, τῶν ὁποίων πολλάκις τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἀντίθετον τοῦ ποθουμένου. Αἱ ἀρχαῖαι Ῥωμαῖαι ἐπίστευον, ὅτι τὸ κέλφος τῶν καρῶν κάμνει ἀφθονον τὴν κόμην.

ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ

Οἱ ποιηταὶ ψάλλουν τὸ «*θελκτικόν*», τὸ «*χαριτωμένον*» μειδίαμα τῆς γυναικός. Φαντάζεσθε μειδίαμα καὶ γέλιο, τὸ ὁποῖον ἀποκαλύπτει δόντια ἀκάθαρτα, κίτρινα, σάπια, ὅτι εἶναι θελκτικόν ; Καὶ ὁ ἐπιεικέστερος τῶν ἀνδρῶν θὰ δυσκολευθῇ νὰ τὸ ἐπαινέσῃ.

Ἡ καθαριότης λοιπὸν τῶν ὀδόντων, ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶναι ἐν στοιχείον ὑγείας, εἶναι ἐν ταῦτῳ καὶ παράγων καλλονῆς. Πρὸ παντός ἐπιστήσατε τὴν προσοχὴν σας καὶ τῶν μικροτέρων σας ἐπὶ τῆς καθαριότητος τῶν ὀδόντων. Ἄν ἀπὸ μικραὶ εἴχωμεν τὴν φροντίδα αὕτην, δὲν θὰ ἐθρηνοῦμεν τότε τὴν πτώσιν τῶσων δοντιῶν καὶ τὴν ἐρήμωσιν τοῦ στόματός μας. Ἐν τούτοις εἶναι πάντοτε καιρὸς νὰ φροντίσωμεν. Πλύνετε πρῶι καὶ ἐσπέρας τὰ δόντια σας ἐπιμελῶς μὲ μίαν μαλακὴν βούρτσαν· μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν θ' ἀπαλλάξετε τὰ δόντια σας ἀπὸ τὰ μικρὰ τεμάχια τῶν τροφῶν, τὰ ὁποῖα σφηνόονται μεταξὺ των, σήπονται ἂν μείνουν καὶ μὲ τὰ ὄξέα των προξενοῦν τὴν σήψιν τῶν ὀδόντων. Διὰ τὸ πλύσιμον τοῦ στόματος συνιστῶ ἀπλοῦν χλιαρὸν νερὸ· ἐν τούτοις δύνασθε νὰ ρίψετε σταγόνας τινὰς μέντας ἢ νὰ μεταχειρισθῆτε τὸ ἑξῆς μίγμα :

3 γραμμάρια borax.

9 » γλυκερίνης καθαρᾶς

εἰς 1 λίτρον χλιαροῦ νεροῦ.

Προσέχετε κατὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν ὀδόντων νὰ μὴ φέρετε τὴν ψήκτραν ἀπὸ τὰ μέσα πρὸς τὰ ἔξω, ἀλλ' ἐκ τῶν οὐλῶν πρὸς τὰς ἄκρας τῶν ὀδόντων· πᾶσα ἄλλη κίνησις τῆς ψήκτρας τὰ βλάπτει.

Δύνασθε νὰ σαπωνίζετε τὰ δόντια σας (ἐκτὸς τοῦ καθημερινοῦ, ἐννοεῖται, καθαρισμοῦ) τρίς ἢ τετράκις τῆς ἐβδομάδος· μεταχειρίζεσθε ὁμοῦ εἰς τὴν περίστασιν ταύτην σάπωνα λευκόν, πολὺν καθαρόν. Κατ' ἀρχὰς τὸ σαπῶνισμα τῶν ὀδόντων θὰ σὰς φανῇ δυσάρεστον, ἐν τούτοις ἡ συνήθεια ἄρχεται πολὺ γρήγορα. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ σαπωνίσματος εἶναι πολλὰ καὶ καλά· ὁ σάπων εἶναι πρὸ παντός ἀντισηπτικὸς, διότι ἀφαιρεῖ τὰ ἐπιθήματα τῶν ὀδόντων ὅσον οὐδὲν ἄλλο.

Μερικοὶ μεταχειρίζονται ἀπλοῦν ἄλας, δι' οὗ τρίβουσι τὰ δόντια, μεθ' ὃ τὰ πλύνουσι διὰ χλιαροῦ ὕδατος. Τὸ ἄλας ταῦτα μὲν λευκαίνει, στερεώνει δὲ τὰ οὐλα.

ΠΡΟΣ ΣΤΕΡΕΩΣΙΝ ΤΩΝ ΟΥΛΩΝ

Ἄν τὰ οὐλα δὲν εἶναι στερεά, ἡ ἐπομένη κόνις τὰ ἐνισχύει :

Quinquina 15 γραμ.
Ratanhia en poudre 6 »
Chlorate de potasse 5 »

Αἱ κόνεις αὗται πρέπει ν' ἀνακατωθῶσι διὰ νὰ ἀποτελέσωσι μίαν, δι' ἧς τρίβετε τὰ οὐλα δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας.

ΙΑΝΘΗ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Δοκιμὴ ὑφασμάτων.

Εἰς τὰ μεταξωτὰ ἢ μάλλινα ὑφάσματα ἀνακαλύπτομεν εὐκόλως τὴν ὑπαρξιν βαμβακος, ἐὰν ἐμβάψωμεν αὐτὰ εἰς ἀραιὰν διάλυσιν χρωμικοῦ ὀξέος· διότι ὁ μὲν βάμβαξ μένει λευκός, ἐνῶ αἱ λοιπαὶ ίνες γίνονται κίτριναί.

Χιώτικα κινυλοῦρια.

Ἄν θέλῃς νὰ ἔχῃς ἀριστα κινυλοῦρια, ζεμάτισε 100 δράμια καθαροῦ ελαίου, ἀνάμειξον ἐπειτα μὲ αὐτὸ 1 1/2 ὀκᾶν ἄζυγης (farine) καὶ ἀκολούθως ρίψον ἐντὸς τοῦ μίγματος 100 δράμια ζακχάρεως, 100 δράμια κονιάκ, 100 δράμια οἴνου λευκοῦ καλῆς ποιότητος καὶ ὀλίγην ρακίην. Ἀφοῦ ζυμωθῇ καλῶς καὶ τριβῇ, πλάττεται καὶ στέλλεται εἰς τὸν φούρνον.

ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Θ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Μεγάλῃ ὁδῷ τοῦ Πέραν,
ἄνιον Σαντα Μαρίας, 1-2.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ
Ποιότητος ἀρίστης,
Καλαισθησία; ἀπαραιτήτων,
Στερεότητος μοναδικῆς.

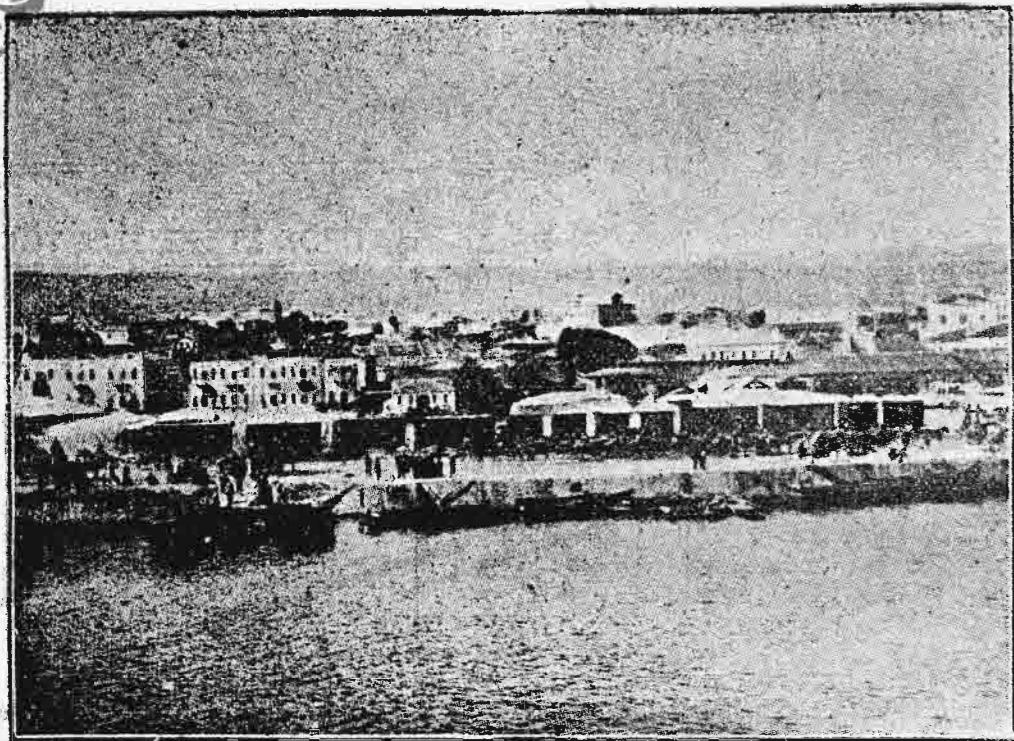
ΚΑΛΑΙΣΘΗΣΙΑ
Παρισινὴ ἀνεπίληπτος.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
Τμήμα φορεμάτων Ταγιέρ
μοναδικῆς χάριτος.

ΚΑΠΕΛΛΑ
ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ
Ἰδιαιτέρον τμήμα διευθυνόμενον ὑπὸ παρισινῆς καλλιτέχνιδος, ἐργασθείσης εἰς τὰ ἐκλεκτότερα Καταστήματα τῶν Παρισίων.

ΤΙΜΑΙ
ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἀποψις τῆς Βάρνης.

ΑΠΟ ΤΟ
ΘΕΑΤΡΟΝ

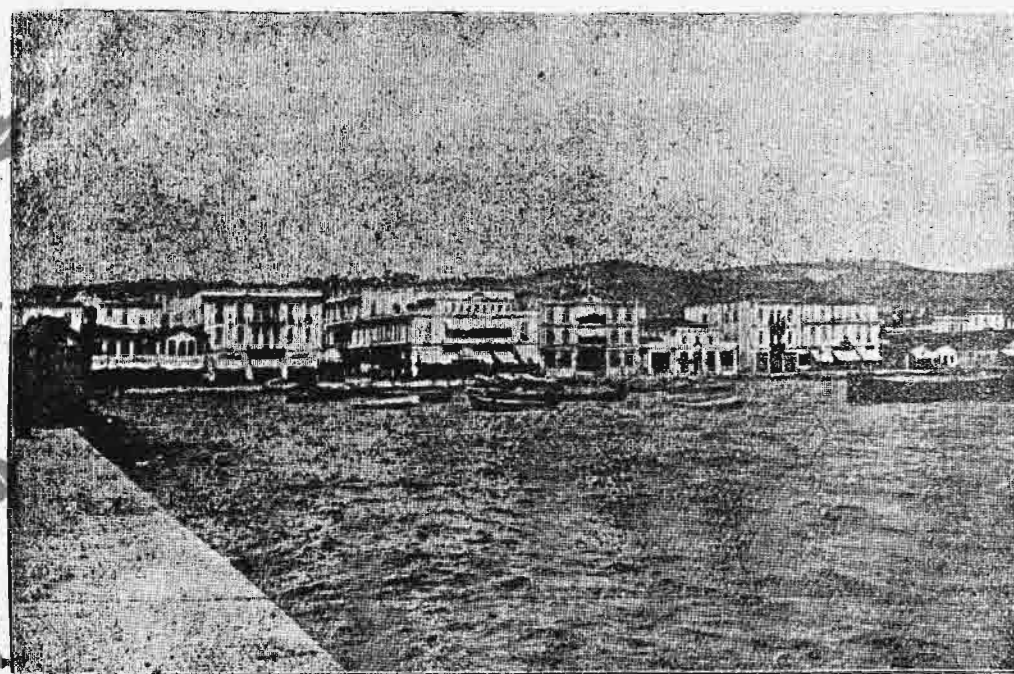

Ἡ Α. Α. Υ. ὁ Διάδοχος Γεωργίου Ἰζεδδίν.

ΤΟΥ
ΠΟΛΕΜΟΥ

Σκηνή
ἐκ τοῦ βομβαρδισμοῦ τῆς Βάρνης.

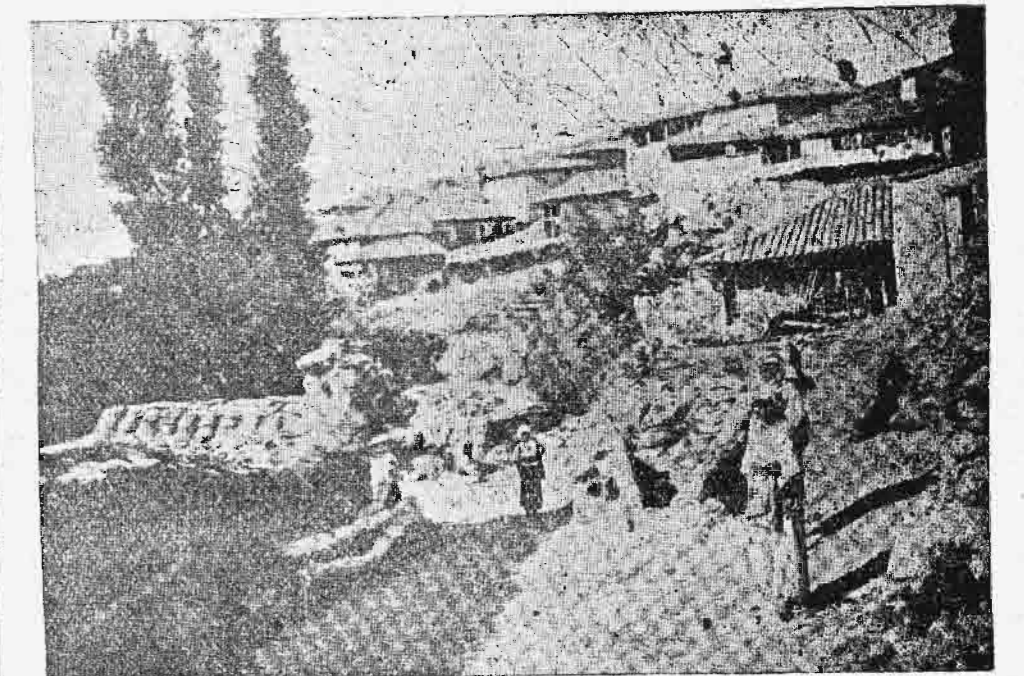
Προκυματὰ τῆς Θεσσαλονίκης.

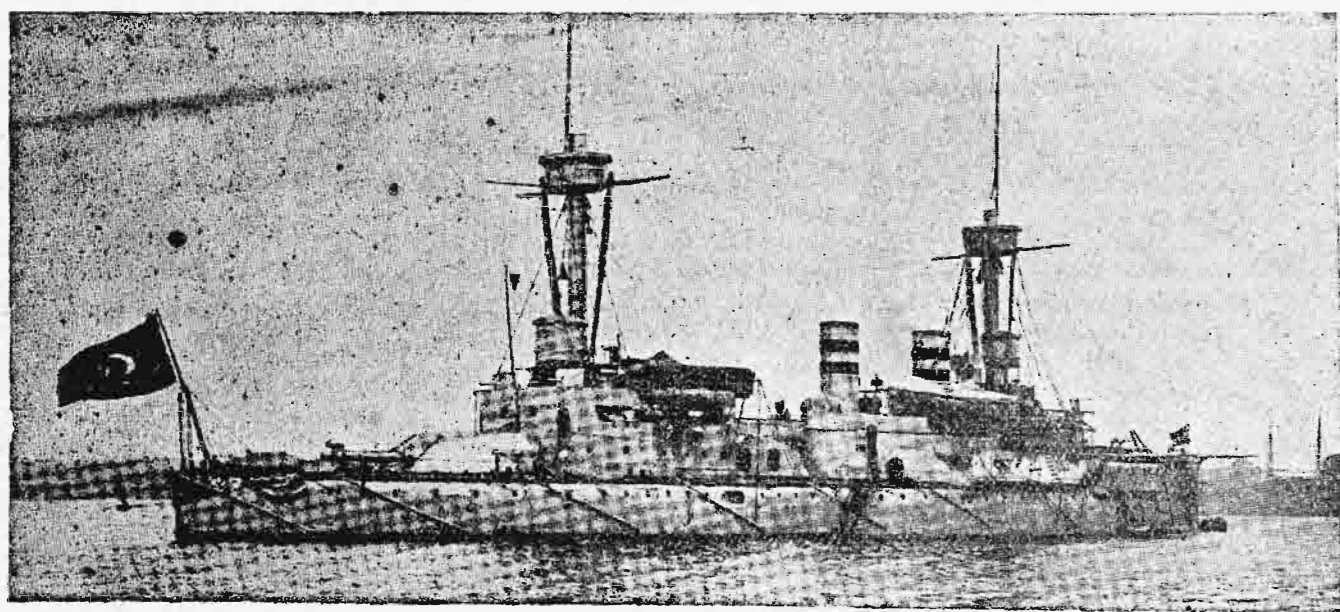
Ἡ Σκόδρα.

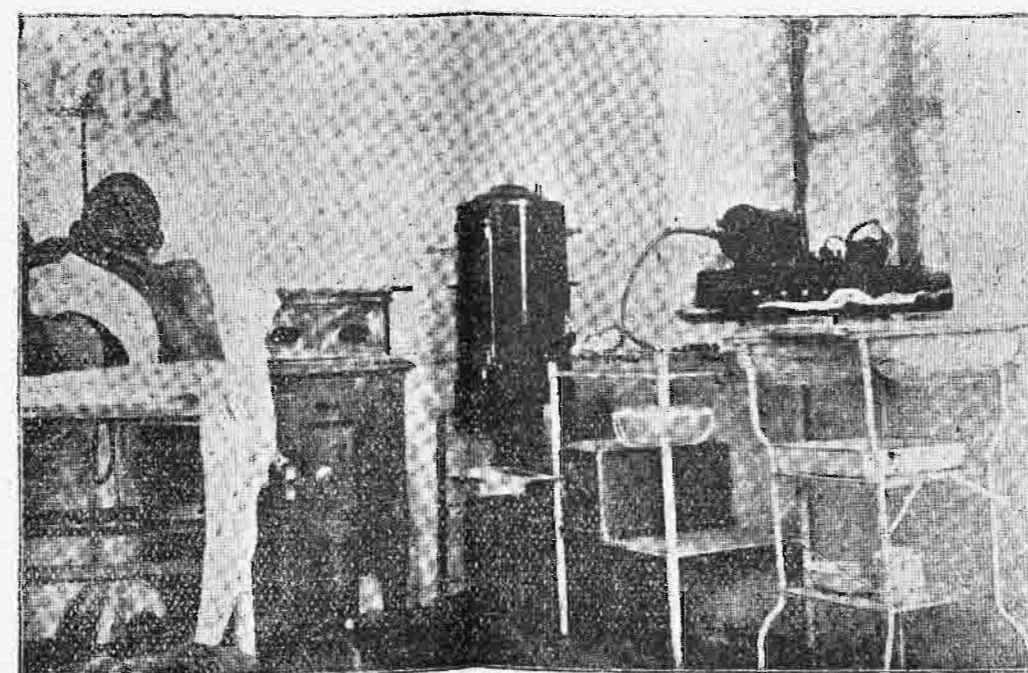
Ἀποψις τῶν Σκοπείων καὶ τῆς Ἀκροπόλεως.

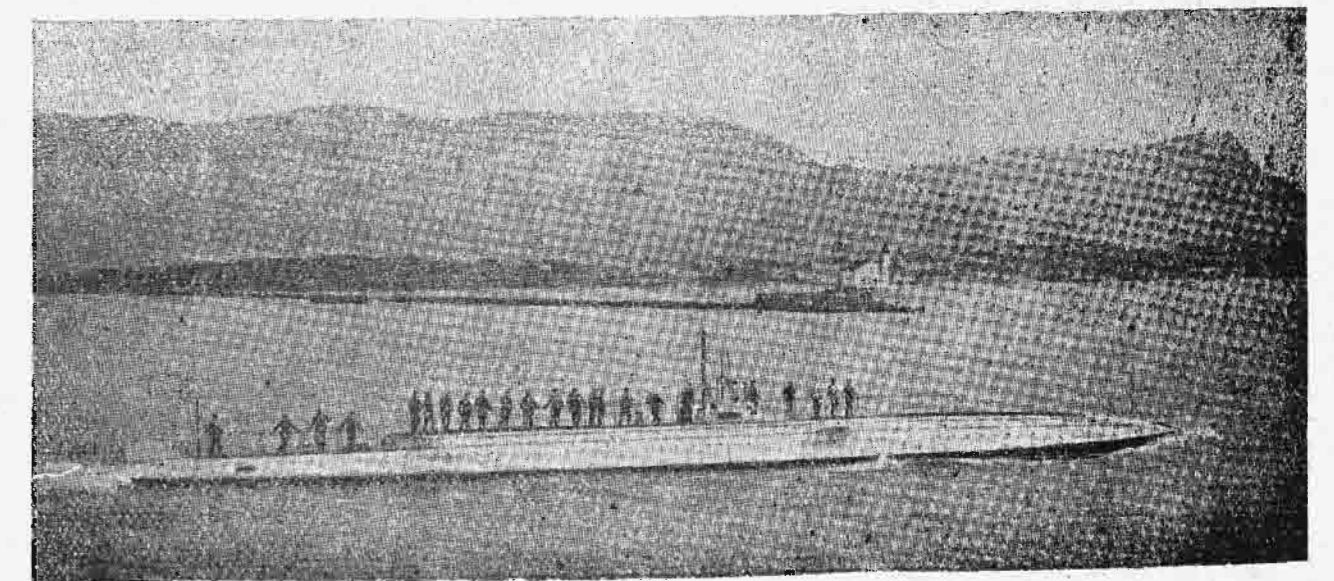
Τὸ Κόσσοβον.

Τὸ Τουρκικὸν φωρηκτὸν «Χαϊρεδδίν Βαρβαρός».

Τραυματίας νοσηλευόμενος εἰς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον.

Τὸ Ἑλληνικὸν ὑποβρύχιον «Δελφίν».

EDMONDO DE AMICIS

ΑΙ ΠΑΡΑΜΟΝΑΙ

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 133 καὶ τέλος)

— Ἀναχωρῶ εἰς τὰς ὀκτώ, προσέθηκα.
Ἐξηφανίσθη, γυρίζει ἐνδεδυμένος, σηκώνει τὴν ράβδον του.

— Σὲ περιμένω εἰς τὸν σταθμὸν! φωνάζει, καὶ πέρνει δρόμο κάτω ἀπὸ τὴν κλίμακα κραυγάζων: — Ζήτω ὁ πόλεμος! καὶ ἀφίνων τὴν ράβδον του νὰ τρέξη εἰς τὰς κυκλίδας τῶν βαθμίδων, ἔκαμνε ἓνα τρομερὸν θόρυβον.

Ἄλλο κτύπημα εἰς τὴν θύραν ἀνοίγω, εἶναι ἡ μεγάλη μου ἀδελφή. Μοῦ σφίγγει δυνατὰ τὸ χέρι καὶ φεύγει.

Τρίτο κτύπημα, εἶναι ὁ ἀδελφός μου.

Ἐν τούτοις, γυρίζει ἡ μητέρα, μὲ τὰ χέρια φορτωμένα ἀπὸ ἀσπρόρρουχα, σοβαρά, ἀπαθής, ποῦ μὲ τρομάζει ἀπὸ πίσω της, ὅλοι οἱ ἄλλοι σιωπηλοὶ μὲ κατεβασμένα κεφάλια. Ἡ μητέρα μου σκύπτει εἰς τὸ κιβώτιόν μου ὁ ὑπηρετής μου κάμνει νὰ πάρη τὰ ροῦχα μὲ σεβασμὸν ἐκείνη ἀρνείται καὶ λέγει:

— Ὅχι, ἀφήσατε νὰ τὰ βάλω ἐγώ.

Αἱ ἀδελφαὶ ἐκτείνουν τὰς χεῖρας πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν.

— Ἀφήσατε νὰ τὰ βάλω ἐγώ, λέγει ἄλλην μίαν φορὰν ἡ μητέρα μου καὶ σκύπτει νὰ γονατίσῃ.

— Μητέρα! τῆς λέγω μὲ φωνὴν γεμάτην ἀπὸ ἀγάπην, καὶ πιάνω αὐτὴν ἀπὸ τὸν βραχίονα. Αὐτὸ εἶναι δουλειά μου. Δὲν θέλω, ἐπρόσθεσα.

Καὶ ἐκείνη μὲ φωνὴν πολὺ συμπαθεστέραν ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου:

— Σοῦ τὸ γυρεύω ὡς χάριν, παιδί μου.

Γονατίζει καὶ ἀρχίζει νὰ ἀραδιάζῃ τὰ ροῦχα. Ὁ στρατιώτης μὲ κυττάζει μὲ συγκίνησιν καὶ μὲ ἐκπληξιν, σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε:

— Πόσον εἶσαι εὐτυχής, λοχία!

Ἐγὼ τὸν ἐκύτταξα σὰν νὰ τοῦ ἔλεγα:

— Τὸ ἤξεύρω λυποῦμαι ποῦ δὲν εἶναι καὶ ἡ ἰδική σου ἐδῶ.

Ἡ μητέρα μου σηκώνεται καὶ φεύγει. Ἀκούω μίαν κοπιώδη ἀναπνοὴν εἰς τὸ πλαγινὸν δωμάτιον τρέχω: εἶναι ἡ μικρότερα μου ἀδελφή καὶ κλαίει. Ἡ μητέρα μου γυρίζει, κρατεῖ κάτι τι εἰς τὰ χέρια της, τὸ ὁποῖον δὲν ἠμπόρεσα νὰ καταλάβω τί εἶναι τὸ βάζει εἰς τὸ κιβώτιον καὶ φεύγει καὶ πάλιν. Σκύπτω καὶ βλέπω: εἶναι ἡ φωτογραφία της. Γυρίζει μὲ τρία βιβλία καὶ τὰ βάζει ἐπάνω εἰς τὴν φωτογραφίαν.

— Τί εἶναι αὐτά, μητέρα;

— Εἶναι οἱ «Μνηστῆρες» τοῦ Μαντζόνι.

— ὦ, εὐχαριστῶ! καὶ τῆς ἐφίλησα τὸ χέρι.

Τὸ ἐτραβήξε βιαστικά, πάντοτε ἀπαθής. Τὴν ἐκυττάσαμεν ὅλοι τρομαγμένοι ἢ ἀπάθειά της μᾶς ἀνησυχούσε.

— Βγάλε τὴν σάρπα σου.

— Γιατί; ἠρώτησα.

Ἐκείνη χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, μοῦ τὴν βγάει καὶ τὴν βάζει μέσα εἰς τὸ κιβώτιον.

— Μητέρα... , πρέπει νὰ τὴν φορῶ...

— Ὅχι, λέγει καὶ πηγαίνει εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον.

Ἄλλη κοπιώδης ἀναπνοή: ἡ ἄλλη μου ἡ ἀδελφή κλαίει. Ἡ μητέρα μου γυρίζει μὲ μίαν ὄραϊαν σάρπα μεταξωτὴν, μοῦ τὴν βάζει εἰς τὸν λαιμὸν καὶ μοῦ λέγει:

— Τὴν ἔκαμα ὅτε ἦσο εἰς τὸ πεδῖον τῶν γυμνασίων.

— Μητέρα! ἐφώνησα καὶ τὴν ἀγκάλιασα. Εἶναι πολὺ.

Ἐκείνη ἐγύρισε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Ὁ στρατιώτης βλέπει τὴν μητέρα μου μὲ μάτια δακρυσμένα.

— Ἐμβῆκαν ὅλα; εἶπε, παρατηροῦσα ἓνα γύρω της.

Καὶ σὲ λιγάκι:

— Ἡμποροῦμεν νὰ τὸ κλείσωμεν.

Καταβιβάζει τὸ σκέπασμα, τὸ πατεῖ μὲ τὰ χέρια της, ἀλλὰ δὲν κατορθώνει νὰ τὸ κλείσῃ πατεῖ μὲ τὰ γόνατα καὶ ἀποθεῖ μὲ τοὺς ἀγκῶνας ὁποῖον θέλει νὰ τὴν βοηθήσῃ, γλυστοῦ τὸ ἓνα της πόδι, κάμνει νὰ πέσῃ...

— Μά, μητέρα! μά, τί κάμνεις! ἐφώνησα μὲν ὅλοι προστρέχοντες.

Κτυποῦν: εἶναι ὁ ἀχθοφόρος, ὁ ὁποῖος ἦλθε νὰ πάρη τὸ κιβώτιον.

— Ἀπὸ τώρα; ἀνεφώνησεν ἡ μητέρα μου, γυρίζουσα περὶ τὸν ἑαυτὸν της μὲ ὕφος ἀνησυχίου ἐκπληξέως...

— Πάρτε το.

Ὁ ἀχθοφόρος φορτώνεται τὸ κιβώτιον ἐπὶ τοῦ ὄμου.

— Εἰς τὸν στρατῶνα, τοῦ λέγω.

— Ἐέρω ἐγώ, εἶπεν ἐκεῖνος καὶ ξεκινεῖ.

— Στάσου! ἐφώνησεν αἰφνης ἡ μητέρα μου.

Ἐκεῖνος ἐγύρισε.

— Πρόσεξε... , καὶ ζητεῖ νὰ εὔρη κάτι τι νὰ εἰπῇ. Πρόσεξε νὰ μὴ σοῦ πέσῃ.

— Ἐννοια σου, κυρία.

Ἐξέροχεται. Ἡ μητέρα μου τὸν συνοδεύει ἕως τὴν θύρα τὸν κυττάζει νὰ καταβαίη τὴν κλίμακα.

— Ἐχάθηκε!

Σφίγγει τὰ χεῖλη, κλείει τὰ βλέφαρα ἐνίκησεν, ὁ κόμβος τοῦ κλαυθμοῦ κατεπόθηκε γυρίζει, ἀπαθής ὡς πρῶτα, καὶ ἐγὼ ἀρχίζω νὰ ἀνησυχῶ.

Νὰ καὶ ὁ ἀνάποδος εὐεργέτης.

— Καλησπέρα.

Κανεὶς δὲν ἀπήντησε· κατάλαβε μὲ κυττάζει κατὰ πρόσωπον ἐγὼ σηκώνω τὸ μέτωπον.

— Ἐμπρός, δὲν εἶναι τίποτε, σὰν νὰ λέγῃ.

Ἐπήγαμεν ὅλοι εἰς τὸ πλαγινὸν δωμάτιον καὶ ἐκαθήσαμεν ὅλοι ἓνα γύρω. Οὐδεὶς ὁμιλεῖ. Ἀκούεται ἓνα θροῦ-θροῦ ἀνοίγει ἡ θύρα, εἶναι ἡ χονδρὴ κυρία ὅλοι σηκώνονται ἔς τὸ πόδι.

— Καλή μου φίλη, λέγει, ἀνοίγουσα τὰς ἀγκάλας πρὸς τὴν μητέρα μου μ' ἐκεῖνο τὸ ὕφος της, μ' ἐκείνην τὴν εὐθυμίαν της, τὴν τόσον ζωηρὰν καὶ ἀνδρικήν. Μόλις ἔμαθα τώρα ὅτι ὁ υἱός σας φεύγει. Λυπηραὶ στιγμαί, πράγματι ἀλλὰ ὅλοι πρέπει νὰ κάμουμε μίαν θυσίαν διὰ τὴν πατρίδα. Μεγάλαι ἡμέραι διὰ τὴν πατρίδα εἶναι αὐταί! Μεγάλος πόλεμος. Πιστεύσατε, εἶναι ἀδύνατον ὁ ἐχθρὸς νὰ βαστάξῃ πολὺ ἔς αὐτὸ τὸ κῆμα τῆς φωτιᾶς ποῦ θὰ τὸν κυκλώσῃ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Ὁ στρατὸς ἔχει κατόπιν του ὅλον τὸν λαόν, ἔτοιμον νὰ καταβῇ εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης. Μεγάλαι ἡμέραι! Ἐτσι γίνονται τὰ Ἐθνη!

Ἡ μητέρα μου τὴν ἐκύτταζε μαραμένη.

— Καὶ ἂς ἠμποροῦσα νὰ τὴν ἔβλεπα μὴ στιγμὴν, ἀπὸ μακρὰν, τὴν μεγάλην μάχην! Νὰ τὴν ἔβλεπα κατὰ τὴν ὄραιότεραν τῆς στιγμῆν, ὅταν τὰ συντάγματά μας θὰ ἐκπορίζουν τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ ὅλους τοὺς λόφους τῆς γραμμῆς τῆς μάχης, καὶ κάτω ἀπὸ τὰς κορυφάς, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ἄλογα, στρατιῶτας, κάρρα, πυροβόλα, ὅλα εἰς τὰ βάραθρα καὶ τὰς ἀβύσσους καὶ ἡ ἀνεμοζάλη... , ὦ θάρρος, θάρρος, ἀγαπητή μου αὐτὴ εἶναι μία σταυροφορία καὶ αἱ γυναῖκες ἀκόμη καὶ τὰ παιδιά θὰ βγοῦν νὰ πολεμήσουν καὶ ἐὰν τὸ στράτευμα διελύετο, σὲ δέκα ἡμέρας θὰ ἀνεφύτρωνε ἓνα ἄλλο...

— Ναί, ναί! διέκοψεν ἡ μητέρα μου μὲ μίαν ὀρμὴν, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ἐνθουσιασμός, καὶ ἡ ὁποία δὲν ἦτο ἄλλο, παρὰ μητρικὴ ἀγάπη, κρυπτομένη μὲ τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος. Ναί, εἶναι μία σταυροφορία! Ὅλοι πρέπει νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν πόλεμον, ὅλοι, νὰ ὑπάγουν ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων, ὅπως φοβηθοῦν οἱ ἐχθροί, καὶ ἀφήσουν τὴν ἰδέαν τῆς ἀντιστάσεως καὶ ἀνοίξουν τὰς θύρας τῶν φρουρίων...

— Ποῦ εἶναι ὁ γιόκας μου;

Ἐρωτᾷ μίαν τρομουλιαστὴ φωνὴ ἀπὸ τὸ πλαγινὸν δωμάτιον, καὶ ἀνοίγει ἀμέσως ἡ θύρα καὶ φαίνεται ὁ τυφλὸς γέρον μὲ ἀνοιγμένας ἀγκάλας, ὡς νὰ μὲ προσεκάλει. Ἐτρέξα καὶ τὸν ἀγκάλιασα. Ἐκεῖνος μοῦ πιάνει τὸ ξίφος, τὴν σάρπα, τὰς ἐπωμίδας καὶ μὲ ἐρωτᾷ μὲ φωνὴν συγκεκνημένην:

— Ἐτοιμος! ἔ;

Ἐπειτα ἀκούμβησε τὰ χέρια εἰς τοὺς ὤμους μου, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπάνω ἔς τὸ στῆθος μου καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ἔτσι. Ὅλοι σιωποῦν.

Ὁ ἀνάποδος, ὄρθιος εἰς τὸ βᾶθος τοῦ δωματίου, μὲ φρούδια σουφρωμένα, καὶ τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπάνω ἔς τὸ στῆθος, ἀποθανιάζει τὴν σκηνήν. Ἡ μητέρα μου μὲ κυττάζει καλὰ-καλὰ.

Ἐπέρασαν ὀλίγα ἀκόμη λεπτά, καὶ ἐγὼ ἔρριψα μίαν ματιὰ εἰς τὸ ὥρολόγιον καὶ εἶπα μὲ μεγάλην προσπάθειαν:

— Ἦλθεν ἡ ὥρα.

Ὅλοι ἐπετάχθησαν ἐπάνω καὶ ἔκαμαν ἓνα βῆμα πρὸς ἐμέ. Ὁ ἀνάποδος μὲ ἐπλησίασε καὶ μοῦ ἐψιθύρισε εἰς τὸ αὐτί:

— Ἄνδρας!

— Λοιπὸν, εἶπεν ἀποφασιστικῶς ἡ κυρία Νεαπολίτις, σφίγγουσα καὶ κινούσα τὴν χεῖρά μου σὲ κάθε της λόγο θάρρος, καλὴν δόξαν, μὴ μᾶς ξεχνάτε, νὰ μᾶς γράφετε.

Ἀφ' οὗ εἶπεν αὐτά, ἀπεσύρθη.

— Ἐχε γειά, Ἄλβερτε! ἀνεφώνησεν ὁ ἀδελφός μου καὶ ἔρριψεν εἰς τὸν λαιμὸν μου τοὺς βραχίονας καὶ μ' ἐφίλησεν.

Αἱ ἀδελφαὶ μου, μέσ' ἔς τὰ δάκρυα, μὲ ἐφίλησαν καὶ ἔφυγαν.

— Ἐδῶ! ἀνεφώνησεν ὁ γέρον, ἀνοίγων τοὺς βραχίονάς του. Ἐδῶ, παιδί μου.

Καὶ σφίγγων τὴν κεφαλὴν μου ἐπάνω εἰς τὸν ὄμιόν του, ἐψιθύρισε μὲ φωνὴν τρομουλιαστὴν:

— Ἐὰν αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία φορὰ ποῦ σὲ ἀγγαλιάζω... , ἄμποτε... ἡ αἰτία νὰ εἶναι ἰδική μου. Ἐγὼ ν' ἀποθάνω!

Ὁ ἀνάποδος μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι, μ' ἐκύτταξε ἔς τὰ μάτια καὶ ἐτραβήχθηκε χωρὶς νὰ εἰπῇ γοῦ.

Ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα μου ἔσταθίσαμεν μίαν

στιγμὴν ἔπειτα ἐρρίφθη εἰς τὴν ἀγκαλιά μου, μού ἔσφιξε τὸν λαιμὸν μὲ δύναμιν ἀνδρικήν, μὲ ἐγέμισεν ἀπὸ φιλιά, τέλος μὲ ἔπιασε ἀπὸ τὸ ἓνα χέρι, ἀκούμβησεν εἰς τὴν ὠμολάτην μου τὸ ἄλλο καὶ λυπημένην καὶ κολημένην εἰς τὸ πλευρόν μου τὴν ἔσυρα μᾶλλον, παρὰ τὴν ὠδήγησα ἕως τὴν θύραν. Ἐκεῖ κατώρθωσα νὰ γλυτώσω μετὰ δυσκολίας καὶ ἐκοιμήθηκα κάτω ἀπὸ τὴν κλίμακα. Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐκείνη σὰν νὰ μὲ ἔβλεπε νὰ πέφτω εἰς καμμίαν ἀβύσσον, ἔβγαλε μίαν μακρὰν καὶ σπαρακτικὴν φωνήν:

— Ἀλβέρτε! Ἀλβέρτε!

Κατάλαβα, ἐν ᾧ κατέβαινα, ὅτι ὅλοι οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν, ἤκουσα ἓνα ἀνακατωμένον θόρυβον φωνῶν, μετὰ δὲ τῶν ἄλλων τὸν στρατιώτην μου, ὁ ὁποῖος ἔλεγε:

— Θάρρος, κυρία, θάρρος. Ἐγὼ θὰ στέκω πάντα σιμά σου, σὰς τὸ ὑπόσχομαι...

Ἐνα ἀπελπιστικὸ ἀναφυλλητὸ τῆς μητέρας ἓνα τελευταῖον καὶ κοπιαστικόν: — Ἀλβέρτε! καὶ πλέον τίποτε.

Διερχόμενος τρεχᾶτος τὴν αὐλήν, συνήντησα τὰ τέσσαρα ἐγγονάκια τοῦ τυφλοῦ γέροντος ἐγύριζαν ἀπὸ τὸ σχολεῖο, τὰ ἐστασιάτησα καὶ τὰ ἐγέμισα ἀπὸ φιλιά.

— Καλέ! θὰ μᾶς πνίξης, ἐφώναζαν τὰ παιδάκια.

— Κύριε λοχία, ἀν σὲ ἴδουν... ἐφώναζεν ὁ στρατιώτης μου, πλησιάζων μὲ τὸ μανδύλι ἔς τὰ μάτια.

— Σιωπή, τοῦ ἐφώναζα.

Καὶ ἐπεράσαμεν τὸν δρόμον τρεχᾶτοι.

II

Ὅταν ἐφθάσα εἰς τὸν στρατῶνα, ἤρχισεν πλέον νὰ σκοτεινιάζῃ. Τὰ τάγματα ἦσαν ἐξωπλισμένα καὶ παρατεταγμένα κάτω εἰς τὴν αὐλήν. Ἐξω-ταραχὴ ἀπειρίγραφτος ὁ δρόμος ἐβουλοῦσεν ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἐβουλοῦσεν ἀπὸ τὰς λαμπάδας τῶν φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἢ τὴν θύρα τοῦ στραταρχείου γεμάτη ἀπὸ ἀξιωματικούς καὶ ὀλόγυρά των ἓνα πλῆθος ἀπὸ μητέρας, ἀδελφὰς καὶ ἀδελφάκια. Ζητοῦν νὰ ἐμβοῦν καὶ παρακαλοῦν μὲ σταυρωμένα χέρια:

— Νὰ τὸν διοῦμε μιά φορά ἀκόμη, ἓνα μόνον λογάκι!

Καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς νὰ τοὺς σπρώχνῃ ὀπίσω καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ παρακαλῇ καὶ αὐτός:

— Σὰς παρακαλῶ, τραβηχθῆτε, ἀνοίξατε τὸν δρόμον· δὲν ἠμποροῦμεν νὰ σὰς ἀφήσωμεν νὰ ἐμβῆτε ἀπαγορεύεται· πρέπει νὰ κάμωμεν τὸ καθήκόν μας· θὰ τοὺς ἴδῃτε ὅταν θὰ ἐβγουν ἔξω.

Ἐδῶ ἀκατάπαυστος ἐρχομὸς τῶν γυναικῶν τῶν ἀξιωματικῶν μὲ τὰ παιδάκια τους ἀπὸ τὸ χέρι· ἐρχοῦνται νὰ δώσουν τὰς τελευταίας συμβουλὰς καὶ τὰς τελευταίας παρακλήσεις· ἐκεῖ εἶναι ἓνα πᾶνε κ' ἔλα ἄλλων γυναικῶν καὶ ἄλλων κοριτσιῶν, ποῦ δὲν εἶναι οὔτε μητέρες, οὔτε σύζυγοι, οὔτε ἀδελφαί· μερικαὶ κλαίουσαν, ἄλλαι κάμνουν πῶς κλαίουσαν, διὰ νὰ κινήσουν τὴν συμπάθειαν ἐκείνων ποῦ στέκουν τριγύρω, ἄλλαι ὀλομόναχαι μὲ μίαν μελαγχολικὴν στάσιν· σωραὶ ἐργατῶν περνοῦν μὲ τραγούδια καὶ ἀνεμίζουσαν σημαίας· φωναί, ἐπυφηνίαι, ἓνα κῦμα, ἓνας διαρκῆς ψιθυρισμὸς ἀνακατωμένος, ὡς τῆς σαλευομένης θαλάσσης.

Ἀκούεται αἴφνης ἐν κύπημα τυμπάνου· οἱ ἀξιωματικοὶ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ γίνεται αἰφνιδία σιωπή. Ἐντὸς ὀλίγου βγαίνουν ἔξω οἱ σκαπανεῖς τοῦ συντάγματος διὰ νὰ ἀνοίξουν τὸν δρόμον.

Μοῦ ἦλθε μίαν σκέψις: Πηγαίνομεν εἰς τὸν σταθμὸν... Θεέ μου! Θὰ περάσωμεν κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ!

Ἀντηχεῖ ἡ μουσική, τὸ σύνταγμα ἐβγήκε, δύο μακρὰι σειραὶ λαμπάδων ἐφορμοῦν καὶ ἀπὸ τὰς δύο πλευρὰς· οἱ συγγενεῖς ὁμοῦν κατὰ τῶν γραμμῶν· οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ δεκανεῖς τοὺς ἀπαιτοῦν διωκόμενοι ἀπ' ἔδῳ, γυρίζουν ἀπ' ἐκεῖ τὸ πλῆθος βγαίνει εἰς τὰ παράθυρα, ἀνεμίζουσαν σημαίας· παντοῦ πίπτει βροχή ἀπὸ σιγάρα καὶ πορτοκάλια· ἓνα πλῆθος τρέχει ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς στρατιώτας μὲ τραγούδια· ἓνα πλῆθος πάγει κατόπιν.

— Ζήτω ὁ στρατός μας! Ζήτω τὸ γενναῖον σύνταγμα! φωνάζει ἓνας κύριος ἀπὸ τὰ παράθυρον.

Καὶ ἓνας ἄλλος:

— Ζήτω τὰ παλληκάρια μας! Ζήτω!

Εἶμεθα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ σταθμοῦ. Ἐν ὄσφρη πηγαίνω ἐμπρός, ἡ καρδιά μου στενοχωρεῖται πολὺ περισσότερο· μοῦ τρέμουν τὰ γόνατα. Θ' ἀκούσῃ τὴν μουσικὴν, θ' ἀκούσῃ αὐτὰς τὰς φωνὰς ἢ καὶ μὲν ἐκείνη!

Σηκώνω τὰ μάτια· νὰ τὸ σπῆτι, νὰ τὸ παράθυρο, ἔχει φῶς: εἶναι ἐκεῖ κάποιος, δὲν εἶναι ἐκείνη, ποιὸς νὰ εἶναι δὲν ἠμπορῶ νὰ διακρίνω· χαιρετᾶ μὲ τὰ χέρια. Κυττάζει κάτω. Θεέ μου, ποιὸς νὰ εἶναι! Αἴφνης φαίνεται ἓνα φῶς εἰς τὸ κάτω παράθυρον. Ἄ τὸν εἶδα. Εἶναι ὁ τυφλός. Ὁ Θεὸς νὰ σ' εὐλογῇ, πατέρα.

Νὰ ὁ φίλος μου τοῦ τρίτου πατόματος μ' ἀγκαλιάζει, μὲ φιλεῖ καὶ μοῦ φωνάζει:

— Τύχη ἀγαθὴ, ἀδελφέ μου! Ζήτω ὁ πόλεμος! καὶ χάνεται.

Εἶμεθα μέσα εἰς τὸν σιδηρόδρομον. Βγάζω ἔξω τὸ κεφάλι μου, βλέπω ἀκόμη τὸ φωτισμένον παράθυρον, καὶ τὸν τυφλὸν ὀλομόναχον νὰ κινῇ τὰ χέρια του καὶ νὰ μὲ ἀποχαιρετᾶ. Καὶ αὐτὴ ἡ μουσικὴ ποῦ δὲν παύει!... ὦ! δόλια μητέρα!

Ἀκούεται μίαν σφυριγματιὰ, ὁ σιδηρόδρομος κινεῖται· αἰσθάνομαι ἓνα δυνατὸν κύπνο μέσα ἔς τὴν καρδιά μου. Ποῖοι ἄλλοι βγήκανε ἔς τὸ παράθυρο; Βλέπω δύο χέρια νὰ διευθύνονται πρὸς ἐμέ... Θεέ μου! Ἦκουσα φωνήν... Τὸ σπῆτι ἐχάθηκε.

— Χαῖρε, καλέ μου ἄγγελε! χαῖρε, μητέρα ἀγία καὶ λατρευτή! ἄμποτε νὰ ἦναι θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ σ' ἐπανίδω, ἢ, ἀν σκοτωθῶ, νὰ σκοτωθῶ τοσοῦτον ἐνδόξως, ὥστε ἡ ὑπερηφάνεια, ὅτι σὺ μὲ ἐγέννησες, νὰ σοῦ μετριάξῃ τὴν λύπην ποῦ μ' ἔχασες.

— Ἡμεῖς τώρα ὀλομόναχοι! εἶπα στρέφω με ζωηρότητα πρὸς τὸν γείτονά μου καὶ κυττῶ τὸ χέρι ἐπάνω ἔς τὸ γόνατό του.

Ὁ γείτονάς μου, βυθισμένος ἕως τότε εἰς τὴν μελαγχολίαν, ἐπινάχθηκεν αἴφνης μὲ χαριτωμένην ἀφέλειαν καὶ ἐφώναξε κ' ἐκεῖνος δυνατὰ:

— Ζήτω ὁ πόλεμος!

Καὶ οἱ ἄλλοι ὅλοι:

— Φωτιά ἔς τὰ σιγάρα!

Καὶ σὲ μιά στιγμὴ τὸ βαγόνι ἐγέμισεν ἀπὸ καπνόν, ἀπὸ θόρυβον καὶ ἀπὸ εὐθυμίαν.

Ἡ ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ

Βλέπω τὴν ὡραίαν κυρίαν, ποῦ περνοῦ γεμάτη ζωὴν, μὲ τὴν ροδίζουσαν σάρκα μέσα ἀπὸ τὸ τρανσπαράν, μὲ τὴν ὡραιότητα τῆς ὑγείας—τὴν μόνην ἀσφαλὴ γυναικείαν ὡραιότητα, κυρία μου—μὲ τὰς δυνατὰς γραμμὰς καὶ τὰς καλλιτεχνικὰς καμπύλας, καὶ σπάζω τὸ κεφάλι μου, προσπαθῶν νὰ μαντεύσω τί εἶδους βοήθειαν θὰ κάμῃ εἰς τοὺς τραυματίας τοῦ πολέμου τὸ εὐθραυστον καὶ ὀρεκτικόν αὐτὸ θῆλυ.

Ἐνας στρατιώτης, ποῦ ἐπερνεῦσεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν τῶν ἀποριῶν μου, χωμένος μέσα εἰς τὸ ἐφεδρικὸν πλίκιόν του, τὴν ἐκύτταζε καλὰ-καλὰ· ἔδωσε μίαν εἰς τὸ πλίκιόν του, ὥστε νὰ κατέβῃ στὰ μάτια του, καὶ ἐψιθύρισε ἀναστενάζων:

— Ντάρντάνα μου! νᾶδινεν ὁ Θεὸς νὰ πληγωθῶ καὶ νὰ πέσω στὰ χέρια σου!

Μοῦ ἦλθε νὰ του εἰπῶ:

— Κακόμοιρε στρατιώτη, δυστυχεῖ ἀνθρωπε, τί ζητᾷς; Ἄν πληγωθῆς καὶ σε νοσηλεύσῃ νοσοκόμος τοιοῦτου εἶδους, εἶσαι χαμένος, ὀριστικῶς χαμένος, ἀμετακλήτως χαμένος, ἀνευ ἐλπίδος σωτηρίας. Θὰ ἐπροτιμοῦσα βέβαια νὰ μὴ πληγωθῆς διόλου, νὰ πολεμήσῃς καὶ νὰ γυρίσῃς νικητής· ἀλλ' ἀν ἐπὶ τέλος εἶναι δυνατόν ν' ἀποκτήσῃς καὶ σὺ τὴν ἡρωϊκὴν κομπότρυπα, ποῦ φέρουν ἀπὸ τὸν πόλεμον ὅσοι σωθοῦν, θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ εὐρεθῆ εἰς τὸ πλάϊ σου, εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ τραυματίου, μίαν ἀπὸ ἐκείνας τὰς νοσοκόμους, αἱ ὁποῖαι ἐγυμνάσθησαν διὰ νὰ εἶναι νοσοκόμοι, καὶ εἶναι στεγναί, ξηραί, στραγγισμένα, ἀμεϊδίαστοι, ἀπὸ τὰς γυναῖκας, ποῦ δὲν ἐμπνεοῦν κανένα πόθον καὶ κανένα ἡμερον, ποῦ περνοῦν εἰς τὸν βίον σου κοντὰ-κοντὰ, ἀνακατεῦονται εἰς τὴν ζωὴν σου στενώτατα, καὶ μόλα ταῦτα, ὅταν θελήσῃς μετὰ ἔτη νὰ τὴν θυμῆθῃς, ψάχνεις ὅλα τὰ συρτάκια τῆς μνήμης σου καὶ δὲν κατορθώνεις ν' ἀνακαλύψῃς ποθενὰ τὴν ἀσήμαντον φυσιολογίαν των.

Ἄν ὅμως, ἔπειτα ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν τοῦ πόνου ἢ τῆς αἰμορραγίας, ἀνοίξῃς τὰ μάτια σου καὶ ἴδῃς, κακομοίρη μου, τὴν ὡραίαν γυναῖκα τοῦ κόσμου ποῦ σκύβει νὰ σοῦ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας της, μὲ τί καρδιά θὰ γυρίσῃς, δυστυχισμένε, στὸ χωριό σου;

Πῶς θὰ σου φαίνεται ἔπειτα ἡ μικρὰ χωριατοπούλα, μὲ τὰ πελώρια σκονισμένα μισοπάπουτσα, ἔπειτα ἀπὸ τὸ κομπὸν σκαρπίνι, ποῦ μόλις ἐπρόβαλλε τὴν μύτη του κάτω ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ φορέματος;

Καὶ μὲ τί καρδιά θ' ἀντικρούσῃς τὰ κοριτσια τοῦ χωριοῦ, ὡραία ἴσως, ἀλλ' ἀπλοῖκά καὶ ἀνεπιτήδευτα. ἔπειτα ἀπὸ αὐτὸ τὸ κατασκευάσμα τῆς πολυτελείας καὶ τοῦ συρμοῦ, τῆς περιποιήσεως, τῆς ἀνέσεως καὶ τῆς τέχνης;

Θὰ ἤθελα νὰ παρακαλέσω ἐκείνους ποῦ θὰ διαλέξουν τὰς κυρίας, ὅσαι θὰ γίνουν νοσοκόμοι, νὰ εἶνε ἀμεϊλικτοὶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦ πειρασμοῦ. Ἄς διαλεχθοῦν ὅσαι ἠμποροῦν νὰ σκύβουν εἰς τὸ προσκεφάλαιον τοῦ τραυματίου, χωρὶς νὰ ἐνοχλήσουν τὸν πληγωμένον μὲ τὴν καλλονὴν των.

Ἐπάρχουν πλάσματα, τὰ ὁποῖα, χωρὶς νὰ ἠδικηθῶσαν πολὺ ἀπὸ τὴν φύσιν, δὲν ἠμποροῦν νὰ κλυηθοῦν, ὅτι ὠφελήθησαν ἐξαιρετικῶς. Εἰς τὰ χέρια τῶν πλασμάτων αὐτῶν οἱ πληγωμένοι θὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ τὰς πληγὰς των, χωρὶς νὰ φοβοῦνται, ὅτι θὰ φύγουν μὲ τὴν ἄλλην πληγὴν, τὴν φοβερὰν ἀπογοήτευσιν πρὸς τὸ ἰδικόν των τὸ περιβάλλον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπινάχθησαν ἔξω μίαν στιγμὴν.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ

Καθισμένος σκεπτικός εἰς τὴν χαμηλὴν πολυθρόνα του, μὲ τὸ βλέμμα προσηλωμένον χαμηλὰ εἰς τὸν τάπητα τῆς αἰθούσης του, ὁ κύριος Δηλιάδης ἤρχισε νὰ λέγῃ βραδέως :

— Λουκία, μικρὰ μου Λουκία, ἔχω κἄτι πολὺ σπουδαῖο νὰ σοῦ ἀναγγείλω.

Ἐκπληκτος ἢ μικρὰ κόρη ἀπὸ τὸ ἐπίσημον ὕφος, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ πατὴρ της ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους, ὕψωσε τὰ βλέμματά της πλήρη ἀπορίας καὶ μυστηρίου πρὸς τὸ πατρικὸν πρόσωπον.

— Σᾶς ἀκούω πατέρα, τοῦ εἶπεν.

Ὁ κύριος Δηλιάδης ἠσπᾶσθη τὰ ὠραῖα μαλλιά τῆς κόρης του· ἔπειτα ἤρχισε μὲ κάποιαν ταραχὴν, ὡσανεὶ ἐξήτει τὰς λέξεις, αἱ ὁποῖαι τῷ διέφευγον :

— Πρέπει, κόρη μου, νὰ μ' ἀκούσῃς μὲ τὴν καρδιά σου περισσότερον, παρὰ μὲ τὰ αὐτιά σου, μὲ τὴν καρδιά γενναίας γυναικός, ἢ ὁποία φαίνεσαι ὅτι θὰ γίνῃς... Ὁ θάνατος τῆς δυστυχημένης μητέρας σου, ὁ ὁποῖος ἐπῆλθε τόσον σκληρῶς πρὸ τινων ἐτῶν, ἀφῆκεν... εἰς τὰς ψυχὰς τῶν δύο μας... πῶς νὰ τὸ εἰπῶ... κενὸν μέγα... ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὑποφέρομεν... Τὸ κενὸν αὐτὸ ἐπεχείρησα νὰ τὸ πληρώσω. Μᾶς χρειάζεται, εἰς σὲ μὲν χάριν τῆς ἀναπτύξεώς σου, εἰς ἐμὲ δὲ διὰ τὸ γῆρας μου... ἢ τρυφερὰ ἀντίληψις... γυναικείας φροντίδος... μιᾶς γυναικὸς τέλος... δι' αὐτὸ θὰ σοῦ προσφέρω μίαν... νέαν... μητέρα... Νά, ξαναγυμνῶμαι, Λουκία μου, ἀγαπητὴ μου Λουκία.

Ἡ κόρη μὲ μίαν ἀπότομον κίνησιν ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της καὶ ἐστίαθη ὀρθία πρὸ αὐτοῦ, σιωπηλῆ, μὲ ρώθωνας παλλομένους, μὲ μάτια σπινθηροβόλα. Ὅλη της ἡ δύναμις συνεκεντροῦτο εἰς μίαν προσπάθειαν : νὰ μὴ κλαύσῃ.

Ταραχθεὶς ἀπὸ τὴν στάσιν αὐτὴν τῆς θυγατρὸς του, τὴν ὁποίαν, ἄλλως τε, ἐπερίμενε, διότι ἐγνώριζε τὴν λατρείαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ Λουκία πρὸς τὴν ἀποθανοῦσαν μητέρα της, ὁ κύριος Δηλιάδης ἐζήτησε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν κόρην του, ἀλλ' ἐκείνη διέφυγε πάλιν καὶ ἐξεληθοῦσα ἀπὸ τὴν αἶθουσαν ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἐκεῖ, γονατισμένη πρὸ τῆς εἰκόνας τῆς μητρὸς της, πρὸ τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ἀνθοδέσμη ἀπὸ σπάνια ἄνθη, φόρος λατρείας ἀνανεύμενος ὑπὸ τῆς κόρης καθ' ἑκάστην, ἤρχισεν ἡ Λουκία νὰ κλαίῃ.

— Ζητεῖ νὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ!... ὦ μητέρα... ὦ ἀγία μητέρα... νὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ!...

Ὅταν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δηλιάδου ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ γαμήλιον ταξίδιον εἰς τὴν οἰκίαν τῶν, ὅλον τὸ προσωπικὸν καὶ μερικοὶ συγγενεῖς τοὺς ὑπεδέχθησαν μετὰ χαρᾶς. Ἡ Λουκία μόνη ἔλειπεν. Ὁ πατὴρ παρετήρησε

τοῦτο καὶ κατελυπήθη, ἀλλὰ καὶ ἡ νέα σύζυγός του δὲν ἔμεινεν ἀπαθὴς πρὸ τῆς σιγηλῆς διαμαρτυρίας τῆς κόρης. Μὲ πολλὴν δύναμιν συνεκράτησε δύο δάκρυα, τὰ ὁποῖα θὰ ἐπιπτον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς μεγάλης συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν ἤσθάνετο.

— Ἀγαπητὴ μου, ἡ κόρη μου εἶναι, ὡς μανθάνω, ἀδιάθετη, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ τὴν ἴδω.

— Ὅχι μόνον αὐτὸ, ἀλλὰ θὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τὸ δωμάτιόν της· θέλω νὰ γνωρίσω τὸ καλὸ αὐτὸ κορίτσι ἀπὸ σήμερον.

Προβλέπων θλιβερὰν σκηνὴν ὁ κύριος Δηλιάδης, προσεπάθησε ν' ἀποτρέψῃ τὴν σύζυγόν του ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν ἐκείνην τὴν ἀπρόοπτον, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη καὶ ὑπέκυψεν.

Ἡ Λουκία ὑπεδέχθη τὸν πατέρα της καὶ τὴν σύζυγόν του μὲ σοβαρότητα μεγάλης γυναικός, μὲ μυστικισμὸν ἀνώτερον τῶν δώδεκα ἐτῶν της.

Ἡ κυρία Δηλιάδου ἐνίησεν ὅτι εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μικρᾶς Λουκίας αὐτὴ οὐδὲν ἄλλο ἦτο παρὰ μητροῖα ἀντιπαθητικὴ, ὡς ὅλαι αἱ ἄλλαι. Προέβλεπε δὲ ὅτι ὁ ἀγὼν πρὸς κατὰ κτησιν τῆς μικρᾶς αὐτῆς ψυχῆς θὰ ἦτο μακρὸς, ἂν μὴ μάταιος...

Εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μικρᾶς δεσποινίδος, τὸ κομψόν, ἐπὶ τῆς κλίνης της ἡ Λουκία ἦτο ἐξηπλωμένη.

Ὁ διαλείπων πυρετός, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μηνὸς τὴν ἐβασάνιζε καὶ τὴν ἔφερε μέχρι τοῦ χείλους τοῦ τάφου, εἶχε σκάψει τὸ ὠραῖον πρόσωπον τῆς κόρης καὶ φυγαδεύσει τὸ ρόδινον χρῶμά του.

Καθημένη παρὰ τὸ παράθυρον μία κυρία ἐκέντα χειροτέχνημα. Ἡ κόπωση καὶ ἡ ἀγωνία ἦσαν καταφανεῖς εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νεαρᾶς κυρίας.

Ἦτο ἡ κυρία Δηλιάδου, ἣτις ἀπὸ τεσσαράκοντα σχεδὸν ἡμερῶν δὲν ἀφῆκε τὸ προσκεφάλαιον τῆς προγονῆς της καὶ μὲ ἀφοσίωσιν Ἀδελφῆς τοῦ Ἐλέους εἶχεν ἐπιδαψιλεύσει ὅλας τὰς περιποιήσεις.

— Σᾶς ὀφείλει ἡ δεσποινὶς Λουκία τὴν ζωὴν, τῆς εἶχεν εἰπεῖ ὁ ἰατρός σήμερον, ἀναγέλλων τὴν ἀνάρρωσιν τῆς ἀσθενοῦς.

Ἡ Λουκία ἤκουσε τὴν φράσιν, ἀλλ' ἡ καρδιά της δὲν συνεκινήθη. Αὕτη εἶχεν ἐπιθυμήσει δι' ὅλων της τῶν δυνητέων ν' ἀποθάνῃ. Διατὶ νὰ ὀφείλῃ χάριν εἰς τὴν ξένην αὐτὴν, ἢ ὁποία τὴν ἐμπόδιζε νὰ συναντήσῃ τὴν ἀγαπημένην της μητέρα;

Κατὰ τὰς βραχείας στιγμὰς τῆς ἡρεμίας, ὅταν ἦτο ἀπηλλαγμένη τοῦ πυρετοῦ, πάντοτε ἀπώθει τὰς περιποιήσεις τῆς μητροῖας της, καὶ τοῦ λοιποῦ, δσάκις ἀντελαμβάνετο αὐτὴν παρὰ τὸ πλεονόν της, προσεποιεῖτο ὅτι ἐκοιμάτο.

Τὸ αὐτὸ ἔκαμε καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Αἶφνης ἡ Λουκία ἐταράχθη· ἑλαφρότατον,

σχεδὸν ἀνεπαίσθητον κτύπημα ἠκούσθη εἰς τὴν θύραν. Ἡ κυρία Δηλιάδου ἠνοιξεν ἀθορύβως καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς ὑπηρετρίας μίαν θαυμασίαν ἀνθοδέσμην ἐκ σπανίων ἀνθῶν. Περιέφερε τοὺς ρώθωνάς της ἐπ' αὐτῶν, διὰ ν' ἀντιληφθῇ ἂν εὐωδιάζουν.

— Ἐξέλεξα, κυρία, ὅπως παντοτεινὰ κάθε μέρα κάμνω, ἄνθη ποῦ δὲν βγάζουν διόλου μυρωδιά.

— Καλά, ἀπήντησεν ἡ κυρία καὶ ἐκλείσει σιγὰ τὴν θύραν.

Ἐκπληκτος ἢ Λουκία ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματός της κρυφὰ τὰς κινήσεις τῆς μητροῖας της, ἣτις μὲ πολλὰς προσφυλάξεις διηθύνηθη πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς ἀποθανούσης μητρὸς τῆς Λουκίας, κατεβίβασε τὴν χθρσινὴν ἀνθοδέσμην καὶ ἐπέθεσεν ἀντ' αὐτῆς τὴν νέαν.

Ἡ κυρία Δηλιάδου μεταξὺ ὅλων τῶν περιποιήσεων δὲν παρέλειψε νὰ συνεχίσῃ τὴν ἱερὰν συνήθειαν τῆς Λουκίας, διότι μὲ τὴν τρυφεράν της ψυχὴν ἐφαντάσθη πόσον θὰ ἔλυπε τὴν καρδίαν τῆς κόρης, ἂν ἔβλεπε τὴν εἰκόνα τῆς μητρὸς της παρημελημένην.

Εἰς τὸ ἀνέλπιστον τοῦτο θέαμα ἡ Λουκία κατελήφθη ἀπὸ συγκίνησιν καὶ τύψεις, τὰ δάκρυα ἔρρεον ἀπὸ τὰ μάτια της, ὁ δὲ ἐκ πάγων θώραξ, ὁ ὁποῖος περιέβαλε τὴν καρδίαν της, ἤρχισε νὰ λυώνῃ...

— Μητέρα, ἐψιθύρισεν.

Ἡ κυρία Δηλιάδου, νομίσασα ὅτι ἡ Λουκία κατελήφθη πάλιν ὑπὸ τοῦ παραληρηματός, ἀνήτυχος ἐπροχώρησε.

— Θέλω νὰ σᾶς ἐναγκαλισθῶ! παρεκάλει μία δειλὴ, ἀνίσχυρος φωνή.

— ὦ! ἔκαμεν ἀπλῶς ἡ κυρία Δηλιάδου.

Αἱ δύο κεφαλαὶ ἐπλησίασαν ἢ μία τὴν ἄλλην, τὰ μαλλιά των συνητηθήσαν εἰς μίαν θωπεῖαν καὶ ἐν φίλημα εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης ἀντήχησε :

— Συγχωρήσατέ με, μητέρα μου!

(Κατὰ τὸ γαλλικόν)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

διὰ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΟΝ

κατὰ τὴν μεθοδικὴν σειρὰν τῆς διδασκαλίας τῶν ἐν Εὐρώπῃ Conservatoires

ἐπὶ μετρίοις διδάκτορις

τοῦ καθηγ. ΖΑΧΑΡΙΑΔΟΥ

πτυχιούχου τοῦ Conservatoire τῆς Βιέννης.

Πέραν, Ταρλάμπασι, ἀρ. 106.

Σημ. Ἀνὰ πᾶσαν Δευτέραν καὶ Πέμπτην.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ

Τὴν ὥρα ποῦ βαρεῖά στὰ μάτια
τὰ βλέφαρα μισοσφαλοῦν,
ἀναστεινάζουν τὰ κρεββάτια
καὶ μὲ παράπονο μιλοῦν.

Καὶ συλλογίζονται τὸ βάρος
ποῦ, δίχως κίνησι καμμιᾶ,
ὑπνεὸς βαθεύς, ἀδελφοχάρος
δίνει στ' ἀνθρώπινα κορμιᾶ.

Καὶ ξέρουν πῶς αὐτὸ θὰ μένη
ἀπάνω των ὡς τὸ πρωί,
μέσα σὲ τόσο μολυσμένη
καὶ φαρμακεύτρ' ἀναπνοή.

Ἐνα μονάχα, ἓνα κρεββάτι
στὴν κάμαρά του λαχταρᾷ,
ὄνειρα μαγεμμένα πλάττει
καὶ λέγει μὲ κρυφὴ χαρά :

— Σὲ λίγο στ' ἀπαλὸ μου στρῶμα
θ' ἄρθῃ νὰ γείρη πειδ' ἀπαλὸ
καὶ ν' ἀπλωθῇ τ' ὠραῖὸ της σῶμα,
ὅπως τὸ κῦμα στὸ γιालό.

Στὸ μαξιλάρι μου θὰ λύσουν
τὴν τριδιπλὴ των τὴ θηλειᾶ
καὶ θ' ἀπλωθοῦν νὰ τὸ φιλήσουν
τὰ μεταξένια της μαλλιά.

'Απ' τὴ σχισμάδα ποῦ θὰ μείνη
στ' ἀχειλι ποῦ συχογελά,
σὺν μενεξῆς ἢ καλωσύνη
κρυμμένη θὰ μοσχοβολᾷ.

Καὶ στὰ ταξείδια τῶν ὄνειρων
καράβι της θὲ νὰ γενῶ,
μέσα στὴ θάλασσα τῶν μύρων,
στῆς Λήθης τὸν ὠκεανό . . .

Ζηλέφετέ με ἔσετε, κρεββάτια,
ποῦ καμαρώνετε χρυσᾷ
μέσ' στὰ μαρμάρινα παλάτια,
μέσα σὲ πλούτη περισσᾶ.

Ζηλέφετ' ὅπως μὲ ζηλεύει
ὁ ποιητῆς ποῦ μὲ τὸ νοῦ
καὶ μὲ τὴ φαντασία κλέβει
τὴν εὐτυχία τ' οὐρανοῦ.

καὶ πόθων πύργους ἔχει κτίσει,
σκλάβος τῶν πόθων του πιστός,
καὶ λαχταρᾷ νὰ ξευκτίση
στὰ πόδια μου γονατιστός.

*Αθήναι.

I. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΙΚΡΟΝ ΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

Ἀνακρεόντειον.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλήσαι,
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλήσαι
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.

Τὸ ἀνωτέρω τετράστιχον ἄς ἀποδοθῇ εἰς τὴν
νεοελληνικὴν διὰ τετραστίχου πάλιν ἑμμέτρου.
Τὸ μᾶλλον ἐπιτυχῆς θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ
'Ασ' Όλα», ὁ δὲ ποιητῆς του θὰ λάβῃ τὸ Γ' ἔτος
τῆς ἐπιθεωρήσεως δωρεάν.

Παραφράσεις δεκταὶ μέχρι 15 προσεχῶς Νοεμβρίου.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Τὴν Παρασκευὴν ὁ θεοφιλ. Ἄγγλος ἐπίσκοπος
Γιβραλτάρ κ. Ἐρρίκος ἐπεσκέφθη τὴν Α. Θ. Πα-
ναγιότητα. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην ὁ ἐπίσκο-
πος Γιβραλτάρ, ἐπανειλημμένως ἐτόνισε τὸ ἐν-
διαφέρον καὶ τὴν συμπάθειαν τοῦ ἀγγλικοῦ κλή-
ρου καὶ λαοῦ πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Ἀνατολῆς.

— Χθὲς ἡ Α. Θ. Π., ἐν συνοδείᾳ τοῦ Καπουκε-
χαγιά τῶν Πατριαρχείων κ. Α. Οἰκιάδου, μετα-
βάσα ἐπεσκέφθη τὸν Μ. Βεζύρην Κιαμὴλ πασᾶν,
ὄν συνεχάρη ἐπὶ τῇ ἀνόδῳ αὐτοῦ εἰς τὸ βεζυρικὸν
ἀξίωμα.

— Οἱ μητροπολιταὶ Παραμυθίας, Θεσσαλονί-
κης, Σεργῶν καὶ Δράμας ἀγγέλλουσιν εἰς τὰ Πα-
τριαρχεῖα συλλήψεις ὁμογενῶν. Κατόπιν τῶν τηλε-
γραφημάτων τούτων, κατηρίσθη ἐπιτροπὴ ἐκ τῶν
μητροπολιτῶν Προύσης καὶ Διδυμοτειχοῦ καὶ τῶν
κ. κ. Καραθεοδωρῆ καὶ Παντζίρη, ἧτις καὶ μετέβη
τῇ συνοδείᾳ τοῦ Καπουκεχαγιά κ. Οἰκιάδου παρὰ
τῷ ὑπουργῷ τῆς Δικαιοσύνης, παρὰ τῷ ὁποίῳ καὶ
διεμαρτυρήθη. Ὁ ὑπουργὸς ἀπέδωκε τὰς συλλή-
ψεις εἰς ὑπέρομετρον ζῆλον μερικῶν κυβερνητι-
κῶν ὑπαλλήλων.

— Ἡ Αὐστριακὴ Κυβέρνησις ἀπέστειλεν εἰς τὰ
Πατριαρχεῖα δια τῆς ἐνταῦθα πρεσβείας φρ. 1100
ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν.

— Ἐξητήθη ἡ ἀπέλασις τῶν ξένων ὑπηκόων
καθηγητῶν καὶ μαθητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς,
ἧτις ὁμως δὲν ἐπραγματοποιήθη.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἐπανόρθωσις. — Δι' ἐπισήμου ἐπιστολῆς τοῦ
τελετάρχου τῆς Α. Α. Υ. τοῦ Διαδόχου πρίγκηπος
Γιουσούφ Ἰζεδδὶν ἐφέντη πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ
'Ασ' Όλα» ἐξουσιοδοτήθημεν νὰ δηλώσωμεν, ὅτι
ὁ κ. Θ. Παπαδόπουλος δὲν εἶναι ἰδιαιτερός ἰατρός
τῆς Α. Α. Υ. τοῦ Διαδόχου, ὡς ἐν τῷ προηγουμένῳ
ἡμῶν τεύχεϊ ἐγράφημεν.

Δημοσιογραφικὴ δίκη. — Ὁ φίλος κ. Ν. Παρί-
της, διευθυντῆς τῆς ἐν Μιτυλήνῃ ἐκδιδομένης
ἐφημερίδος «Σαλιγῆς», ἠνήχθη εἰς τὸ ποινικὸν
αὐτόθι δικαστήριον διὰ δημοσίευσιν δύο ἄρθρων,
τὰ ὁποῖα ἐκρίθησαν ἐπιλήψιμα, ὡς στασιαστικά.
Γενομένης τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι τῆς διαδικα-
σίας, ἠθωώθη παμψηφεί, τῇ προτάσει τοῦ εἰσαγ-
γελέως. Ἐπὶ τούτοις ἀπευθύνομεν τῷ διαπρεπεῖ
δημοσιογράφῳ τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μας.

Ἄρραβῶνες. — Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα
τοὺς ἐν Κουσκουντζουκίᾳ τελεσθέντας ἄρραβῶνας
τοῦ κ. Διονυσίου Χ' Κυπριανοῦ μετὰ τῆς σεμνῆς
δεσποινίδος Μαρίας Θ. Καμακάρη. Τοῖς μνηστευ-
θεῖσιν εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν.

Θάνατος. — Τὴν Παρασκευὴν 12 Ὀκτωβρίου
ἀπεβίωσεν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐν Με-
γάλῳ Ρεύματι καὶ τὴν ἐπιούσαν ἐκηδεύθη σεμνο-
πρεπῶς ὁ Χρῆστος Ι. Καρδαῆς. Συλλυπούμενοι
τοῖς οὕτω σκληρῶς δοκιμασθεῖσιν οἰκείοις, εὐχό-
μεθα αὐτοῖς μὲν τὴν ἐξ ὕψους παραμυθίαν, τῷ δὲ
μεταστάντι τὴν γαῖαν κούφην. — Π. Ν. Π.

Οἱ Ἑλληνες φοιτηταὶ τοῦ Ὄθωμ. Πανεπιστη-
μίου. — Οἱ Ἑλληνεῖς φοιτηταὶ τῶν Σχολῶν τοῦ
Ὄθωμ. Πανεπιστημίου προσκαλοῦνται τὴν Κυρια-
κὴν 21 τρέχοντος, ὥραν 1 1/2, ἀκριβῶς, εἰς γενικὴν
συνεδρίαν ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ Συνδέσμου (Μεγάλῃ ὁδῷ
Πέραν, ἄνωθεν τοῦ φωτογραφείου τοῦ κ. Ἀνδρειω-
μένου).

ΚΑΔΜΙΝΗ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Θεραπεύει αποτελεσματικῶς τὰς ἡμικρανίας,
νευραλγίας, κεφαλοπόνους, ὀδονταλγίας, ρευματι-
σμούς, πυρετούς, κοπώσεις κλπ. μὲ ἐν ἢ δύο μό-
νον κασέ.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος: Κ. Α. Σύλβεστρος, Πό-
λις Ἀλιανὰν Χάν, ἀρ. 12.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ παρακολουθήσουν
ἀπ' ἀρχῆς τὰ δημοσιευόμενα Μυθιστορήματά
μας, ἄς ζητήσουν ἀπὸ τὰ Γραφεῖά μας ἢ ἀπὸ
τοὺς ἐφημεριδοπώλας τὰ προεκδοθέντα ὀλίγα
τεύχη τοῦ Γ' ἔτους.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Περιοδικὸν «Πόντος». — Τὸ ὑπὸ τοῦ Συλλόγου
«Πόντου» ἐν τῷ ἐν Μερζιφόνῳ Ἀμερικανικῷ Κολ-
λεγίῳ ἐκδιδόμενον ὁμώνυμον περιοδικόν, ἀπὸ τοῦ
παρελθόντος μηνὸς εἰσήλθεν εἰς τὸ τέταρτον αὐτοῦ
ἔτος. Τὸν «Πόντον» διακρίνει πάντοτε ἐκλεκτικότης
ὑλῆς καὶ ἰδίως διδακτικῆς. Εὐχόμεθα τῇ συνα-
δέλφῳ εὐδοκίμησιν ἐν τῇ πνευματικῇ σταδιοδρομίᾳ.

ΓΝΩΜΑΙ

— Τὸ ἡμῖσι τῆς ἐγωιστικῆς ἡρεμίας, ἡ ὁποία μᾶς
φίεται εὐτυχία, ἀποτελεῖται ἀπὸ τὴν ἀφροντι-
σίαν καὶ τὸ ἄλλο ἡμῖσι ἀπὸ τὴν λήθην.

— Ἀγαπῶμεν νὰ μᾶς μελετῶσιν, ἀλλ' ὄχι καὶ
νὰ εἰσδύωσιν εἰς τὴν ψυχὴν μας.

— Ὑπάρχουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν καρδίαν
κατὰ τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς ζωῆς των, ἀλλ' ὀλί-
γοι ἐξ αὐτῶν ἔχουσι καρδίαν κατ' ὅλας τὰς ἡμέρας
τῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ πρωίας μέχρις ἑσπέρας.

ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ ΑΠΑΙΤΕΙ

ΝΑ ΔΟΚΙΜΑΣΕΤΕ ΑΠΑΞ ΚΑΙ ΘΑ ΕΧΕΤΕ ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ
ΤΟΝ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΣΑΠΩΝΑ «ΡΕΞ»

διότι μὲ ἐν κοχλιάριον ΡΕΞ εἰς δύο ὀκάδας ζεστοῦ
νεροῦ εἰμπορεῖτε :

νὰ πλύνετε τὰ μαγειρικὰ σκεύη,
νὰ καθαρίζετε μουσαμάδες, χαλιὰ καὶ σανίδια,
νὰ παστρεύετε λίγδας ἐπίπλων καὶ ρούχων,
νὰ σιλιώνετε χρυσᾷ, ἀργυρᾷ καὶ ὑάλινᾳ σκεύῃ
καὶ ὑάλους παραθύρων,
νὰ πλύνετε τρεῖς φορὰς τὴν κεφαλὴν σας καὶ
ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὴν πιτυρίδα.

Τὸ δὲ σπουδαιότερον, δύσασθε νὰ πλύνετε τὰ
ροῦχά σας εὐθηνότατα, εὐκολώτατα καὶ συντομώ-
τατα μὲ ἀνάλογον ποσότητα ΡΕΞ.

Ὁ σάπων ΡΕΞ εἶναι ἀπηλλαγμένος πάσης φθο-
ροποιᾶς ὑλῆς, πιστοποιημένος ἐπισήμως ὡς τοιοῦ-
τος παρὰ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως.

ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΡΕΞ» ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΛΥΣΙΝ

Ἀσπρόρουχα. — Ἀφ' ἑσπέρας τὰ βρέχετε, βά-
ζοντες 2 κοχλιάρια σούπας ΡΕΞ εἰς κάθε γαζοτε-
νεκὲν γλυκοῦ νεροῦ. Τὸ πρωὶ τρίβετε, στραγγίζετε
καὶ τὰ βράζετε ἐπὶ 20 λεπτά εἰς ἄλλο νερό, ρίπτον-
τες 4 κοχλιάρια ΡΕΞ διὰ κάθε γαζοτενεκὲν νεροῦ.

Μουντὰ καὶ μάλλινα. — Ρίπτοντες εἰς κάθε γα-
ζοτενεκὲν χλιαροῦ νεροῦ 6 κοχλιάρια ΡΕΞ, χύνετε
ἐπὶ μουντῶν καὶ μαλλίνων καὶ στέκονται ἐπὶ ἡμί-
σειαν ὥραν.

Οὕτω τελειώνει ἡ πλύσις ὄλων τῶν ρούχων μὲ
ἐπιτυχίαν ἔκτακτον καὶ δὲν μένει ἀνάγκη οὔτε εἰς
μουναδάαν, οὔτε εἰς συνήθη σάπωνα.

Ὁ σάπων ΡΕΞ ἐν τῇ χρήσει του καλὸν εἶναι νὰ
διαλυθῇ εἰς ζεστὸ νερό.

Ἐκαστον κυτίον 1 χιλιογρ. τιμᾶται ἐν Κων/πόλει
ἀντὶ 4 γρ.

Διὰ τοὺς μεταπωλητὰς ἀνάλογος ἔκπτωσις.
Γενικοὶ πράκτορες δι' ὅλην τὴν Τουρκίαν ἐν
Κωνσταντινουπόλει οἱ κ.κ. Δ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΙΑΔΗΣ
καὶ Α. ΣΙΚΙΑΡΟΓΛΟΥ.

Γραφεῖον καὶ κεντρικὴ ἀποθήκη ἐν Σταμπούλ,
Βαλοῦκ Παζαρ, Νέβεσχιρ Χάν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑΙ, ΕΥΘΥΜΑ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ γενναϊότης τοῦ ἱατροῦ.

Ἀνεφέρωμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον πῶς ἐθεμελιώθη ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς· σήμερον θὰ διηγηθῶμεν ἐν ὄραϊον σχετικὸν ἐπεισόδιον τοῦ Γαλλογερομανικοῦ πολέμου.

Εἷς ἱατρός, γέρον τότε, εἶχεν ἀποσυρθῆ ἀπὸ τὰς ἐργασίας· καὶ ἔζη εἰς μικρὰν κοινόπολιν τῆς βορείου Γαλλίας, ὅτε ἐξερχομένη ὁ πόλεμος, οἱ δὲ Γερμανοὶ εἰσέβαλον εἰς τὰ πλησιόχωρα. Αὐτὸς, ἀντὶ νὰ μιμηθῆ τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι ἐφευγον, μετέβαλε τὴν οἰκίαν του εἰς νοσοκομεῖον, ὅπου περιποιεῖτο τοὺς τραυματίας ἀδιαφόρως τῆς ἐθνικότητός των.

Μίαν ἡμέραν στρατιῶται διέσχισαν τὴν κοινόπολιν, καταδιωκόμενοι ἀπὸ Γερμανοὺς, καὶ δύο ἐξ αὐτῶν, μὲ πόδας προισμένους ἀπὸ τὸν κόπον, μὴ δυνάμενοι νὰ βαδίσωσιν, ἐζήτησαν καταφύγιον εἰς τὸ νοσοκομεῖον τοῦ γέροντος ἱατροῦ. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν διωκτῶν ἐζήτησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν διὰ νὰ κτυπήσῃ τοὺς φυγάδας, ἀλλ' ὁ ἱατρός ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν.

— Ἀφήσατέ με νὰ περάσω, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς.
— Δὲν θὰ εἰσέλθετε! ἀπήντησεν ὁ ἱατρός ἀποτόμως καὶ πλήρως ἀποφάσεως. Ἐν νοσοκομείον εἶναι ἔδαφος οὐδέτερον· ἡ παρουσία σας θὰ προὔξῃ ἐπιβλαβὴν ἐπιρροήν εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, οἱ ὅποιοι ἐξ αὐτῆς θὰ ἐκινδύνουν.

— Ἄ! ἐπιμένετε λοιπόν, ἐπανέλαβεν ὁ ἀξιωματικὸς πλήρως ὀργῆς· λοιπὸν θὰ σὰς συλλάβω καὶ θὰ σὰς τυφελίσω.

— Δύνωθε νὰ μὲ κάμετε ὅτι θέλετε, διότι «ἡ δύναμις νικᾷ τὸ δίκαιον»· αὐτὸ εἶναι τὸ ἀξίωμα, τὸ ὁποῖον ὁ ἰδικὸς σας ὁ Βίσμαρκ καθιέρωσεν. Ἐν τοῦτοις σὰς ὀρκίζομαι, ὅτι ἐμοῦ ζῶντος δὲν θὰ εἰσέλθετε.

Ὁ ἱατρός τότε συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς καὶ θὰ ἐτυφελίζετο ἀμέσως, ὅτε ἐμφανίζεται ὁ στρατηγὸς Σμίθ, μανθάνει τὰ διατρέξαντα καὶ ἀκούει τὸν ἱατρόν.

— Ἐστὼ, ἀπήντησε, δέχομαι ὅπως τὸ νοσοκομείον σας θεωρηθῆ οὐδέτερον ἔδαφος, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀναγνωρισθῆ τοῦ χρειάζεται κάποιον σημεῖον.

— Ἐγὼ εἶμι δίκαιον, μοῦ ἐπιβάλλεται εἰς ἐρυθρὸς σταυρὸς.

Καὶ ὁ ἱατρός, βάπτων τὸν δείκτην εἰς λεκάνην πλήρη αἵματος, ἐσημείωσε δι' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς λευκῆς χειρίδος τοῦ ἑνα σταυρὸν.

— Λοιπὸν, τοῦ λέγει ὁ στρατηγὸς συγκεκριμένως, ὁμολογῶ ὅτι εἰσθε γενναῖος ἀνὴρ· κάμετε τὸ καθήκον σας, σὰς ἀφίνω ἄδικτον καὶ σὰς ὑπόσχομαι ὅτι τὸ νοσοκομείον σας θὰ εἶναι πάντοτε σεβαστόν. Δόσατέ μου τὴν χεῖρά σας.

— Στρατηγέ μου, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός, σὰς εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας, ἀλλὰ ὅτι μοῦ ζητεῖτε εἶναι πράγμα ποῦ δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ κάμω ἐφ' ὅσον ὑπάρχει καὶ εἰς Γερμανὸς ἐπὶ γαλλικοῦ ἔδαφους.

Ἡ περιουσία τοῦ Τσάρου.

Θέλετε νὰ μάθετε τί ἔχει ὁ Τσάρος;

Λοιπὸν: τὸ ἐτήσιον εἰσόδημά του δὲν εἶναι κατώτερον τῶν 150 ἑκατομμυρίων φρ. εἰς χρῆμα. Ἡ δὲ ἐκτίμησις τοῦ κεφαλαίου του δὲν δύναται νὰ περιλάβῃ τὰς ἀπείρους ἐκτάσεις, αἱ ὅποια εἶναι σχεδὸν ἀκαλλιέργητοι. Ὁ Νικόλαος Β', ἂν ἤθελεν, ἠδύνατο ν' ἀγοράσῃ οἰονδήποτε βασιλέα τοῦ πλούτου, ἀπὸ τὸν Κρούπ, ὅστις διαθέτει 500 ἑκατομμύρια, μέχρι τοῦ πλουσιωτέρου τῶν Ρότχιλδ. Διὰ νὰ ἀγοράσῃ τὸν Ρόκφελερ, πρέπει νὰ πωλήσῃ ἀρκετὸν μέρος τῶν γαιῶν του.

Ὅλη ἡ περιουσία τοῦ Τσάρου προέρχεται ἀπὸ πέντε πηγὰς: ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸν ἐπίδομα, τὰς προσωπικὰς οἰκονομίας του, ἀπὸ τὰ βιομηχανικὰ καταστήματα, τὰ ὅποια ἀτομικῶς τῷ ἀνήκουν,

ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα τῶν κτημάτων τοῦ στέμματος, καὶ τέλος ἀπὸ τὰς γαίας, αἱ ὅποια εἶναι ἀτομικῶς του περιουσία. Λέγουσιν, ὅτι μόνον αἱ γαίαι του ἔχουν ἑκτασιν ὅσην ἡ Γαλλία δολοκλήρος.

Τὸ αὐτοκρατορικὸν ἐπίδομα ὑπερβαίνει τὰ 40 ἑκατομμύρια φράγκα. Ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου 5 ἑκατομμύρια φράγκα ἐξοδεύονται εἰς τὰ θέατρα καὶ τὰς ἀκαδημίας. Οἱ μεγάλοι δούκες καὶ αἱ δούκισσαι ἀπορροφῶσι 2 1/2, ἑκατομμύρια, ἡ χήρα αὐτοκράτειρα λαμβάνει 550,000 φρ. διὰ τὰ μικρὰ τῆς ἔξοδα. Ἐξ ἄλλου ὁμοῦ ὁ Τσάρος ἀποταμιεύει κατ' ἔτος ἀνά 100,000 φρ. δι' ἑκάστην τῶν 4 θυγατέρων του μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς των καὶ 250,000 διὰ τὸν διάδοχόν του Ἀλέξιον.

Παρ' ὅλην τὴν κολοσσιαίαν περιουσίαν τοῦ συζύγου τῆς, ἡ Τσαρίνα ζῆ καὶ ἐνδύεται λιτότατα.

Τὰ τυπογραφικὰ λάθη.

Πολλὰ λέγουν εἰς βάρος τῶν τυπογραφικῶν σφαλμάτων, τὰ ὅποια καταστρέφουν τὰς φράσεις, ἀντιστρέφουν τὰς ἐννοίας καὶ κάμνουν ἀκατανόητον συνονθύλευμα λέξεων μίαν ὄραϊαν σκέψιν. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἐν γεγονόσ ἀξίζει νὰ ἀποξημιώσῃ ὅλας τὰς καταστροφὰς, τὰς ὁποίας προὔξῃ νῆσαν, διότι τὰ τυπογραφικὰ σφάλματα... ἐδιόρθωσαν ἕνα στίχον τοῦ Malherbe.

Ὁ μέγας ποιητὴς μὲ τὸν δυσανάγνωστον χαρακτήρα του εἶχε γράψῃ:

... Et Rosette a vécu ce que vivent les roses
L'espace d'un matin

Ἄλλ' ὁ τυπογράφος συνέθεσε:

... Et rose elle a vécu ce que vivent les roses
L'espace d'un matin.

Ὁ Malherbe εἶδε τὸν στίχον ὡς τὸν συνέθεσεν ὁ τυπογράφος, τοῦ ἤρεσε καὶ τὸν ἀφήκεν ἀμετάβλητον.

Ὁ τυπογράφος εἶχε περισσοτέραν καλαισθησίαν ἀπὸ ἕνα Malherbe.

Ὁ κίνδυνος.

Ὁ Παραδοξόπουλος, ἀφοῦ ἐπῆρε τὴν ἄδειαν τοῦ κληγγίου, ἐπιστρέφει εἰς τὸ σπίτι τοῦ πλήρως θέρμης.

— Τώρα, λέγει εἰς τὴν γυναῖκά του, μοῦ μένει νὰ πάρω ἕνα τουφέκι.

— Μπᾶ! δὲν ἔχεις τὸ περυσινὸ σου;

— Δὲν μὲ ικανοποιεῖ, θέλω ἕνα καλὸ τουφέκι διὰ τὰ χονδρὰ κτήνη.

— Καλέ, εἶναι ἀνοησία, θὰ πληγωθῆς!

Ἀγτίθεσις.

— Βλέπεις αὐτὴν τὴν χονδροῦν; θὰ ζυγίξῃ ἐξάνταντος ἑκατὸν ὀκάδας.

— Καὶ ὁμοῦ εἶναι ἐλαφρὸν ὑποκείμενον.

Ἀρχαία σάτυρα

εἰς νεωτέρους στίχους.

Αἱ γυναῖκες.

Ὅσοι χρεοῦν κ' ὕστερα γυναῖκα ξαναπέρουν
Καὶ νέαις πάλι συμφοραῖς στήν κεφαλὴν ταν φέρουν
Κι' ἀπὸ τὸν ἕνα τὸν ζυγὸ πέφτουν σ' ἄλλο χειρότερο,
Αὐτοὶ εἶναι ζευζέκηδες καὶ κατὰ περισσότερο!
Κεῖνοι ποῦ μόνον μὴ φορὰ πανδρεύθησαν, δὲν φταίνε,
Σ' ἂν ἀνθρώποι, γελᾶσθῃκαν κι' αὐτοὶ χωρὶς νὰ θένε.
Μὰ ἂν δευτέρω ζεύγος τοὺς βάλῃ στὸ ζυγὸ τῆς,
Τότε ἀποδεικνύονται πῶς εἶναι βλάκες πρώτης.
Γιὰ τῆς γυναῖκες δὲν θὰ πῶ κακό, Θεὸς φυλάξοι!
Αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη, μπορεῖ νὰ τῆς πειράξῃ.
Σὲ τέτοι' ἀβρὰ ζητήματα κατὰ νάνακατόνομαι!
Γυναῖκα δὲν κατηγοροῦ. Καλύτερα σκοτώνομαι!
Μὰ θὰ μοῦ πῆς: Ἡ Μήδεια ἐκεῖν' ἡ πομπημένη
Ἦτο γυναῖκα!—Αἴ! Καλά, ἂς ἦτο. Τί σημαίνει;
Φταίν' ἡ γυναῖκες; Πῶς! Αὐτὸ, εἰς τί τῆς ἀποβλέπει;
Ἡ Πηνελόπη ἦτανε τιμὰ κι' ὅπως πρέπει!
Γυναῖκα ἦτανε κι' αὐτή...Θὰ πῆς:—Μαὐτὸ τί βγαίνει;
Ἡ Κλυταιμνήστρα ἡ αἰσχρὰ, ἡ τόσο διαστραμμένη,
Ἦτο γυναῖκα...—Αἴ! καλὰ, πρώτη στήν... ἀτιμία,
Μὰ ξέχασες τὴν Ἀλκίησι; Αὐτὴ ἦτο τιμὰ,
Γυναῖκα τόσο γνωστικὴ ποῦ εἶναι ν' ἀπορήσῃ,
Μὰ ἂν τὴν Φαίδρα ἐπιθυμῆς νὰ μοῦ κατηγορήσῃς
Καὶ πῆς πῶς ἡ ἑλεεινὴ κείνη διαγωγὴ τῆς
Ντροπιάζει καὶ τὸ γένος τῆς καὶ τὴ καταγωγὴ τῆς.
Τὸ ὄνομα μᾶς γνωστικῆς γυναῖκας θ' ἀναφέρω
Καὶ θὰ σ' ἀποστομώσω. Ναι... Τὸ ὄνομα μᾶς ποῦ ξέρω
Τὸ ὄνομα. Ποιό;—Στέκα νὰ δῆς. Μιὰ γνωστικὴ γυναῖκα..
Δὲν γίνεσαι καμμιὰ στὸ νοῦ φρόνιμη. Στέκα, στέκα.
Δὲν γίνεσαι, θὰ βρῶ καμμιὰ... ἂν...καί... μὲ δυσκολία.
Ναι, μιὰ γυναῖκα γνωστικὴ καθ' ὅλα καὶ τελεία...
...Καμμιὰ δὲν βρῶσκω φρόνιμη παράδειγμα νὰ φέρω.
Μὰ τί; Γυναῖκα γνωστικὴ ἄλλη λοιπὸν δὲν ξέρω;
Δὲν βρῶσκω ἄλλη ἐνάρετη... Ἐδῶ θὰ σταματήσω.
Διές! Κι' ἀπ' ταῖς ἀλλαισθητικῶν νὰ ὀνοματήσω!
(Ἐυβούλου ἐκ τῆς «Χρυσῆς»).

Ὁ γάμος.

— Παντρεύτηκε! Μιλὰς καλὰ; Μὰ χθὲς ἀκόμα ζοῦσε,
Τὸν ἀφησα δλόγηρο, μαζὺ μου περπατοῦσε

Ὁ κακομοιριασμένος!...

Χθὲς νῆσαι ὀλοζώντανος καὶ τώρα παντρεμένος!!
(Ἀντιφάνου ἐν «Φιλοπάτορι»).

Γυναῖκα-βάγκα.

Νὰ παντρεύεται μικροῦλα ἕνας γέρος δὲν συμφέρει,
Ἡ γυναῖκά του βαρκοῦλα μοιάζει, δίχως τιμονιέρη.
Ποῦ συχνὰ μέσ' στὸ σκοτάδι, τὸ σχοινὶ μονάχη σπάνει
Καὶ ἀργά-ἀργά τὸ βράδυ καταντᾷ... ἄλλο λιμάνι

(Θεοφίλου ἐν «Νεοπολέμῳ»).

(Παράφρασις ΔΑΜΙΟΥ ΚΑΡΑΚΑΣΗ Σμύρνης)

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐρωτήσατε ὅ,τι ἀγνοεῖτε ἢ ἐλησμονήσατε οἱ συνεργάται μας θὰ σᾶς ἀπαντήσωσι διὰ τῆς στήλης αὐτῆς κατὰ σειράν προτεραιότητος. Ἀποκλείονται ἐρωτήσεις μὴ κοινοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἐπίσης ἀποκλείονται ἐρωτήσεις ἐπὶ ζητημάτων μὴ συναδόντων πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἐπιθεωρήσεως. Δι' ἀπαντήσεις, αἱ ἀπαιτούσαι εἰδικὰς μελέτας καὶ ἐρεῦνας ἢ παραπομπὰς καὶ συνεπῶς χρόνον τινά, θὰ γίνονται βραδύτερον.

ΣΕΙΣΜΟΓΡΑΦΟΣ, Ἄντ. Π. Κολίτης. — Δύνασθε νὰ μὲ εἴπετε σχετικὸν μὲ τὸν σεισμογράφον; Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκτὸς τοῦ σεισμογράφου τοῦ Saint Benoît, ὑπάρχει ἕτερος;

Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ περὶ σεισμογράφου, εἰς τὸ 105 φύλλον τῆς Ἐπιθεωρήσεως ἐδώσαμεν εἰς τὴν στήλην τῆς Ἐπιστημονικῆς Κινήσεως ἀρκετὰς πληροφορίας καὶ εἰκόνα σεισμογράφου, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐνταῦθα ὑπαρξίν σεισμογράφου, σᾶς πληροφοροῦμεν ὅτι, ἂν πιστεύσωμεν διάδοσιν, τὴν ὅποιαν ἠκούσαμεν, ἐκτὸς τοῦ ἐν λειτουργίᾳ σεισμογράφου τοῦ Saint Benoît, ὑπάρχει καὶ ἕτερος ἀγνωστον τοῦ σκοριῶν, τὸν ὁποῖον, μετὰ τοὺς καταστρεπτικοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει σεισμούς, εἶχε φέρει ὁ ἐκπαιτὸς Σουλτάνος ἐξ Εὐρώπης, ἀλλὰ μαθῶν, ὅτι ὁ σεισμογράφος δὲν προβλέπει, ἀλλὰ μόνον σημειώνει τοὺς σεισμούς, δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐγκατάστασιν του.

ΑΡΓΟΝΑΥΤΑΙ, Ἡλ. Σ. Τάνης. — Πῶς ὀνομάζεται νῦν τὸ μέρος, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξεκίνησεν ὁ Ἰάσων μετὰ τῶν Ἀργοναυτῶν πρὸς ἀρπαγὴν τοῦ Χρυσοῦ δέρατος;

Ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ, λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ. Ἡ Ἰωλκὸς δ' ἔκειτο εἰς τὴν Θεσσαλικὴν Μαγνησίαν, οὐχὶ μακρὰν τοῦ Παγασητικοῦ κόλπου, ἰδουθεῖσα ὑπὸ τοῦ Κρηθέως. Μετὰ τὸν Περίαν, κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς χρόνους, εἶχε σημασίαν τινὰ μόνον διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἱερὸν τῆς Ἀρτεμίδος Ἰολκίας, ἐγκατελείφθη δὲ ὅτε συνκρίσθη ἐν ἀποστάσει 7 σταδίων ἀπ' αὐτῆς ἢ Δημητριάς εἰς 1/4 ἀπόστασιν ὥρας πρὸς ἀνατολὰς ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ Βόλου, ἐπὶ λόφου σήμερον καλουμένου Γορίτσα. Σήμερον ἡ ἀρχαία Ἰωλκὸς καλεῖται Ἀνακασιά ἢ ἄνω Βόλος· εἶναι πρωτεύουσα τοῦ δήμου Ἰωλκοῦ μὲ χιλίους περίπου κατοίκους.

ΜΗΧΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ. Σινώπη. — Ποῦ εὐρίσκειται ἡ ἀνωτάτη Μηχανικὴ Σχολή; ποῖα τὰ κατ' αὐτήν;

Μάθετε, ὅτι ἡ ἐπιστῆμη τελειοποιουμένη εἰδικεύεται, οὕτως ὥστε ὅ,τι ἐθεωρεῖτο ἐν εἶδος, νὰ διαιρηθῆται νῦν εἰς πολλοὺς κλάδους, οἱ ὁποῖοι καὶ ὑποδιαίρουσιν τὸσον, ὥστε νὰ φαίνωνται ἀνεξάρτητοι ἀπ' ἀλλήλων δι' αὐτὸ, θέλοντες νὰ ἀπαντήσωμεν σαφῶς εἰς τὴν ἐρώτησίν σας, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς νὰ μᾶς προσδιορίσετε τὸν κλάδον τῆς Μηχανικῆς Σχολῆς, τῆς ὁποίας ζητεῖτε. Ὑπάρχει μηχανικὴ ὁδοποιία, γεφυροποιία, ἠλεκτρολογία, μεταλλείων, ραδιολογία κλπ.

Παρακαλοῦνται οἱ εἰς τὴν Ἐπιθεώρησιν ἐγγεγραμμένοι, οἱ μὴ τυχὸν πληρώσαντες ἔτι τὸ τίμημα τῆς ἐγγραφῆς των, ὅπως ἀποστείλωσιν αὐτὸ ἀμέσως, μὴ λησμονοῦντες, ὅτι τὸ τίμημα εἶναι, κατὰ γενικὸν κανόνα, προπληρωτέον, παρῆλθον δὲ ἤδη 2 ὅλοι μῆνες ἀπὸ τοῦ τρίτου ἔτους,

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΤΑΛΛΕΙΑΝ, Μιχ. Κ. Πασκλ. Ἄνευ ἔργου ἐγγραφῆς Γ' ἔτους, εἰσεπράξαμεν τίμημα γρ. 30. Εὐχαριστοῦμεν. — ΑΔΡΑΜΥΤΤΙΟΝ Ἀγγ. Π. Ἰωάννου Ἐγγραφῆ Γ' ἔτους ἀνευῶθη. Ἐλάβομεν γρ. 12, παρακαλ. συμπληρώσατε ὑπὸλ. ἔτησ. γρ. 18. — ΑΡΤΑΚΗΝ, Ν. Γ. Βαγ. Θερωῶς εὐχαριστ. διὰ δραστηρίου ἐνεργείας σας. Ταχυδρ. ἀπηντήσαμεν. — ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΟΔΑΡ, Γ. Σιβρ., ταχυδρ. ἐγράψαμεν. Ἀναμένομεν εὐχάριστα ἀποτελέσματα ἐνεργείας σας. — ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΙΝ, Ἀμαλιαν Σαλλ. Ἐπιστολὴ μετὰ τμήματος ἐλήφθη. Ἐνεγράψαμεν ὑμᾶς. Φύλλα πέμποι. — ΑΜΙΣΟΝ, Τ. Σερέφ. Ἐπιστολὴ καὶ ἐμβ. φρ. 8 ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν, ὑπὸλ. γρ. 10 παρακαλ. εἰς γραμματόσημα νὰ ἐμβάσητε. Διεύθυνσιν φυλ. διωρθώσαμεν. — ΑΓΚΥΡΑΝ, Εὐριπ. Γ. Μετζ. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Ἐνεγράψαμεν ὑμᾶς, ἔτησ. τίμημα γρ. 30, 105-111 φύλλα ἀπεστείλαμεν. — ΒΙΖΥΗΝ, Χαράλ. Θεοδ., γρ. 50 ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ, Ἄν. Γ. Γιανν. Ταχυδρομικῶς ἀπηντήσαμεν. Εὐχαριστήρια θερμὰ δι' ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν βελτιώσεων φύλλον μας. Κολακεύουσιν ἡμᾶς καὶ ἐνθαρρύνουσιν ἐν τῷ εὐγενεῖ ἀγωνίαι φράσεις σας, ὧν μέρος παραθέτομεν εἰς γνώσιν τῶν φίλων ἀναγνωστῶν μας: «Ὁ ρίπτων βλέμμα εἰς τὰς ἐπὶ τὰ πρόσω μεταρρυθμίσεις τοῦ φύλλον σας, συγκινεῖται ἐπὶ τῷ εὐγενεῖ ἔργῳ σας καὶ νοερῶς σᾶς ἀποστέλλει ἐν μέγα ἔδῃ». — ΔΑΡΔΑΝΕΛΛΙΑ, Δωρ. Μανάγ., ἐνεγρ. ὑμᾶς· φύλλον ἀπεστάλη. Εὐχαριστ. θερμῶς. — ΔΡΑΜΑΝ, Φωκ. Παπαδημητρίου, ἐπιστολὴν σας καὶ γρ. 75 ἐλάβομεν. Εὐχαριστ. διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἐπιθεώρησιν ἀγαπῆσιν σας καὶ τὸ εὐχαιρῶδες ἐνδιαφέρον.

ΙΚΟΝΙΟΝ, Σ. Θεοδ. Ἐνεγράψαμεν ὑμᾶς εἰς πολυτελεῖ ἐκδοσὶν ἢ βραδύτης ἀποστολῆς προήλθεν ἐκ τοῦ ὅτι τὸ μανθὰ-ποστ ἐφθασεν ἐνωρίτερον τῆς ἐπιστολῆς σας. — ΙΣΒΟΡΟΝ (Χαλκιδικῆς), Π. Δ. Συργιαν. Εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ θερμοῖς συγχαρητηρίοις. Φύλ. ἀπεστάλη ὑπὸ νέαν διεύθυνσιν ἀναμένομεν τίμημα καὶ ἐνεργείας σας. — ΙΒΡΙΝΤΙ, Ἰωάν. Γιάνκου, τίμημα ἐλήφθη· ζητηθέντα φύλλα ἐστάλησαν. Εὐχαριστοῦμεν ἐπὶ συγχαρητηρίοις. — ΙΝΓΓΑΡΑ (Αὐστραλίας), Ἀδελφ. Γκίρδα. Τίμημα Δ' ἐξαμηνίας ἐλήφθη. Ταχυδρ. ἀπαντῶμεν.

ΚΥΔΩΝΙΑΙ, Π. Γεωργ. Τίμημα ἔτησ. ἐγγραφῆς γρ. 54 ἐλήφθη. Εὐχαριστ. θερμῶς. Ἡ εὐμενὴς περὶ τοῦ «Ἄνω Ὅλα» κρίσις σας: «Τὸ πλούσιον ὕλικόν της, τὸ ἐνδιαφέρον περιεχόμενόν της καὶ ἡ διέπουσα πάντα ταῦτα ποιικιλία, κεῖνται ἀντιστρόφως πρὸς τὰ ὀλίγα χρονάκια, ἅτινα εὐχομαι νὰ τὰ χιλιάσῃ», ἦν παραθέτομεν αὐτολεξεί, εἶναι πολὺ ἐνθαρρυντικὴ δι' ἡμᾶς, ὅπως πρὸ οὐδενὸς προσκόμματος ὀπισθοχωρήσωμεν, ἵνα τέρωμεν καὶ ὠφελήσωμεν τοὺς φίλους ἡμῶν ἀναγνώστας. — ΚΟΥΜΑΝΟΒΟΝ, Νικ. Τσιπαρ. Ἐνεγράψαμεν ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ 105 τεύχους ἀπεστείλαμεν σειράν Γ' ἔτους ἀναμένομεν τίμημα. — ΚΟΡΝΟΦΕΛΕΑΝ, Δερ. Διαμ. Ἐνεγράψαμεν· ἐστείλαμεν σειράν, ἀναμένομεν τίμημα. — ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΝ, Κωνστ. Τσιρίκ. Ἡξήσαμεν κατὰ 5 φύλλα ἀριθμ. στελλομένων ὑμῖν φύλλον. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας σας. Φύλλα στέλλομεν, ἀπαντῶμεν καὶ ἰδιαιτέρως.

ΜΙΤΥΔΗΝΗΝ, Ἄσ. Β. Γρηγ. Ἐγγραφὴ ἐγένετο, τίμημα γρ. 30 ἀναμένομεν εἰς γραμματόσημα. Ἀχιλ. Πιρέλ. Ἐνεγράψατε, τίμημα ἐμβάσατε εἰς γραμματόσημα. — Αὐτόθι, Δημ. Νικ. Ἐπιστολὴ σας καὶ γρ. 12 1/2 ἐλήφθησαν ἀναμένομεν ὑπόλοιπον ἔτησις ἐγγραφῆς σας γρ. 17 1/2. — ΜΟΥΥΒΟΝ, Κωνστ. Κεπετ. Παραγγελία ἐξετελέσθη. Ταχυδρ. ἀπαντῶμεν. — ΜΑΝΔΑΡΙΑΔΑ, Ἀρδ. Πρόδρομ. Ἀναγνώστου. Ἐπιστολὴν σας ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν δι' εὐχαιρῶδες συγχαρητηρίους εὐχάς. Ζητηθέντα 2 τεύχη Δ' ἔξαμ. καὶ 2 πολυτελοῦς ἐκδόσεως ἀπεστάλησαν.

ΝΑΖΙΑΝΖΟΝ (Καρβάλη), Ἰεροδ. Χρυσ. Κανακ. Ἐπιστολ. 4 Αὐγ. καὶ 9 Σεπτεμβρ. ἐλάβομεν. Ἐξετελέσαμεν ἐντολὴν σας. Εὐχαριστ. θερμῶς δι' ἐνεργείας σας. — ΕΑΝΘΗΝ, Στ. Ν. Παχίδην, εὐχαριστ. ἐπὶ συγχαρητηρίοις ἀναμένομεν ἔτησ. Γ' ἔτους.

ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ (Μυτιλήνης), Τιμ. Λαγοῦμ. Σᾶς ἐνεγράψαμεν δι' ὀλόκληρον ἔτησιον. Ἀναμένομεν ὑπόλοιπον τμήματος.

ΡΑΙΔΕΣΤΟΝ, Κ. Σ. Βαφ. Ἐγγραφὴ ἀνευῶθη, τίμημα ἐλάβομεν, εὐχαριστοῦμεν.

ΣΑΦΡΑΜΠΟΛΙΝ, δεσποινίδα Ὀλγαν Ἡλιάδου, ἀνευῶσαμεν ἐγγραφὴν Γ' ἔτους. Ἐνεγράψαμεν τῇ εὐγενεῖ φρονιδί σας τὴν δεσποινίδα Χρ. Μαυρ., γρ. 60· ἐλήφθ. διὰ Δ. Ἡλιάδου. Εὐχαριστοῦμεν καὶ ἐπιζόμεν τὴν ἐγγραφὴν νέων ἀναγνωστῶν τῇ δραστηρίῳ ἐνεργείᾳ σας. — ΣΜΥΡΝΗΝ, Ι. Κ. καὶ Ἀρ. Π. Τίμημα 3 ἔτησιον γρ. 90 ἐλήφθ. Εὐχαριστοῦμεν καὶ ἰδιαιτέρως δι' εὐχάς σας. — ΣΑΡΑΝΤΑ-ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, Γ. Σύρμαν. Ἐπιστολαί μας διεσταυρώθησαν γρ. 60 ἐλήφθ., δι' ὧν ἐπιστώσαμεν ὑμᾶς. — ΣΙΝΩΠΗΝ, Κ. Δ. Ἐλευθ. Ταχυδρομικῶς σᾶς ἐγράψαμεν εὐχαριστοῦμεν δι' εὐμενεῖς κρίσεις σας, ἐνεγράψ. Ε. Δ. Καπ., φύλ. ἐπέμψ., γρ. 20 ἐλάβομεν. — Αὐτόθι, Δ. Δημ., ταχυδρ. σᾶς ἐγράψαμεν. Ζητηθέν βιβλ. ἐστάλη.

ΧΑΦΣΑΝ, Α. Σ. Θεοδώρ. Ἐπιστολὴν σας ἐλάβομεν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐμενεῖς κρίσεις σας. Τίμημα Γ' ἔτους ἐλήφθη, ἐγγραφὴ ἀνευῶθη. — ΧΑΡΙΟΥΠΟΛΙΝ, Κ. Ι. Βουτσάν. Ζητηθέντα δύο φύλλα ἐστάλησαν.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιευθῶσιν αἱ λύσεις, οἱ λύται καὶ τὰ βραβεῖα.

37. Ρόμβος.

Table with 4 columns and 4 rows of dots representing a diamond shape.

Νὰ συμπληρωθῇ ὁ ρόμβος οὕτως ὥστε νὰ ἀναγνώσκειται καθέτως ὄνομα γυναικεῖον, ὀριζοντίως δὲ καὶ κατὰ σειράν ἐπίρρημα, ὄρος, καρπός, ἀνάκτορα καὶ ἐπίθετον.

(Ἐστάλη ὑπὸ Ε. Γ. Κουμαριανοῦ, Ἰκονίου).

38. Γωνία.

Table with 4 columns and 4 rows of dots representing a square shape.

Ν' ἀντικατασταθῶσι τ' ἀνωτέρω σημεῖα διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγνώσκειται κατὰ σειράν λόφος, ποταμός, φυλή, ζῷον, μετοχή, φυτόν, θεὸς Αἰγύπτου. Οἱ σταυροὶ δὲ οἱ μὲν κάθετοι ν' ἀποτελῶσι ποταμόν, οἱ δὲ διαγώνιοι θεάν.

(Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Νιμῆ).

39. Ἐρώτησις.

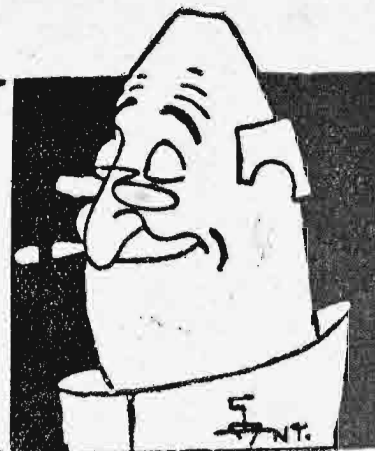
Ποῖα πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας φέρει τὸ ὄνομα πρωτεύουσας κράτους;

(Ἐστάλη ὑπὸ Γ. Ἰορδ., Κερασοῦντος).

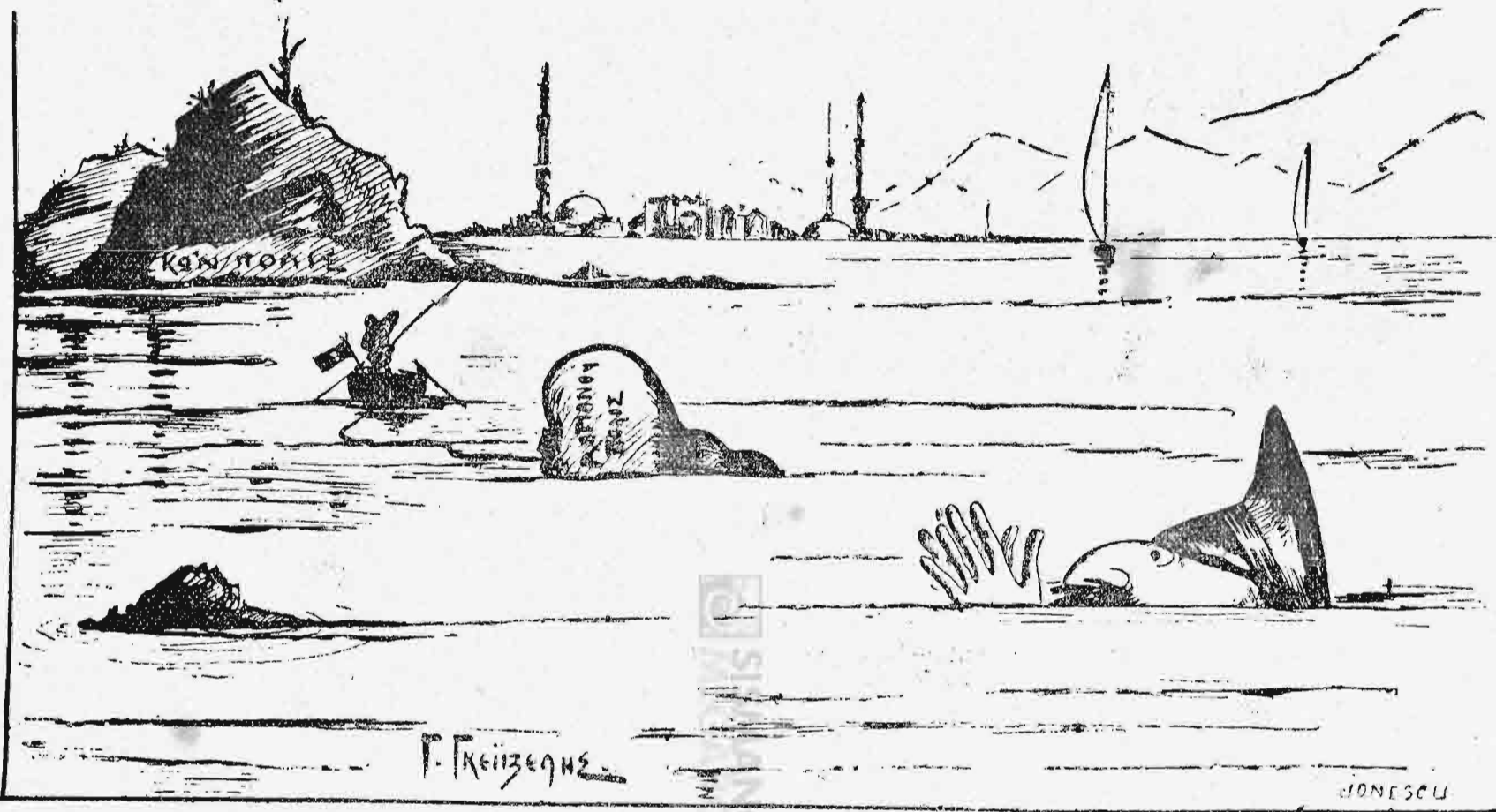
ΔΕΛΤΙΟΝ διὰ τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 114 φύλλον.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

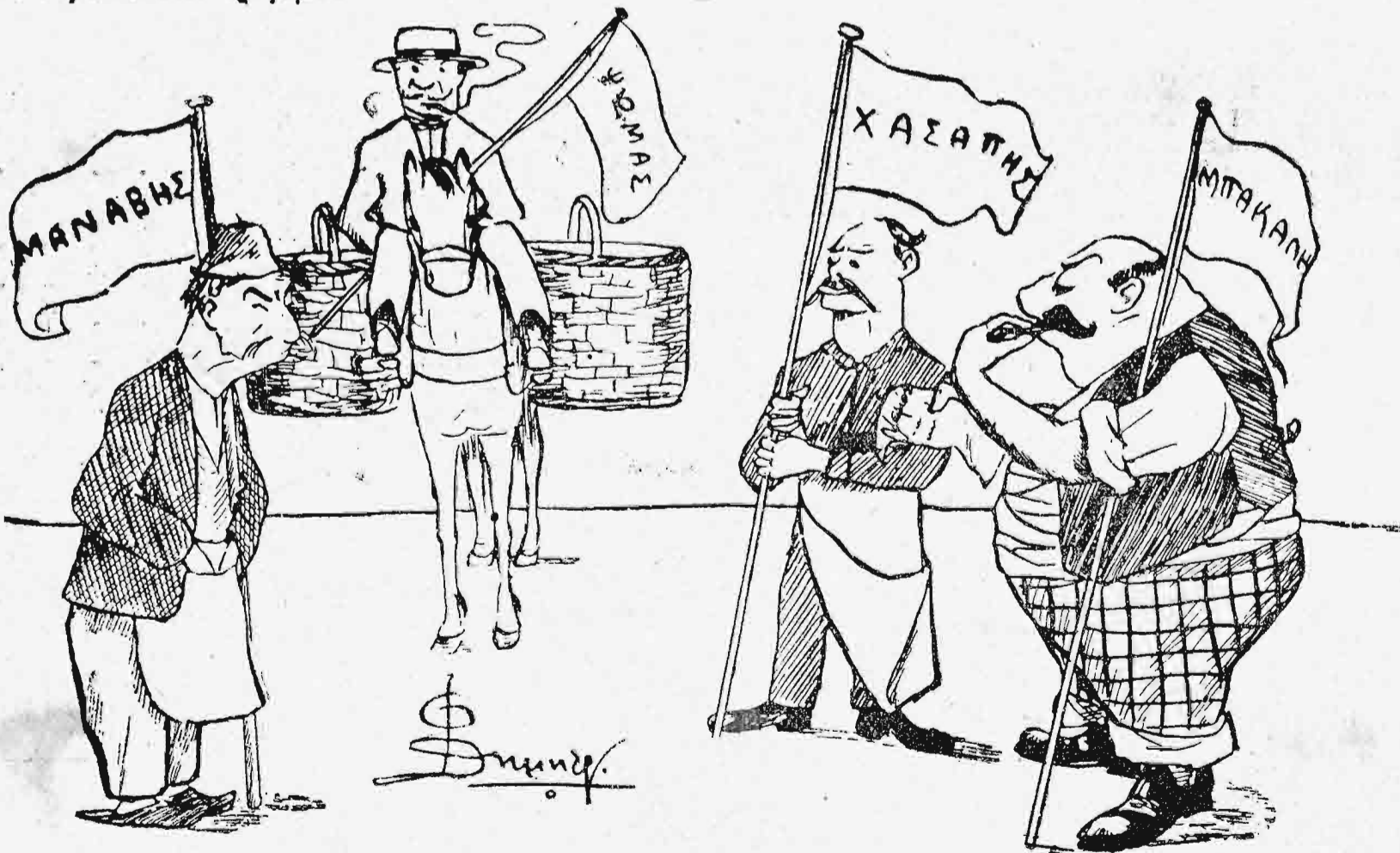

Ματαία προσπάθεια.

Φερδινάνδος:— Το θάρος μου σι πολύ βαθειά νερά μ’ έφερε... Μιά όμως να πιάσω την κολοκύθα, εύκολα θά πάγω στην αντίκρυνη στεργιά.
Μιά φωνή απ’ τή βαρκούλα:— Νά ιδούμε στην στεργιά θά πᾶς ή στον πάτο;

’Η εϋθηνία τῶν τροφίμων!

Αι τέσσαρες νείαι Μεγάλαι Δυνάμεις, αι οποται εκήρυσαν κατ’ αυτάς τον οικονομικόν πόλεμον κατά του οίκογενειάρχου.

Τυπ. «Εμπορικόν» Αριστοβούλου, Αναστασιάδου και Σας.— Υπεύθυνος: ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΑΝΣ